

*От авторката на
„Великолепно“ и
„Среднощен танц“*

Дяволче

Блайдън
КНИГА ТРЕТА

ДЖУЛИЯ КУИН

ИЗДАТЕЛСКА КЪЩА
ТИАРА БУКС

ДЖУЛИЯ КУИН ДЯВОЛЧЕ

Превод: Димитрия Петрова

chitanka.info

Хенриета Барет никога не е следвала повелите на обществото. Тя управлява отдалеченото имение и възрастния си настойник в Корнуол, носи бричове вместо рокли и отговаря на необичайното име Хенри. Но когато нейният опекун си отива от този свят, любимият ѝ дом попада в ръцете на далечен братовчед.

Уилям Дънфорд, най-неуловимият лондонски ерген е шокиран от новината, че е наследил имот, титла... и повереница, която е намислила да направи първата му визита последна. Хенри е решена да продължи да ръководи Станидж Парк без помощта на красивия нов господар, но Дънфорд е също толкова убеден, че може да промени нещата... като започне с необузданата млада девойка, която е под опеката му. Обаче преобразяването на Хенри в дама, я прави не само любимката на висшето общество, но и я превръща в неустойимо изкушение за мъжа, който до този момент си е мислил, че никога няма да бъде съблазнен.

ПРОЛОГ

Лондон, 1816 година

Уилям Дънфорд изсумтя отвратено, докато гледаше как приятелите му се взират с копнеж един към друг. Лейди Арабела Блайдън, която бе сред най-добрите му приятели през последните две години, тъкмо се бе омъжила за лорд Джон Блекууд и сега се гледаха така, сякаш искаха да се изядат.

Беше възмутително сладко.

Дънфорд потропна с крак и завъртя очи, надявайки се да са способни да се отделят един от друг. Тримата, заедно с най-добрия приятел на Дънфорд — Алекс, херцог Ашбърн — и съпругата му Ема, която бе братовчедка на Бел, бяха на път за един бал. Каретата им бе претърпяла злополука и в момента чакаха да бъде докарана нова.

Дънфорд се обърна, когато по калдъръма се чу тропот на колела. Новопристигналата карета отби и спря пред тях, но Бел и Джон очевидно не забелязаха това. Всъщност, те почти изглеждаха готови да се хвърлят в прегръдките си и да правят любов точно тук. Дънфорд реши, че вече е видял достатъчно.

— Хей! — извика той с отвратително сладък глас. — Младите влюбени!

Джон и Бел най-накрая откъснаха очи един от друг и се обърнаха към Дънфорд, който вървеше към тях.

— Ако вие двамата сте в състояние да спрете да правите словесна любов, можем да тръгваме. В случай, че не сте забелязали, новата карета пристигна.

Джон си пое дълбок и накъсан дъх, преди да се обърне към Дънфорд и да каже:

— Тактичността, очевидно, не е особено изтъкната във възпитанието ти.

Дънфорд се усмихна развеселено.

— Ни най-малко. Ще тръгваме ли?

Джон се обърна към Бел и ѝ предложи ръката си.

— Скъпа моя?

Тя прие жеста му с усмивка, но когато подминаха Дънфорд, се обърна и изсъска:

— Ще те убия, заради това!

— Сигурен съм, че ще опиташ.

Скоро петимата вече се бяха настанили в каретата. След няколко минути обаче Джон и Бел отново започнаха да се взират възхитено един в друг. Джон бе сложил ръка върху нейните и лениво потропваше с пръсти върху кокалчетата ѝ. Бел въздъхна тихо от удоволствие.

— О, за Бога! — възкликна Дънфорд и се обърна към Алекс и Ема. — Вижте ги само! Дори от вас двамата не ми се повдигаше толкова.

— Някой ден — прекъсна го Бел с нисък глас и го бодна с пръст, — ще срещнеш жената на мечтите си и тогава ще направя живота ти ужасен.

— Страхувам се, че няма, скъпа моя Арабела. Жената на мечтите ми е такъв образец, който не би могъл наистина да съществува.

— О, моля те — изсумтя Бел. — Обзалагам се, че в рамките на една година ще бъдеш вързан и окован и това ще ти харесва.

Тя се облегна назад с доволна усмивка. До нея Джон се тресеше от смях. Дънфорд се наведе напред с лакти, опрени в коленете.

— Ще приема този облог. Колко си готова да загубиш?

— Колко си готов *ти* да загубиш?

Ема се обърна към Джон.

— Очевидно си се оженил за хазартен тип жена.

— Можеш да си сигурна, че ако знаех това, щях да обмисля действията си по-внимателно.

Бел сръчка съпруга си игриво в ребрата и насочи решителния си поглед към Дънфорд и попита:

— Е?

— Хиляда лири.

— Дадено.

— Да не си луда? — възкликна Джон.

— Да допускам ли, че само мъжете могат да залагат?

— Никой не прави такива глупави залози, Бел — каза Джон. — Току-що направи облог с човек, който може да контролира резултата. При всички положения ще загубиш.

— Не подценявай силата на любовта, мили мой. Въпреки че в случая на Дънфорд, може би е нужна само похот.

— Нарани ме — отговори Дънфорд и за да подчертае думите си, сложи драматично ръка над сърцето си. — Да предположим, че не съм способен на по-висши чувства.

— Не си ли?

Устните на Дънфорд се свиха в тънка линия. Беше ли права? Наистина нямаше идея. При всички случаи обаче след година той щеше да бъде с хиляда лири по-богат. Лесни пари.

ГЛАВА ПЪРВА

Няколко месеца по-късно Дънфорд седеше в салона си и пиеше чай с Бел. Тя тъкмо се бе отбила да си поговорят, а той се радваше на тази неочаквана визита, тъй като двамата не се виждаха често сега, когато бе омъжена.

— Сигурна ли си, че Джон няма да нахлуе тук с пистолет и да ме предизвика на дуел? — подразни я Дънфорд.

— Той е твърде зает за такива глупости — отвърна тя с усмивка.

— Твърде зает, за да даде воля на собственическия си характер? Колко странно.

Бел сви рамене.

— Джон ти има доверие и по-важното е, че има доверие на мен.

— Същински образец на добродетелта — отвърна Дънфорд сухо, напомняйки на себе си, че ни най-малко не ревнува от семейното щастие на своята приятелка.

— И как...

На вратата се почука. Те вдигнаха погледи и видяха Уатмоу, невъзмутимият иконом на Дънфорд, да стои на прага.

— Пристигна един адвокат, сър.

Дънфорд повдигна вежда в почуда.

— Адвокат, казваш. Не мога да си представя защо.

— Той е много настоятелен, сър.

— Покани го тогава — Дънфорд се обърна към Бел и сви рамене с изражение, което казваше: *„За какво предполагаш, че може да е това?“*.

Тя се усмихна дяволито в отговор.

— Интригуващо.

— Наистина.

Уатмоу въведе адвоката. Сивокосият мъж със среден ръст изглеждаше много развълнуван да види Дънфорд.

— Мистър Дънфорд?

Той кимна.

— Не мога да ви опиша колко се радвам, че най-накрая ви открих — започна адвокатът ентузиазирано. Погледна към Бел с озадачено изражение. — А това мисис Дънфорд ли е? Бях оставен да вярвам, че вие не сте женен, сър. О, това е странно. Много странно.

— Не съм женен. Дамата е лейди Блекууд. Тя е моя приятелка. А вие сте?

— О, извинете. Много съжалявам — адвокатът извади кърпичка и попи челото си. — Аз съм Пърсивал Левърет от Крамонт, Хопкинс, Топкинс и *Левърет*. — Той се наведе напред, добавяйки допълнителен акцент, докато изричаше собственото си име. — Имам много важни новини за вас. Изключително важни всъщност.

Дънфорд махна с ръце невъздържано.

— Нека ги чуем тогава.

Левърет погледна към Бел и после обратно към Дънфорд.

— Може би трябва да говорим насаме, сър? След като тя не е роднина.

— Разбира се — той се обърна към Бел. — Нали не възразяваш?

— О, изобщо — увери го тя с усмивка, която казваше, че ще има подготвени хиляди въпроси, когато те приключат с разговора. — Ще почакам.

Дънфорд посочи с ръка към вратата, водеща към кабинета му.

— Оттук, мистър Левърет.

Те напуснаха стаята и Бел с удоволствие отбеляза, че не са затворили вратата добре. Незабавно се изправи и приближи до стола, който бе най-близо до леко откренатата врата. Протегна шия и веднага наостри уши.

Мънкане на гласове.

Още мънкане.

И след това от Дънфорд дойде:

— Братовчед ми кой?

Мънкане, мънкане.

— От къде?

Мънкане, мънкане, нещо, което прозвуча като Корнуол.

— Колко далечен братовчед?

Не, не би могло това, което тя чу да е „осми“.

— И той ми е оставил какво?

Бел плесна с ръце. Колко възхитително! Дънфорд току-що бе получил неочаквано наследство. Тя много се надяваше да е нещо хубаво. Един от приятелите ѝ тъкмо бе наследил неохотно трийсет и седем котки.

Останалата част от разговора бе невъзможна за разбиране. След няколко минути двамата мъже се появиха и си стиснаха ръцете. Левърет пхна няколко книжа в папката си и каза:

— Ще ви изпратя останалите документи възможно най-скоро. Ще се нуждаем от подписа ви, разбира се.

— Разбира се.

Левърет кимна и напусна стаята.

— Е? — попита Бел.

Дънфорд примигна няколко пъти, сякаш все още не можеше съвсем да повярва на това, което току-що бе чул.

— Изглежда съм наследил баронство.

— Баронство! Небеса, нали не трябва отсега нататък да те наричам лорд Дънфорд?

Той завъртя очи.

— Кога за последно съм те наричал лейди Блекууд?

— Преди няма и десет минути — посочи тя нахално, — когато ме представи на мистър Левърет.

— Туше, Бел — той се отпусна върху канапето, без дори да я изчака да седне първа. — Предполагам, че можеш да ме наричаш лорд Станидж.

— Лорд Станидж — промърмори тя. — Колко изискано. Уилям Дънфорд, лорд Станидж. — Бел се усмихна дяволито. — Уилям беше нали?

Дънфорд изсумтя. Толкова рядко го наричаха с малкото му име, че двамата имаха отдавнашна шега, че тя не може да си го спомни.

— Питам майка си — отговори той накрая. — Каза, че е Уилям.

— Кой е умрял? — попита Бел директно.

— Направо преливаш от такт и финес, мила моя Арабела.

— Е, очевидно не може да тъгуваш твърде много за загубата на твоя, въ, *далечен* роднина, тъй като дори не знаеше за съществуването му до този момент.

— Братовчед. Осми братовчед, за да бъдем точни.

— И не са могли да намерят някой по-близък родственик? — попита тя невярващо. — Не че имам нещо против добрия ти късмет, разбира се, но е някак трудно за вярване.

— Явно в семейството има предимно кобилки.

— Добре казано — промърмори саркастично тя.

— Метафорите настрана — каза той, игнорирайки презрителната ѝ забележка. — Сега притежавам титла и малко имение в Корнуол.

Значи беше чула правилно.

— Ходил ли си някога в Корнуол?

— Никога. А ти?

Тя поклати глава.

— Чувала съм, че е доста драматично. Стръмни скали, грохот на вълни и всякакви такива. Много нецивилизовано.

— Колко нецивилизовано може да бъде, Бел? Това е Англия, в края на краищата.

Тя сви рамене.

— Ще отидеш ли на посещение?

— Предполагам, че трябва. — Той почука с пръст по бедрото си. — Нецивилизовано казваш? Вероятно ще заобичам това място.

* * *

— Надявам се да го намрази — каза Хенриета Барет и яростно отхапа парче от ябълката си. — Надявам се много да го намрази.

— Хайде сега, Хенри — каза придумващо мисис Симпсън, икономката на Станидж Парк. — Това не е много доброжелателно от твоя страна.

— Не се чувствам особено доброжелателна в момента. Вложих много труд в Станидж Парк. — Очите на Хенри заблестяха, изпълнени с копнеж. Живееше тук в Корнуол от осемгодишна, след като родителите ѝ бяха починали при инцидент с карета в родния им град Манчестър, оставяйки я осиротяла и без пукната пара. Виола, покойната съпруга на барона, която бе братовчедка на баба ѝ, милостиво се бе съгласила да я приюти. Хенри веднага се бе влюбила в Станидж Парк — от светлия камък на сградата и блестящите прозорци

до последния арендатор, който живееше в имота. Слугите дори веднъж я бяха хванали да полира среброто.

— Искам всичко да блести — бе казала тя. — Трябва да е съвършено, защото това наистина е съвършено място.

И така Корнуол бе станал неин дом повече, отколкото Манчестър някога е бил. Виола я бе заобичала безумно, а Карлайл, съпругът ѝ, се бе превърнал в нещо като неин втори баща. Той не прекарваше много време с нея, но винаги я потупваше приятелски по главата, когато минаваше край него в коридора. Но когато Хенри бе на четиринайсет, Виола се спомина и Карлайл беше съсипан. Той се затвори в себе си, оставяйки управлението на имението да се занемари.

Хенри незабавно се бе намесила. Тя обичаше Станидж Парк колкото всички останали и имаше сериозни идеи за това как трябва да се управлява имението.

През последните шест години бе не само дамата на имението, но също така и лордът, приета всеобщо от всички като лицето, което отговаря за него. И харесваше живота си напълно.

Но Карлайл беше починал и имението, и титлата бяха преминали в ръцете на някакъв далечен братовчед от Лондон, който вероятно беше конте и денди. Бе чула, че никога не е идвал в Корнуол, забравяйки удобно, че тя самата също не бе идвала тук до момента, когато пристигна преди дванадесет години.

— Как беше името му? — попита мисис Симпсън, докато сръчните ѝ ръце замесваха тесто за хляб.

— Дънфорд. Някой си Дънфорд — отвърна Хенри отвратено. — Не си направиха труда да ме информират за първото му име, макар да предполагам, че вече няма значение, след като той е лорд Станидж. Вероятно ще настоява да използваме титлата. Новоиздигнатите в аристокрацията обикновено го правят.

— Говориш така, сякаш самата ти си част от нея, Хенри. Не подценявай джентълмена.

Младата жена въздъхна и отново отхапа от ябълката си.

— Той вероятно ще ме нарича Хенриета.

— Така и трябва. Вече си твърде голяма да бъдеш наричана Хенри.

— *Ти* ме наричаш Хенри.

— Аз съм твърде стара да се променям. Но ти не си. А и е крайно време да оставиш дивотиите си и да си намериш съпруг.

— И какво да направя? Да отида в Англия? Не искам да напускам Корнуол.

Мисис Симпсън се усмихна и се въздържа да отбележи, че Корнуол в действителност е част от Англия. Хенри бе толкова привързана към този край, че не можеше да мисли за него като част от по-голямо цяло.

— Има джентълмени и тук в Корнуол, нали знаеш — каза тя вместо това. — И то порядъчно много в близките села. Можеш да се омъжиш за някого от тях.

Хенри я погледна с насмешливо изражение.

— Тук няма нито един, който да си заслужава и ти го знаеш, Симпи. Освен това, никой няма да ме иска. Сега, когато Станидж Парк принадлежи на този непознат, нямам и един шилинг, а и всички мислят, че съм особнячка.

— Разбира се, че не е така! — отвърна бързо мисис Симпсън. — Всички те гледат с уважение.

— Това го знам — отговори Хенри, като завъртя сребристосивите си очи. — Гледат ме с уважение така, сякаш съм мъж, за което съм благодарна. Но както знаеш, мъжете не искат да се женят за други мъже.

— Може би ако носеше рокли...

Хенри погледна надолу към износените си бричове.

— Нося рокли. Когато е подходящо.

— Не мога да се сетя кога е било *това* — изсумтя мисис Симпсън, — след като никога не съм те виждала в някаква рокля. Дори и на църква.

— Какъв късмет за мен, че викарият е толкова освободен от предразсъдъци джентълмен.

Симпи насочи проникателния си поглед към по-младата жена.

— Какъв късмет за теб, че викарият е толкова силно привързан към френското бренди, което му изпращаш веднъж месечно.

Хенри се направи, че не я е чула.

— Носех рокля на погребението на Карлайл, ако си спомняш. И на областния бал миналата година. И всеки път, когато имаме гости.

Имам поне пет в гардероба си, благодаря ти много. О, и също така ги нося, когато ходя до града.

— Не е вярно.

— Е, може би не и до нашето малко селце, но го правя винаги, когато ходя до който и да е било друг град. А и всеки би се съгласил, че роклите са много непрактични, докато съм навън, за да наглеждам имота. — Да не говорим, помисли си иронично Хенри, че всички те й стояха ужасно.

— Ами, по-добре да облечеш някаква, когато мистър Дънфорд пристигне.

— Не съм съвсем глупава, Симпи — Хенри запрати сърцевината на ябълката през кухнята към кофата с отпадъци. Тя падна право в нея и младата жена нададе триумфален вик. — Не съм пропускала да оцеля тази кофа от месеци.

Мисис Симпсън поклати глава.

— Само ако някой можеше да те научи как да бъдеш момиче.

— Виола опита — отговори Хенри нахално. — И можеше и да успее, ако беше живяла по-дълго. Но истината е, че аз се харесвам точно такава.

Поне през повечето време, помисли си тя. Защото понякога виждаше някоя изискана дама в разкошна рокля, която й прилягаше до съвършенство. Не бе възможно такива жени да имат крака, мислеше си Хенри. Сигурно имаха ролки на краката... защото сякаш не ходеха, а се плъзгаха напред. И където и да отидеха, ги следваха дузина зашеметени мъже. Хенри се втренчи с копнеж към този антураж, представяйки си как те преследват нея. И след това се засмя.

Не беше много вероятно точно тази представа да се превърне в реалност, а и освен това тя харесваше живота си напълно, нали?

— Хенри? — каза мисис Симпсън, навеждайки се напред. — Хенри, на теб говоря.

— Хмм? — тя примигна и излезе от унеса си. — О, съжалявам. Тъкмо си мислех какво да правя с кравите — излъга тя. — Не съм сигурна дали имаме достатъчно място за всички тях.

— Трябва да мислиш какво ще правиш, когато мистър Дънфорд пристигне. Беше изпратил известие, че ще дойде този следобед, нали?

— Да, дяволите да го вземат.

— Хенри! — възкликна мисис Симпсън укорително.

Младата жена поклати глава и въздъхна.

— Ако има подходящ момент за проклетия, той е сега, Симпи. Какво ще стане, ако той се заинтересува от Станидж Парк? Или още по-лошо, ако иска да поеме отговорността за него?

— Ако го направи, ще е в правото си. Той го притежава, както знаеш.

— Знам, знам. Толкова по-жалко.

Мисис Симпсън оформи тестото на хляб и след това го остави настрана да се надигне. Бършейки ръцете си, тя каза:

— Може би ще го продаде. Ако го даде на някой местен, няма да имаш за какво да се притесняваш. Всеки знае, че няма никой по-добър за управлението на Станидж Парк от теб.

Хенри скочи от мястото си на тезгяха, постави ръце на кръста си и започна да кръстосва кухнята.

— Не може да го продаде. Унаследява се по определен ред. Ако не беше така, съм сигурна, че Карлайл щеше да го остави на мен.

— О! Ами тогава просто ще трябва да дадеш най-доброто от себе си, за да се разбираш с мистър Дънфорд.

— Сега е лорд Станидж — изстена Хенри. — Лорд Станидж... господарят на дома ми и човекът, който ще реши съдбата ми.

— Какво точно означава това?

— Означава, че той е мой настойник.

— Какво? — мисис Симпсън изпусна точилката.

— Аз съм негова повереница.

— Но... но това е невъзможно. Ти дори не го познаваш.

Хенри сви рамене.

— Така е устроен света, Симпи. Жените нямат мозък, нали знаеш. Имаме нужда от настойници, които да ни напътстват.

— Не мога да повярвам, че не си ми казала.

— Не ти казвам всичко.

— Почти всичко — изсумтя мисис Симпсън.

Хенри се усмихна смутено. Беше вярно, че тя и икономката бяха много по-близки, отколкото някой можеше да очаква.

Тя разсеяно започна да навива пръст около кичур от дългата си кестенява коса, която бе една от малкото ѝ отстъпки пред суетата. Щеше да бъде много по-практично да я отреже късо, но бе гъста и мека и Хенри просто не можеше да понесе да се раздели с нея. Освен

това ѝ беше навик да я навива около пръстите си, докато размишляваше усилено върху някой проблем, както правеше и в момента.

— Чакай малко! — възкликна тя.

— Какво?

— Той не може да продаде мястото, но това не означава, че трябва да живее тук.

Мисис Симпсън присви очи.

— Не съм сигурна, че разбирам какво искаш да кажеш, Хенри.

— Просто ще трябва да се уверим, че той несъмнено и категорично няма да иска да живее тук. Най-вероятно няма да бъде трудно. Мистър Дънфорд навярно е от онези изнежени лондонски контета. Но със сигурност няма да навреди, ако направим престоя му леко, въ, неприятен.

— Какво, за Бога, си намислила, Хенриета Барет? Да пхаш камъчета в постелята на бедния човек ли?

— Нищо кой знае какво, уверявам те — каза Хенри развеселено.

— Ще му покажем цялата ни доброта. Ще бъдем олицетворение на любезността, но също така ще се постареем да му докажем, че той не е подходящ за селски живот. Мистър Дънфорд може да се научи да обича ролята си на земевладелец, който не живее при имота си. Особено ако му изпращам приходите на тримесечие.

— Мислех, че наливаш приходите обратно в имението.

— Така е, но просто ще трябва да ги разделя на половина. Ще изпращам едната половина на новия лорд Станидж и ще инвестирам наново останалите в имота. Няма да ми харесва да правя това, но ще бъде по-добре, отколкото *той* да живее тук.

Мисис Симпсън поклати глава.

— Какво точно смяташ да му причиниш?

Хенри завъртя пръста в косата си.

— Не съм сигурна. Ще трябва да помисля.

Мисис Симпсън погледна към часовника.

— По-добре мисли бързо, защото той ще бъде тук след по-малко от час.

Хенри се засили към вратата.

— Най-добре да се измия.

— Ако не искаш да го посрещнеш с миризма на необятните поля — отвърна мисис Симпсън. — И нямам предвид частта с цветята и меда, ако се досещаш какво искам да кажа.

Хенри ѝ се ухили нахално.

— Ще накараш ли някой да ми приготви ваната? — след като икономката кимна, тя се втурна нагоре по задните стълби. Мисис Симпсън беше права. Миришеше доста неприятно. Но все пак какво би могло да се очаква, след като прекара сутринта наглеждайки построяването на новия свинарник. Беше мърлява работа, но Хенри се радваше, че я свърши... или по-скоро, призна на себе си тя, че я наглежда. Заравянето до колене в мръсотия не беше съвсем по неин вкус.

Тя спря внезапно на стълбите с блеснали очи. Това не беше по неин вкус, но бе тъкмо като за новия лорд Станидж. Хенри дори можеше да си наложи да вземе по-активно участие в проекта, ако така щеше да убеди този Дънфорд, че точно това вършат провинциалните лордове по цял ден.

Чувствайки се много по-ентузиизирана, тя взе с подскоци останалата част от стълбите до спалнята си. Щеше да отнеме няколко минути, докато напълнят ваната, затова грабна четката си за коса и се приближи към прозореца, за да погледне навън. Косата ѝ беше изтеглена назад в конска опашка, но вятърът я беше разбъркал и заплел. Тя развърза лентата; щеше да е по-лесно да я измие, ако първо я разреши.

Докато прокарваше четката през косата си, младата жена се загледа навън към зелените поля, които заобикаляха къщата. Слънцето тъкмо бе започнало да залязва, обагряйки небето в нежни прасковени цветове. Хенри въздъхна. Нищо друго нямаше силата да я развълнува, както тези земи.

Точно тогава, сякаш за да развали перфектния ѝ миг, на хоризонта проблесна нещо. О, Господи, нали не беше... Това бе стъкло от прозорец на карета. Мътните да го вземат... той беше подранил.

— Глупав нещастник — промърмори тя. — Дяволски невъзпитано от негова страна.

Тя погледна назад през рамо. Ваната ѝ не беше готова.

Притискайки се по-близо до прозореца, Хенри надникна надолу към каретата, която сега трополеше по алеята. Беше доста елегантна.

Мистър Дънфорд трябва да бе заможен мъж, дори преди наследяването на Станидж Парк.

Или това, или имаше богати приятели, които бяха склонни да му заемат превоз. Хенри се втрени в сцената доста безсрамно, като през цялото това време продължаваше да разресва косата си. Двама лакеи се втурнаха навън, за да разтоварят куфарите. Тя се усмихна гордо. Бе направила тази къща да работи като часовников механизъм.

В този миг вратата на каретата се отвори. Без да осъзнава, тя се премести още по-близо до прозореца. Подаде се обут в ботуш крак.

И то доста хубав и отявлено мъжествен ботуш, отбеляза Хенри, знаейки добре какви са собствените ѝ обувки. Тогава стана ясно, че ботушът е обут от крак, който е също толкова мъжествен, колкото и обувката му.

— Мили Боже — прошепна тя.

Той нямаше да е безхарактерен разглезен пъзльо, както си бе мислела. След това собственикът на крака излезе навън и тя го видя в целия му ръст.

Хенри изпусна четката си.

— О, Боже мой — прошепна тя. Той беше красив. Не, не красив, поправи се Хенри, защото това би добавило някакво женствено качество, а този човек определено не притежаваше нищо подобно. Беше висок, със здраво мускулесто тяло и широки рамене. Косата му беше гъста и кестенява, малко по-дълга, отколкото бе модерно. А лицето му... Хенри може и да го гледаше от над четири метра височина, но дори тя виждаше, че лицето му беше всичко, което едно лице трябва да бъде. Скулите му бяха високи, носът му прав и силен, а устата му фино оформена с леко доловима иронична извивка. Не можеше да види какъв цвят са очите му, но имаше прималяващото усещане, че са пълни с проникателна интелигентност. И освен това, беше много по-млад, отколкото бе очаквала. Надяваше се на някой, надхвърлил петдесетте. Този мъж едва ли имаше дори тридесет.

Хенри изпъшка. Това щеше да се окаже доста по-трудно, отколкото предвиждаше. Трябваше да бъде наистина много хитра, за да го заблуди. Тя се наведе с въздишка да вземе четката си за коса и тръгна обратно към ваната.

* * *

Докато Дънфорд мълчаливо оглеждаше фасадата на новия си дом, погледът му бе привлечен от някакво движение на прозореца на горния етаж. Слънцето се отразяваше в стъклото, но въпреки това той видя, че там стоеше момиче с дълга, кестенява коса. Преди да може да я огледа по-добре обаче, тя се обърна и изчезна в стаята. Това бе странно. Някоя прислужница не би стояла бездейно до прозореца по това време на деня, особено с пусната коса. Той се запита за миг коя ли е тя, но после мисълта се изниза от ума му. Щеше да има достатъчно време да разбере; точно сега имаше много по-важни неща, за които трябваше да се погрижи.

Целият персонал на Станидж Парк се бе събрал пред къщата за неговото посрещане. Имаше общо взето две дузини хора... малко число според стандартите на *висшето общество*, но все пак Станидж Парк бе доста приличен дом за провинциален благородник. Икономът, слаб мъж на име Йейтс, полагаше неимоверни усилия, за да направи целия процес възможно най-официален. Дънфорд се опита да се нагоди към него, приемайки леко строг маниер; изглежда това очакваха слугите от новия господар на имението. Обаче му бе трудно да потисне усмивката си, когато една след друга прислужниците правеха реверанс в негова чест. Никога не бе очаквал титла, нито негови собствени земи или домакинство, което да върви с тях. Баща му бе втори син на втори син и само Бог знаеше колко много мъже, носещи името Дънфорд, е трябвало да умрат, за да стигне до него това наследство.

След като и последната прислужница се бе поклонила и изправила, Дънфорд върна вниманието си върху икономом.

— Ръководите отлично имение, Йейтс, ако това представяне е някаква индикация.

Йейтс, който никога нямаше да успее да усвои каменното изражение на лицето, което бе необходима предпоставка измежду лондонските икономии, се изчерви от удоволствие.

— Благодаря ви, милорд. Правим всичко по силите си, но трябва да благодарим на Хенри за това.

Дънфорд повдигна вежда въпросително.

— Хенри?

Йейтс преглътна тежко. Трябваше да я нарече мис Барет. Това би очаквал новият лорд Станидж, след като бе от Лондон и така нататък. А и той беше новият настойник на Хенри, нали така? Мисис Симпсън го бе дръпнала настрани и бе прошепнала в ухото му тази любопитна новина преди няма и десет минути.

— Ъъм, Хенри е... — гласът му заглъхна. Беше му толкова трудно да мисли за нея като за нещо различно *от* просто Хенри. — Така да кажем...

Но вниманието на Дънфорд вече беше привлечено от мисис Симпсън, която го уверяваше, че е в Станидж Парк повече от двадесет години и знае всичко за имението — е, поне за къщата — и ако той се нуждае от нещо...

Дънфорд примигна, докато се опитваше да се фокусира върху думите на икономката. Той смътно усети, че е нервна. Вероятно, защото бърбореше като... като нещо. Какво точно, той не знаеше, а и какво изобщо казваше тя? Проблясък на движение в конюшната привлече погледа му и Дънфорд погледна в тази посока. Изчака за момент. О, добре, явно му се е привидяло. Младият мъж се обърна обратно към икономката. Тя тъкмо казваше нещо за Хенри. Кой беше Хенри? Въпросът бе на езика му и щеше да се изплъзне от устните му, ако от леко отворената врата на конюшната внезапно не бе изскочило едно гигантско прасе.

— Пресвета Божия... — възкликна Дънфорд, неспособен да довърши проклятието си. Той беше хипнотизиран от пълната нелепост на ситуацията. Съществува профуча през моравата, движейки се по-бързо, отколкото някое прасе има право. Това беше един грамаден свински звяр — със сигурност само така можеше да го нарече някой — а не просто обикновено прасе. Дънфорд не се съмняваше, че ако животното бъде занесено на правилния касапин, ще нахрани половината висше общество.

Прасето стигна до насъбралите се слуги и прислужниците запищяха, бягайки на всички възможни посоки. Изплашено от внезапното раздвижване, то спря, вдигна муцуната си и изквича ужасяващо — а след това отново и отново...

— Млъкни! — заповяда Дънфорд.

Усещайки авторитета, то не само млъкна, ами буквално легна на земята.

Хенри остана като втрещена, впечатлена от видяното, макар и неохотно. Тя се беше втурнала надолу по стълбите в минутата, в която видя прасето да излиза от конюшната и бе пристигнала на входната алея точно, когато новият лорд Станидж изпробваше новопридобитата си господарска надменност върху селските животни.

Затича се напред, забравяйки, че не е успяла да си вземе банята, от която знаеше, че има спешна нужда, а също и че все още е облечена в момчешки дрехи. При това мръсни.

— Толкова съжалявам, милорд — промърмори тя, предлагайки му стегната усмивка преди да се наведе и да грабне каишката на прасето. Може би не трябваше да се намесва, а да остави животното да се отегчи от седенето на земята и да се смее, когато то тръгне напред и направи неописуеми неща с ботушите на новия лорд Станидж. Но Хенри се гордееше твърде много със Станидж Парк, за да не се опита да предотврати бедствието по някакъв начин. Нямахше нищо на този свят, което да значи толкова много за нея, колкото това добре управлявано имение и тя не можеше да понесе някой да мисли, че свободно разхождащите се прасета са често срещано явление тук. Дори ако този някой беше лондонски благородник, от който тя с цялото си сърце искаше да се отърве.

Един ратай се завтече, взе прасето от нея и го поведе обратно към конюшните. Осъзнавайки внезапно как я гледат всички служители, Хенри се изправи и избърса ръце в бричовете си. Тя погледна към мрачно красивия мъж, който стоеше пред нея.

— Добър ден, лорд Станидж — каза тя, извивайки устните си в гостоприемна усмивка. Все пак нямаше нужда той да разбира, че се опитва да го изплаши и прогони.

— Добър ден, мис, въ...

Хенри присви очи. Още ли не осъзнаваше коя е тя? Без съмнение бе очаквал повереницата му да бъде малко по-млада, лигава и разглежена госпожица, която никога не се е подавала навън, а още по-малко би ръководила цялото имение.

— Мис Хенриета Барет — заяви тя с тон, който казваше, че очаква той да познава името. — Но вие може да ме наричате просто Хенри. Всички го правят.

ГЛАВА ВТОРА

Дънфорд изви вежда. *Това ли беше Хенри?*

— Вие сте момиче — отбеляза той, осъзнавайки колко глупаво звучи още преди думите да излязат от устата му.

— Доколкото си спомням — отвърна тя дръзко.

Някъде отзад някой изпъшка. Хенри беше съвсем сигурна, че е мисис Симпсън.

Дънфорд примигна няколко пъти към странното създание, което стоеше пред него. Тя носеше чифт торбести мъжки бричове и износена бяла памучна риза, доскоро поддържана в добър вид съдейки по петната върху нея. Кестенявата ѝ коса бе разпусната, току-що сресана и се спускаше по гърба ѝ. Беше доста красива коса, много женствена и някак в противоречие с останалата част от външността ѝ. Той не можеше да реши със сигурност дали жената пред него е привлекателна или просто интересна и дали би била красива, ако не носеше нещо толкова безформено. Но нямаше никакъв начин да я огледа по-отблизо в скоро време, защото момичето определено миришеше... неподобаващо за жена.

Честно казано Дънфорд не искаше да се доближава до нея на по-малко от два метра.

Хенри носеше миризмата на прасенце върху себе си от сутринта и вече бе свикнала с нея. Тя видя, че новият лорд Станидж се намръщи и си помисли, че той вероятно реагира на твърде необичайното ѝ облекло. Е, нямаше какво да направи по въпроса сега, благодарение на по-ранното му пристигане и ненавременната поява на гигантското прасе, затова реши, че е най-добре просто да се усмихне отново и по този начин да го накара да мисли, че се радва да го види.

Дънфорд прочисти гърлото си.

— Простете изненадата ми, мис Барет, но...

— Хенри. Моля ви, наричайте ме Хенри. Всички го правят.

— Хенри тогава. Моля те, прости изненадата ми, но ми беше казано само, че някой на име Хенри отговаря за имота и затова

естествено предположих, че...

— Не му мислете — каза тя като махна с ръка. — Случва се непрекъснато. Често е в моя полза.

— Сигурен съм, че е така — промърмори той и дискретно отстъпи на крачка от нея.

Тя сложи ръце на кръста си и хвърли бърз поглед през моравата към конюшната, за да се увери, че ратаят е обезопасил прасето както трябва. Дънфорд я наблюдаваше крадешком, мислейки си, че трябва да има някой друг Хенри, защото това момиче не би могло да отговаря тук. За Бога, та тя не изглеждаше на повече от петнадесет.

Тя се обърна към него рязко.

— Трябва да кажа, че това не е често срещано явление. Строим нов свинарник и прасетата са временно в конюшната.

— Разбирам. — Тя определено звучеше като човек, който ръководи нещата, помисли си Дънфорд.

— Точно така. Ами... ние сме наполовина готови — усмихна се Хенри. — Чудесно е, че пристигате точно сега, милорд, за да можем да използваме още един чифт ръце.

Някъде зад нея някой се изкашля и този път тя беше сигурна, че е мисис Симпсън.

Подходящ момент Симпи да я загризе съвестта, помисли си Хенри и мислено завъртя очи. Тя се усмихна отново на Дънфорд и каза:

— Искам да видя свинарника завършен възможно най-скоро. Не желаем злочестият инцидент от този следобед да се повтори, нали?

Този път Дънфорд нямаше друг избор, освен да признае, че това създание наистина управляваше имението.

— Разбирам, че ти ръководиш нещата тук — каза той накрая.

Хенри сви рамене.

— Малко или много.

— Не си ли леко, въ... млада?

— Вероятно — отговори Хенри, без да се замисля. Проклятие, не биваше да го казва. Това щеше само да му даде извинение да се отърве от нея. — Но аз съм най-добрият отговорник за тази работа — добави бързо тя. — Ръководя Станидж Парк от години.

— Отговорничка — промърмори Дънфорд.

— Моля?

— Отговорничка. Най-добрата отговорничка за тази работа. — Очите му заблестяха развеселено. — Ти си жена, нали?

Пропускайки напълно факта, че той я дразни, Хенри се изчерви цялата.

— Няма мъж в Корнуол, който да може да свърши по-добра работа от мен — измърмори тя.

— Сигурен съм, че си права — каза Дънфорд. — Въпреки прасетата. Но достатъчно по въпроса. Станидж Парк изглежда отлично ръководен. Убеден съм, че вършиш добра работа. Всъщност, може би ти трябва да ме запознаеш с имението — след тези думи, той даде воля на това, което трябва да бе най-мощното му оръжие: усмивката.

Хенри се опита с все сили да не се стопи под очевидното въздействие на усмивката му. Никога не бе имала повод да срещне мъж, който да е толкова... *мъжествен*, като този тук и не харесваше лекото пърхане в стомаха си. Той от своя страна не изглеждаше ни най-малко повлиян от нейното присъствие, отбеляза Хенри с раздражение, с изключение на това, че очевидно я намираше за доста странна. Е, нямаше да я види да припада в ръцете му.

— Непременно — отговори тя любезно. — Ще бъда щастлива да го направя. Да започнем ли още сега?

— Хенри! — каза мисис Симпсън и се втурна към нея. — Негова светлост е пропътувал целия път от Лондон до тук. Сигурна съм, че би искал да си почине. Освен това сигурно е огладнял.

Дънфорд ги озари с още една от онези смъртоносни усмивки.

— Като вълк.

— Ако аз току-що бях наследила имение, щях да искам да го разгледам веднага — каза Хенри надменно. — И да узная всичко за него.

Очите на Дънфорд се присвиха подозрително.

— Уверявам те, че искам да науча всичко за Станидж Парк, но не виждам защо да не започна утре сутрин, когато съм сит, отпочинал — той се обърна към Хенри и наклони главата си само с милиметър, — и изкъпан.

Лицето на Хенри стана червено като цвекло, когато осъзна, че новият лорд Станидж й казва по възможно най-учтивия начин, че смърди.

— Разбира се, милорд — каза тя с леден тон. — Вашите желаниа, разбира се, са заповед за мен. Вие сте новият господар тук, разбира се.

Дънфорд си помисли, че може да я удуши, ако още веднъж повтори „разбира се“. Какво точно беше намислила? И защо изведнъж стана толкова възмутена от него? Заливаше го с усмивки и приветствия само до преди няколко минути.

— Не мога да ви опиша колко се радвам, че ви имам на разположение, мис Барет. Извинявай, въ, Хенри. И от хубавото ти изказване, мога само да заключа, че *си* на мое пълно разположение. Колко интригуващо. — Той ѝ се усмихна иронично и последва мисис Симпсън в къщата.

Проклятие, проклятие, проклятие, помисли си Хенри диво, едва устоявайки на нуждата да тропне с крак. Защо, за Бога, бе позволила темпераментът ѝ да вземе връх над нея? Сега той знаеше, че не го иска тук и щеше да бъде подозрителен при всяка нейна дума или действие. Този мъж не беше празноглавец.

Това бе първият ѝ проблем. Очакваше се той да е глупав. Мъжете от неговия тип обикновено бяха такива или поне така бе чувала.

Проблем номер две: беше твърде млад. Нямахше да има никакъв проблем да поддържа темпото ѝ утре. Толкова с плана ѝ да го изтощи, за да осъзнае, че тук в Станидж Парк няма да му хареса.

Проблем номер три, разбира се, беше това, че той несъмнено бе най-добре изглеждащият мъж, когото някога бе виждала. Не беше срещала много мъже, в интерес на истината, но това не намаляваше факта, че той я караше да се чувства като... Хенри се намръщи. *Как я караше да се чувства?*

Тя въздъхна и поклати глава. Не искаше да знае.

Четвъртият ѝ проблем бе очевиден. Макар да не искаше да признае, че новият лорд Станидж може да бъде прав за нещо, фактите си бяха факти.

Тя смърдеше.

Без дори да си прави труда да прикрие стона си, Хенри се върна в къщата и изкачи тежко стълбите до стаята си.

* * *

Дънфорд последва мисис Симпсън, когато тя го поведе към господарските покои.

— Надявам се да намерите стаите си удобни — казваше жената. — Хенри прави всичко по силите си, за да поддържа къщата модернизирана.

— Ааа, Хенри — каза той загадъчно.

— Такава си е нашата Хенри.

Дънфорд я дари с още една усмивка — опустошителна комбинация от устни и зъби, която убиваше жени от години.

— Коя точно е Хенри?

— Не знаете ли?

Той сви рамене и повдигна вежди.

— Ами, тя живее тук от години, откакто родителите ѝ починаха. И ръководи мястото от... нека да помисля, трябва да са минали поне шест години, откакто лейди Станидж се спомина, Бог да я прости.

— Къде беше лорд Станидж? — попита Дънфорд любопитно. Беше най-добре да разбере възможно най-много за най-кратко време. Винаги бе вярвал, че нищо не може да въръжи един мъж така, както малко информация.

— Оплакваше лейди Станидж.

— Шест години?

Мисис Симпсън въздъхна.

— Те бяха много отдадени един на друг.

— Нека видим дали съм разбрал ситуацията правилно. Хенри, въ, мис Барет ръководи Станидж Парк от шест години? — Това беше невъзможно. Да не е поела юздите, когато е била на десет? — На колко години е тя?

— Двадесет, милорд.

Двадесет. Определено не изглеждаше на толкова.

— Разбирам. И каква точно е връзката ѝ с лорд Станидж?

— Ами че сега *вие* сте лорд Станидж.

— Имах предвид предишния лорд Станидж — каза Дънфорд, прикривайки нетърпението си.

— Далечна братовчедка на съпругата му. Нямахше къде другаде да отиде, бедничката.

— Ах! Колко щедро от тяхна страна. Е, благодаря ви, че ми показахте покоите ми, мисис Симпсън. Смятам да си направя кратка

почивка и след това да се преоблека за вечеря. Спазвате ли провинциалните разписания тук?

— Това е провинцията, все пак — каза тя с кимване. След това повдигна полите си и напусна стаята.

Бедна роднина, помисли си Дънфорд. Колко интригуващо. Бедна роднина, която се обличаше като мъж, вонеше ужасно и поддържаше Станидж Парк толкова добре, колкото повечето изискани лондонски домакинства. Престоят му в Корнуол със сигурност нямаше да е скучен.

Само ако можеше сега да разбере как изглежда в рокля.

* * *

Два часа по-късно Дънфорд съжали, че се бе чудил. Думите не можеха да опишат гледката, която представляваше мис Хенриета Барет в рокля. Никога преди не бе виждал жена — а като цяло беше виждал доста — която да изглежда толкова... ами нередно.

Роклята ѝ беше в дразнещ лавандулов нюанс с твърде много панделки и дрънкулки. В допълнение към цялостната му грозота, тоалетът очевидно беше и неудобен, защото Хенри не спираше да подръпва неловко материята. Или това, или роклята просто не ѝ беше по мярка, което отбеляза Дънфорд при по-внимателен оглед, явно бе причината. Подгъвът беше малко по-къс, корсажът леко по-стегнат и ако не му се струваше твърде невероятно, че да се съмнява в подобно нещо, щеше да се закълне, че на десния ръкав има скъсано.

По дяволите, нямаше *никакво* съмнение и *можеше* да се закълне, че роклята е скъсана.

Казано просто, мис Хенриета Барет изглеждаше ужасяващо.

Но, от друга страна, тя миришеше доста приятно. Ароматът бе почти като на — той подуши дискретно — лимони.

— Добър вечер, милорд — каза тя, когато го срещна преди вечеря в салона. — Надявам се, че сте се настанили удобно.

Той ѝ се поклони любезно.

— Перфектно, мис Барет. Мога ли да ви поздравя отново за това добре ръководено домакинство.

— Наричайте ме Хенри — каза тя механично.

— Всички го правят — завърши той вместо нея.

Против желанието си, Хенри усети как в гърлото ѝ се надига смях. Мили Боже, никога не беше помисляла, че може да започне да харесва този човек. Това би било истинско бедствие.

— Мога ли да те придружа за вечеря? — попита Дънфорд учтиво, предлагайки ѝ ръката си.

Хенри сложи ръка на лакътя му, за да я поведе към трапезарията, решавайки, че няма да навреди да прекара една приятна вечер в компанията на мъжа, който бе — и трябваше да си напомни този факт — врагът. Все пак тя искаше да го накара да мисли, че е приятелски настроена към него, нали? Този мистър Дънфорд не ѝ изглеждаше като глупак и тя беше почти убедена, че ако дори заподозреше за плана ѝ да се отърве от него, ще е необходима половината армия на Негово Величество, за да го изгонят от Корнуол. Не, по-добре просто да го остави да достигне сам до извода, че животът в Станидж Парк не е за него.

Освен това никой мъж досега не ѝ беше предлагал ръката си. Макар и с бричове, Хенри все още си беше твърде много жена, за да устои на изтънчения му жест.

— Наслаждавате ли се на престоя си тук, милорд? — попита тя, след като бяха седнали.

— Много, въпреки че са минали само няколко часа — Дънфорд потопи лъжицата си в бульона от говеждо месо и сръбна. — Възхитително.

— Ммм, да, мисис Симпсън е съкровище. Не знам какво щяхме да правим без нея.

— Мислех, че мисис Симпсън е икономката.

Усещайки подходяща възможност, Хенри наложи на лицето си маска на сериозна откровеност.

— О, така е, но тя често и готви. Не разполагаме с голям персонал тук, в случай че не сте забелязали. — Тя се усмихна, съвсем сигурна, че е забелязал. — Повече от половината от слугите, които срещнахте този следобед, всъщност работят извън къщата, в конюшната, градината и т.н.

— Така ли?

— Предполагам, че би трябвало да наемем още няколко слуги, но те могат да бъдат ужасно скъпи, както знаете.

— Не — каза той тихо. — Не знаех.

— Не знаехте ли? — повтори Хенри, мозъкът ѝ работеше много бързо. — Сигурно защото никога преди не ви се е налагало да управлявате домакинство.

— Не и толкова голямо.

— Това ще да е причината, тогава — каза тя, мъничко понтусиазирано. — Ако наемем повече служители, ще трябва да намалим разходите в други области.

— Ще трябва ли? — едното ъгълче на устата му се изви нагоре в ленива усмивка, докато отпиваше глътка от виното си.

— Да. Ще трябва. И без това всъщност нямаме бюджета за храна, който трябва да имаме.

— Наистина ли? Намирам тази храна вкусна.

— Ами, разбира се — каза Хенри силно. Тя прочисти гърлото си и се застави да продължи с по-мек тон. — Искахме първата ви вечер тук да бъде специална.

— Колко вежливо от ваша страна.

Хенри преглътна. Около него витаеше нещо, което караше човек да мисли, че всички тайни на вселената бяха заключени в главата му.

— От утре — каза тя и се удиви, че гласът ѝ прозвуча напълно нормално, — ще трябва да се върнем към обичайното ни меню.

— Кое е? — запита той.

— О, ами това-онова — отвърна тя, махайки с ръка, за да спечели време. — Малко повечко овнешко. Изяждаме овцата, когато вълната ѝ вече не е добра.

— Не знаех, че вълната може да стане лоша.

— О, но е така — Хенри се усмихна вътрешно, чудейки се дали той се досещаше, че го лъже най-безсрамно. — Когато овцете престараят, вълната им става... твърда. Тогава не можем да вземем добра цена за нея. Така че използваме животните за храна.

— Овнешко — повтори той.

— Да. Варено.

— Чудно е, че не си по-слаба.

Хенри инстинктивно погледна надолу към себе си. Мислеше ли я за мършава? Тя почувства странно подобие на болка — почти като тъга — но след това я отблъсна настрана.

— Не пестим от закуска — изгърси тя. Не желаше да се отказва от любимите си наденички и яйца. — Все пак човек се нуждае от стабилно ядене, когато се храни за първи път през деня. А и тук в Станидж Парк имаме нужда от силите си с цялата тази ежедневна работа.

— Разбира се.

— Така че закуската е добра — каза Хенри, вдигайки глава, — и след нея идва овесената каша за обяд.

— Овесена каша? — Дънфорд едва не се задави, докато изричаше думите.

— Да. Ще започне да ви харесва. Бъдете спокоен. А след това за вечеря обикновено ядем супа, хляб и овнешко, ако имаме такова.

— Ако имате такова?

— Ами, не всеки ден колим някоя от овците ни. Трябва да изчакаме докато израснат достатъчно. Взимаме добра цена за вълната им.

— Сигурен съм, че добрите хора от Корнуол са ви винаги благодарни за това, че ги обличате.

Хенри наложи на лицето си перфектна маска на пълно простодушие.

— Сигурна съм, че повечето от тях не знаят откъде идва вълната за дрехите им.

Той я погледна, очевидно опитвайки се да определи дали е възможно да е толкова глупава.

Хенри се почувства неудобно от настъпилата тишина и каза:

— Та така. Ето защо ядем овнешко. Понякога.

— Ясно.

Хенри се опита да прецени уклончивия му тон, но откри, че не може да прочете мислите му. Стъпваше по тънък лед с него и го знаеше. От една страна, искаше да му покаже, че не е пригоден за провинциален живот. От друга страна, ако направи така, че Станидж Парк да изглежда като зле управляван кошмар с недостиг на персонал, той можеше да уволни много от хората и да започне от нулата, което би било истинско бедствие.

Тя се намръщи. Той не можеше да я уволни, нали? Възможно ли е човек да се отърве от повереницата си?

— Защо е това изражение, Хенри?

— О, за нищо — отговори бързо тя. — Просто правех няколко сметки на ум. Винаги се мръщя, когато смятам.

Лъже, помисли си Дънфорд.

— И за какво, кажете моля, се отнасят вашите уравнения?

— О, аренди и реколти, такива неща. Станидж Парк е *работещо* стопанство, както знаете. Всички се трудим *много* усилено.

Изведнъж дългото обяснение за храната придоби ново значение. Дали се опитваше да го изплаши?

— Не, не знам.

— О, да. Имаме доста голям брой арендатори, но също така имаме и хора, които работят пряко за нас, прибират реколтата, отглеждат животните и такива неща. Това е много работа.

Дънфорд се усмихна кисело. Тя се *опитваше* да го изплаши. Но защо? Трябваше да научи повече за тази странна жена. Ако Хенри искаше война, той с радост щеше да участва, независимо колко сладко и невинно прикриваше атаките си тя.

Дънфорд се наведе напред, готов да завладее мис Хенриета Барет по същия начин, по който бе завладявал жени из цяла Британия.

Просто като бъде себе си.

Той започна с още една от неговите опустошителни усмивки.

Хенри нямаше шанс.

Тя си мислеше, че е направена от твърд материал. Дори успя да каже на себе си: „*Направена съм от твърд материал*“, когато силата на чара му я заля. Но материалът ѝ очевидно не бе толкова твърд, защото стомахът ѝ се преобърна и се настани някъде в близост до сърцето ѝ, и за неин пълен ужас, тя се чу да въздиша.

— Разкажи ми за себе си, Хенри — каза Дънфорд.

Младата жена примигна, сякаш току-що внезапно се бе събудила от много замечтан сън.

— За мен ли? Боя се, че няма много за разказване.

— Доста се съмнявам да е така, Хенри. Ти си много необикновена жена.

— Необикновена? Аз? — последното прозвуча като писукане.

— Ами, нека да видим. Очевидно носиш повече бричове, отколкото рокли, защото никога досега не съм виждал някоя жена да изглежда по-неудобно в рокля, отколкото теб тази вечер...

Тя знаеше, че е истина, но бе невероятно колко я заболя да го чуе от него.

— Разбира се, може да е само защото роклята не ти е по мярка или защото материята е сърбяща...

Хенри се оживи леко. Роклята бе отпреди четири години, а тя бе пораснала значително от тогава.

Дънфорд протегна дясната си ръка, сякаш за да преброи на пръсти чудатостите ѝ. Средният му пръст се присъедини към показалеца му, когато каза:

— Ръководиш малко, но от това, което видях, доходно имение и очевидно го правиш от последните шест години насам.

Хенри преглътна и тихичко продължи да яде супата си, докато още един от пръстите му се изстреля нагоре.

— Не се уплаши и дори малко не трепна от онова, което само мота да опиша като най-огромното животно от свински вид, което съм виждал някога — гледка, която би накарала повечето жени от обкръжението ми да изпаднат в истерия, и мога само да заключа, че доста добре познаваш споменатото животно.

Хенри се намръщи, защото не беше съвсем сигурна как да интерпретира думите му.

— Имаш доминиращо излъчване, което обикновено се вижда само при мъжете, но все пак си достатъчно женствена, за да не отрежеш косата си, която между другото, е много красива. — Още един пръст.

Хенри се изчерви от комплимента му, но не и преди да се запита дали ще започне да брои и на другата си ръка.

— И накрая... — Дънфорд изпъна палеца си — ... отговаряш на необичайното име Хенри.

Тя се усмихна едва-едва. Той погледна надолу към ръката си, която сега бе разперена като морска звезда.

— Ако тези неща не те определят като необикновена жена, наистина не знам какво би могло.

— Е — започна тя колебливо, — може би съм малко странна.

— О, не наричай себе си странна, Хенри! Нека другите го правят, ако настояват. Наричай се оригинална. Звучи много по-хубаво.

Оригинална. На Хенри доста ѝ хареса.

— Името му е Свинкъс.

— Моля?

— Прасето. *Аз наистина* го познавам добре. — Тя се усмихна смутено. — Името му е Свинкъс.

Дънфорд отметна глава назад и се засмя.

— О, Хенри — задъха се той. — Ти си съкровище.

— Ще приема това като комплимент, мисля.

— Моля те, направи го.

Тя отпи от виното си, без да осъзнава, че вече бе пила повече от обикновено. Прислужникът усърдно пълнеше чашата ѝ след почти всяка глътка.

— Предполагам, че имам необичайно възпитание — каза тя дръзко. — Може би заради това съм толкова различна.

— Така ли?

— Нямах много деца наблизо, така че нямах голям шанс да видя какви са другите малки момичета. През повечето време играех със сина на главния коняр.

— Той все още ли е в Станидж Парк? — Дънфорд се чудеше дали тя има любовник някъде тук. Изглеждаше напълно вероятно. Хенри, както се съгласиха, бе необикновена млада жена. Вече беше пренебрегнала обществените условности достатъчно; колко повече би могъл да навреди един любовник?

— О, не. Били се ожени за момиче от Девън и замина. Бих казала, че не ми задават всички тези въпроси просто от любезност, нали?

— Абсолютно — той се ухили дяволито. — Разбира се, надявам се да съм любезен все пак, но в действителност съм доста заинтересован от теб. — И наистина беше. Дънфорд винаги се бе интересувал от хората и начина, по който живеят.

У дома в Лондон, той често се взираше през прозореца с часове, просто наблюдавайки хората докато минават. А на приеми беше страхотен събеседник, не само защото се опитваше да е такъв, но и заради факта, че обикновено бе искрено заинтересован от това, което казваха хората. Това бе и част от причината, поради която толкова много жени се увеличаха по него.

Все пак беше някак необичайно за един мъж в действителност да слуша какво казват жените.

И Хенри със сигурност не беше имунизирана срещу чара му. Вярно, че мъжете я слушаха всеки ден, но те бяха хора, които работят за Станидж Парк, следователно и за нея. Никой, освен мисис Симпсън, изобщо не отделяше време да я попита нещо за нея самата. Леко смутена от интереса на Дънфорд, тя скри неудобството си, като подхвана обичайното си дръзко отношение.

— Ами вие, милорд? Имате ли необичайно възпитание?

— Възможно най-нормалното, страхувам се. Въпреки че майка ми и баща ми всъщност се обичаха, което е много необичайно сред висшето общество, но с изключение на това аз бях типично британско дете.

— О, съмнявам се.

— Наистина? — той се приведе напред. — И защо така, мис Хенриета?

Тя отпи още една солидна глътка вино.

— Моля ви, не ме наричайте Хенриета. Мразя това име.

— Но аз се опасявам, че всеки път, когато ви нарека Хенри, си спомням за доста неприятен съученик от Итън.

Тя му се усмихна наперено.

— А аз се опасявам, че просто ще трябва да го преодолеете.

— Давала си нареждания твърде дълго.

— Може би, но вие очевидно не сте изпълнявали такива твърде дълго.

— Туше, Хенри. И не си мисли, че не съм забелязал как успя да се измъкнеш от обяснението защо смяташ, че имаш нетипично възпитание.

Хенри сви устни и погледна надолу към чашата, която колкото и парадоксално да ѝ се струваше, все още беше наполовина пълна. Би могла да се закълне, че изпи най-малко две чаши. Тя отпи още една глътка.

— Е, и вие не сте точно типичен мъж.

— Така ли?

— Да. — Тя размаха вилицата си във въздуха, за да подчертае думите си и след това отпи още малко вино.

— И с какво по-точно съм нетипичен?

Хенри задъвка долната си устна, смътно наясно, че току-що бе хваната натясно.

— Ами, държете се приятелски.

— А повечето англичани не се ли държат така?

— Не и с мен.

Устата му се изви кисело.

— Очевидно не знаят какво пропускат.

— Да кажем — отвърна Хенри, присвивайки очи, — че не сте саркастичен, нали?

— Повярвай ми, Хенри, никога не съм бил по-малко саркастичен. Ти си най-интересният човек, когото съм срещал от месеци насам.

Тя огледа лицето му за признаци на двуличие, но не откри никакви.

— Вярвам, че го мислите.

Той потисна усмивката си, наблюдавайки мълчаливо жената пред себе си. Изражението ѝ бе възхитителна комбинация от арогантност и загриженост, леко замъглени от алкохола. Тя размахваше вилицата си във въздуха, докато говореше и изглежда не забелязваше залька фазан, който висеше опасно от края ѝ.

— Защо мъжете не се държат приятелски с теб? — попита той меко.

Хенри се запита защо беше толкова лесно да говори с този мъж, било то заради виното или само заради самия него. Така или иначе тя реши, че виното не може да навреди, затова отпи още една глътка.

— Мисля, че ме смятат за особнячка — каза накрая.

Дънфорд се сепна от откровеността ѝ.

— Със сигурност не си такава. Просто имаш нужда някой да те научи как да бъдеш жена.

— О, аз знам как да бъда жена. Само дето не съм от този тип жени, които мъжете искат.

Думите ѝ бяха достатъчно неприлични, за да го накарат да се задави с храната си. Напомняйки на себе си, че тя няма никаква идея какво говори, Дънфорд преглътна и промърмори:

— Сигурен съм, че преувеличаваш.

— Сигурна съм, че лъжете. Вие самият току-що казахте, че съм странна.

— Казах, че си необикновена. И това не означава, че никой не би искал да те... въ, не би се заинтересовал от теб. — Тогава за негов

ужас той осъзна, че би могъл да се заинтересова от нея. Доста — ако се остави да мисли за това твърде дълго. С прикрита въздишка Дънфорд отпъди мисълта. Нямаше време да се занимава с някаква селска госпожица. Въпреки чудатото ѝ поведение, Хенри не беше от типа жени, с които човек би направил нещо друго, освен да се ожени, а той със сигурност не искаше да се жени за нея.

И все пак, в нея имаше нещо доста интригуващо...

— Млъквай, Дънфорд — измърмори той.

— Казахте ли нещо, милорд?

— Абсолютно нищо, Хенри, и моля те остави това „милорд“. Не съм свикнал с него, а и освен това изглежда съвсем не на място, ако аз те наричам Хенри.

— Тогава как да те наричам?

— Дънфорд. Всичко го правят — каза той, повтаряйки несъзнателно думите ѝ от по-рано.

— Нямах ли малко име? — попита тя, изненадвайки себе си с флиртуващите нотки в гласа си.

— Не съвсем.

— Какво означава „не съвсем“?

— Предполагам, че официално да, имам, но никой никога не го използва.

— А какво е то?

Той се приведе напред, замаивайки я с още една от неговите смъртоносни усмивки.

— Има ли значение?

— Да — отвърна тя.

— Не и за мен — каза той нехайно, дъвчейки парче фазан.

— Можеш да бъдеш много дразнещ, мистър Дънфорд.

— Просто Дънфорд, ако обичаш.

— Добре тогава. Можеш да бъдеш много дразнещ, Дънфорд.

— И аз така чувам от време на време.

— В това не се съмнявам.

— Подозирам, че хората понякога коментират и твоите способности да дразниш, мис Хенри.

Хенри трябваше да се усмихне смутено. Той беше абсолютно прав.

— Предполагам, че затова се разбираме толкова добре.

— Така е. — Дънфорд се запита, защо е толкова изненадан да осъзнае този факт, но после реши, че няма смисъл да се чуди. — Да вдигнем тост тогава — каза той, надигайки чашата си. — За най-дразнещите двама души в Корнуол.

— В Британия!

— Добре тогава, в Британия. Дразненето ни се простира надалеч.

По-късно същата вечер, докато Хенри разресваше косата си преди лягане, започна да се чуди — ако Дънфорд беше толкова забавен, защо тогава бе така нетърпелива да го изрита от имението?

ГЛАВА ТРЕТА

На следващата сутрин Хенри се събуди с много неприятно главоболие. Олюля се, слезе от леглото и плисна вода върху лицето си, като през цялото време се чудеше защо усеща езика си толкова странно. Някак грапав.

Трябва да е заради виното, помисли си тя, притискайки езика към небцето си. Не бе свикнала да пие вино на вечеря, а Дънфорд я бе принудил, като вдигна тост. Хенри се опита да изтърка езика в зъбите си. Продължаваше да бъде грапав.

Навлече ризата и бричовете си, завърза косата си със зелена панделка, и се отправи към коридора на горния етаж, точно навреме, за да пресрещне прислужницата, която изглежда се бе запътила към стаята на Дънфорд.

— О, здравей, Поли — каза Хенри, като застана решително на пътя на прислужницата. — Какво правиш тази сутрин?

— Негова светлост позвъни, мис Хенри. Тъкмо щях да видя какво желае.

— Аз ще се погрижа за това. — Хенри дари прислужницата с широка усмивка.

Поли примигна.

— Добре — каза тя бавно. — Ако мислите...

— О, наистина мисля — прекъсна я Хенри, като постави ръце върху раменете ѝ и я обърна. — В интерес на истината, мисля през цялото време. Сега, защо не отидеш да намериш мисис Симпсън? Сигурна съм, че има нещо належащо, което трябва да се свърши.

Тя побутна леко Поли и я наблюдаваше как изчезва надолу по стълбите.

Хенри затаи дъх, докато се опитваше да реши какво да прави по-нататък. Замисли се дали да не се обърне и да пренебрегне повикването на Дънфорд, но проклетият мъж просто отново щеше да дръпне звънеца и когато накрая попита защо никой не е отговорил на

предишното му позвъняване, Поли, разбира се, щеше да каже, че Хенри я е отпратила.

Тя се отправи надолу по коридора към стаята му, като вървеше с много бавни крачки, за да има време да си състави план. Вдигна ръка, за да почука на вратата и след това спря. Слугите никога не чукаха, преди да влязат в стаите. Трябваше ли просто да влезе? В края на краищата, тя изпълняваше задачите на прислужница.

Но не беше прислужница. А и от къде можеше да знае дали не е гол, както майка го е родила. Реши да почука.

Последва кратка тишина и после чу гласа му.

— Влез.

Хенри отвори вратата съвсем леко и пъкна глава вътре.

— Здравейте, мистър Дънфорд.

— Само Дънфорд — каза той механично и след като се отърси от изненадата си, затегна халата около тялото си, добавяйки: — Има ли някаква конкретна причина да си в спалнята ми?

Хенри събра кураж и влезе в стаята, а очите ѝ за кратко се отместиха към камериера, който приготвяше пяна за бръснене в ъгъла. После върна погледа си на Дънфорд, който забеляза тя, изглеждаше ужасно добре в халата си. Имаше много хубави глезени. Беше виждала глезени и преди, бе виждала дори и крака. В края на краищата, това беше ферма. Неговите обаче бяха много, много хубави.

— Хенри — извика той.

— О, да. — Тя се изпъкна. — Ти позвъни.

Дънфорд повдигна вежди.

— От кога започна да отговаряш на звънеца? По-скоро смятам, че си в положение самата ти да го дърпаш.

— О, да. Разбира се, че съм. Просто исках да се уверя, че ти е удобно. От толкова дълго не сме имали гости тук в Станидж Парк.

— Особено такива, които притежават мястото — каза той сухо.

— Е, да. Разбира се. Не искам да си мислиш, че сме лишени по какъвто и да било начин. Така че реших да се погрижа за нуждите ти сама.

Той се усмихна.

— Колко интригуващо. Мина доста време, откакто за последно съм бил къпан от жена.

Хенри преглътна и направи крачка назад.

— Моля?

Лицето му бе олицетворение на самата невинност.

— Позвъних, за да помоля прислужницата да ми приготви вана.

— Но аз мислех, че си се изкъпал вчера — каза тя, стараяйки се усърдно да не се усмихне. О, този мъж не бе толкова умен, за колкото се мислеше.

Не можеше да й даде по-добра възможност, дори ако се бе опитал.

— Този път се страхувам, че аз трябва да задам въпроса: *моля?*

— Водата е скъпа, знаеш — каза тя искрено. — Нуждаем се от нея за животните. Те трябва да пият, а сега, когато времето става по-топло, трябва да сме сигурни, че имаме достатъчно, за да ги охлаждаме.

Той не каза нищо.

— Със сигурност нямаме достатъчно, за да се къпем всеки ден — продължи Хенри безгрижно, влизайки в духа на хитростта си.

Устата на Дънфорд се опъна.

— Както бе видно от прекрасния ти аромат вчера.

Хенри преглътна порива да свие ръката си в юмрук и да го удари.

— Точно така.

Тя погледна към камериера на Дънфорд, който изглеждаше така, сякаш само мисълта, че неговият работодател ще бъде в такъв раздърпан вид, му причиняваше сърцебиене.

— Мога да те уверя — каза Дънфорд без следа от хумор в гласа, — че нямам никакво намерение да позволя личността ми да мирише на кочина по време на престоя ми в Корнуол.

— Сигурна съм, че няма да се стигне до това — отвърна Хенри. — Вчера до известна степен беше изключение. В края на краищата, изграждах свинарник. Уверявам те, че позволяваме допълнителни бани след усърдната работа в свинарника.

— Колко хигиенично.

Хенри не пропусна сарказма в гласа му. Всъщност и на най-големия глупак трудно щеше да му убегне.

— Точно така. Та утре, естествено, ще можеш да се изкъпеш.

— Утре?

— Когато отново ще работим по свинарника. Днес е неделя. Дори ние не извършваме такава трудна домакинска работа в неделя.

Дънфорд трябваше да положи много усилия, за да се въздържи от друг кисел коментар. Момичето изглежда сякаш се забавляваше. По-точно сякаш се радваше на нещастieto му. Той присви очи и я загледа малко по-внимателно. Хенри премигна и отвърна на погледа му със сериозно изражение.

Може би тя *не* се радваше на нещастieto му. Може би *не* разполагаха с достатъчно вода, за да се къпят всеки ден. Никога не бе чувал за такъв проблем в добре уредено домакинство, но бе възможно в Корнуол да има по-малко валежи в сравнение с останалата част на Англия.

Чакай малко, изкрещя мозъкът му. Това е Англия. В Англия винаги вали. Навсякъде. Той насочи подозрителния си поглед към нея.

Тя се усмихна.

Дънфорд подбра думите си бавно и внимателно.

— Колко често ще мога да се къпя, докато пребивавам тук, Хенри?

— Със сигурност веднъж седмично.

— Веднъж седмично няма да бъде достатъчно — отговори той с преднамерено спокоен глас. Видя, че тя се колебае. Добре.

— Разбирам. — Тя прехапа долната си устна за миг. — Предполагам, че това е *твоят* дом, и също така предполагам, че ако искаш да се къпеш по-често, твое право е да го направиш.

Той потисна желанието си да каже: „Точно така, по дяволите.“

Тя въздъхна. Това беше една страхотна, голяма, искрена въздишка. Досадното момиче звучеше така, сякаш носеше тежестта на три свята на плещите си.

— Не искам да вземам водата на животните — каза тя. — Става по-топло, знаеш, и...

— Да, знам. Животните имат нужда да се разхлаждат.

— Точно така. Имат нужда. Една свиня миналата година почина от топлинен удар. Не бих желала това да се случи отново, та предполагам, че ако искаш да се къпеш по-често...

Тя замълча доста драматично и Дънфорд не бе сигурен дали иска да чуе какво ще последва.

— ... тогава допускам, че мога да се откажа от моето къпане.

Дънфорд си спомни нейния твърде особен аромат, когато се бяха срещнали.

— Не, Хенри — каза той бързо, — със сигурност не искам да правиш това. Една дама трябва... така да се каже...

— Знам, знам. Ти си джентълмен до върха на пръстите на краката ти. Не искаш да лишиш една дама. Но мога да те уверя, че аз не съм обикновена дама.

— Това никога не е било под съмнение. Но все пак...

— Не, не — каза тя и замахна широко с ръка. — Няма какво друго да се направи. Не мога да взема вода от животните. Приемам позицията си тук в Станидж Парк много сериозно и няма как да бъда толкова небрежна в задълженията си. Ще видя какво мога да направя, за да се къпеш два пъти седмично, а...

Дънфорд се чу да простенва.

— ... аз ще се къпя през седмица. Това няма да е голямо затруднение.

— За теб, може би — промърмори той.

— Добре, че се изкъпах вчера.

— Хенри — започна той, чудейки се как да подходи към този въпрос, без да е непростимо груб. — Наистина не искам да те лишавам от вода за къпане.

— О, но това е твоят дом. Ако искаш да се къпеш два пъти в седмицата...

— Искам да се къпя всеки ден — каза той, — но ще се задоволя с два пъти седмично, при условие, че ти направиш същото.

Той изостави всяка надежда да подходи към дискусията учтиво. Това бе най-странният разговор, който някога бе провеждал с жена — не че Хенри можеше да се квалифицира като жена, в който и да е познат нему смисъл на думата. Имаше тази красива нейна коса, разбира се, и никой не можеше с лека ръка да пренебрегне сребристосивите ѝ очи...

Но жените просто не участваха в продължителни дискусии относно къпането. *Особено* в спалнята на джентълмен. *Особено*, *особено* когато въпросният джентълмен не носи нищо друго, освен един халат. Дънфорд по принцип се смяташе по-скоро за свободомислещ човек, но това наистина бе твърде много.

Тя въздъхна.

— Ще го обмисля. Ако това ще те удовлетвори, мога да проверя водните запаси. Ако има достатъчно, може би ще успея да ти

съдействам.

— Ще съм ти благодарен. Много.

— Добре. — Тя сложи ръка върху дръжката на вратата. — Сега, след като се разбрахме, ще те оставя да се върнеш към сутрешния си тоалет.

— Или липсата на такъв — каза той, неспособен да призове достатъчно ентузиазъм, дори за да извие устата си в иронична усмивка.

— Не е чак толкова страшно. Със сигурност има достатъчно вода, за да ти осигуряваме малък пълен леген всяка сутрин. Ще се изненадаш да видиш колко лесно ще свикнеш с това.

— Може би изобщо няма да се изненадам.

— О, но човек наистина може да постигне известна чистота с малко вода. Ще се радвам да ти дам подробни инструкции.

Дънфорд усети първите позиви на смях. Той се наведе напред с развратен блясък в очите.

— Това може да се окаже много интересно.

Хенри веднага се изчерви.

— Подробни *писмени* инструкции, имах предвид. Аз... аз...

— Няма да е необходимо — каза Дънфорд, изпитвайки съжаление към нея. Може би Хенри бе повече жена, отколкото той си мислеше.

— Добре — каза тя с благодарност. — Оценявам го. Не знам защо го казах. Аз... аз просто отивам да закуся. Трябва скоро да се присъединиш. Това е най-обилното ни хранене, а ти ще се нуждаеш от силата си...

— Да, знам. Обясни ми го много подробно снощи. По-добре да се храня добре сутрин, защото има овесена каша на обяд.

— Да. Мисля, че имаме малко останал фазан, така че обядът няма да бъде толкова беден, както обикновено, но...

Той вдигна ръка, тъй като не искаше да чува още за гладната смърт, на която бе планирала да го обрече.

— Не казвай нищо повече, Хенри. Защо не отидеш да закусваш? Скоро ще се присъединя към теб. Моят тоалет, както деликатно го нарече, не би трябвало да отнеме много време тази сутрин.

— Да, разбира се. — Тя побърза да напусне стаята.

Хенри успя да стигне до средата на коридора, преди да ѝ се наложи да спре и да се облегне на стената. Цялото ѝ тяло се тресеше от смях и тя едва стоеше права. Изражението на лицето му, като му бе казала, че може да се къпе само веднъж седмично, беше безценно!

Можеше да бъде засенчено единствено от изражението му, когато му бе казала, че тя ще се къпе само веднъж на две седмици.

Да се освободи от Дънфорд, разсъждаваше Хенри, нямаше да отнеме толкова дълго, колкото очакваше първоначално.

Да остане без баня, нямаше да е забавно. Хенри винаги е била доста придирчива. Но това не беше твърде голяма жертва за Станидж Парк, а и в интерес на истината имаше чувството, че липсата на баня щеше да бъде по-трудна за Дънфорд, отколкото за нея.

Тя се отправи надолу към малката трапезария. Закуската все още не бе на масата, така че се насочи към кухнята. Мисис Симпсън стоеше пред печката, като плъзгаше и обръщаше наденички в тигана, за да не ги изгори.

— Здравей, Симпи.

Икономката се обърна.

— Хенри! Какво правиш тук? Мислех, че си заета с новия ни гост.

Хенри завъртя очи.

— Той не е наш гост, Симпи. Ние сме *негови* гости. Или поне аз съм. Ти имаш официална длъжност.

— Знам, че това е трудно за теб.

Хенри само се усмихна, считайки за неразумно да казва на мисис Симпсън, че всъщност тази сутрин се бе забавлявала. След дълга пауза тя добави:

— Закуската мирише прекрасно, Симпи.

Икономката я стрелна със странен поглед.

— Същата храна, като всеки друг ден.

— Може би съм по-гладна от обикновено. И ще трябва да се наям, защото новият лорд Станидж е малко, да кажем пестелив.

Мисис Симпсън бавно се обърна.

— Какво, за Бога, се опитваш да ми кажеш, Хенри?

Тя сви безпомощно рамене.

— Той иска овесена каша за обяд.

— Овесена каша! Хенри, ако това е поредният ти безумен замисъл...

— Наистина, Симпи, мислиш ли, че бих отишла толкова далеч? Знаеш колко ненавиждам овесена каша.

— Предполагам, че бихме могли да приготвим овесена каша. Тогава ще трябва да направя нещо специално за вечеря.

— Овнешко.

— Овнешко? — Очите на мисис Симсън се разшириха невярващо.

Хенри отново сви рамене.

— Той обича овнешко.

— Не вярвам на нито една твоя дума, мис Хенриета Барет.

— О, добре де. Овнешкото беше моя идея. Няма нужда да знае колко добре може да се храни тук.

— Твоите малки планове ще те вкарат в беля.

Хенри се наведе към икономката.

— Искаш ли да бъдеш изгонена от тук?

— Не виждам...

— Той може да го направи, нали знаеш? Може да изхвърли всеки един от нас. По-добре ние да се отървем от него, преди той да се отърве от нас.

Последва дълга пауза, преди мисис Симпсън да каже:

— Нека да е овнешко тогава.

Хенри спря преди да отвори вратата, която водеше към останалата част от къщата:

— И не го готви прекалено добре. Нека да е малко сухо. Или пък направи соса леко по-соленичък.

— Отказвам да приема...

— Добре, добре — каза Хенри бързо. Това, че накара мисис Симпсън да приготви овнешко, когато имаше говеждо, агнешко и шунка на разположение, бе достатъчна победа. Никога не би могла да я накара да го приготви зле.

* * *

Дънфорд я чакаше в малката трапезария. Той стоеше пред прозореца, загледан в полята отвън. Очевидно не я бе чул да влиза, защото се сепна, когато Хенри прочисти гърлото си.

Дънфорд се обърна и се усмихна насреща ѝ, а после кимна към прозореца с глава и каза:

— Земята е прекрасна. Свършила си отлична работа с управлението.

Хенри се изчерви от неочаквания комплимент.

— Благодаря ти. Станидж Парк означава много за мен. — Тя му позволи да дръпне един стол за нея и седна, точно преди лакеят да донесе закуската.

Ядяха в приблизително мълчание. Хенри знаеше, че трябва да яде колкото може повече, защото обедното хранене със сигурност щеше да бъде тъжна история. Тя хвърли поглед към Дънфорд, който се хранеше с подобно отчаяние. Добре. Изглежда не очакваше с нетърпение овесената каша.

Хенри набоде последното парче наденица с вилицата си и се насили да спре забързаното поглъщане на храна.

— Мислех си, че тази сутрин може да те разведе из Станидж Парк.

Дънфорд не можа да ѝ отговори веднага, тъй като устата му беше пълна с яйца. След малко той каза:

— Отлична идея.

— Предположих, че ще искаш да се запознаеш по-добре с новия си имот. Има много какво да научиш, ако искаш да го управляваш добре.

— Така ли?

Този път Хенри бе тази, която трябваше да направи пауза, докато сдъвче последната си хапка наденица.

— О, да. Сигурна съм, че разбираш колко е важно да следим наемите, посевите и нуждите на наемателите, но ако човек иска да постигне истински успех, тогава трябва да положи допълнителни усилия.

— Не съм сигурен, че искам да знам какво включват тези „допълнителни усилия“.

— О, това-онова. — Хенри се усмихна и погледна надолу към празната чиния на Дънфорд. — Тръгваме ли?

— Непременно. — Той се изправи веднага след нея и я остави да го поведе навън.

— Мислех да започнем с животните — каза Хенри.

— Предполагам, че знаеш имената на всички им — пошегува се той, но само наполовина.

Тя се обърна към него и на лицето ѝ светна блестяща усмивка.

— Ами, разбира се! — Този мъж наистина правеше всичко много лесно. Продължаваше да ѝ предоставя прекрасни възможности. — Щастливото животно е продуктивно животно.

— Не съм запознат с точно тази аксиома — промърмори Дънфорд.

Хенри отвори една дървена врата, която водеше към обширно поле, обградено от жив плет.

— Очевидно прекарваш твърде много време в Лондон. Това е често употребяван израз тук.

— А отнася ли се и за хората?

Тя се обърна да го погледне.

— Какво каза?

Той се усмихна невинно.

— О, нищо. — Дънфорд се залюля на пети, опитвайки се да разбере най-странната жена, която бе срещал някога. Възможно ли бе да е дала имена на всички животни? Имаше най-малко тридесет овце само на тази поляна. Той отново се усмихна и посочи наляво. — Как се казва онази?

Хенри изглеждаше малко стресната от въпроса му.

— Тази ли? О, Маргарет.

— Маргарет? — Дънфорд повдигна вежди. — Какво приятно английско име.

— Ами тя е английска овца — отвърна Хенри заядливо.

— А онази там? — Той посочи надясно.

— Томазина.

— А тази? И другата? И ей онази?

— Сали, ъъ, Естър, ъъ...

Дънфорд наклони глава на една страна, наслаждавайки се на затруднението ѝ.

— Равнобедренка! — завърши тя триумфално.

Той примигна.

— В такъв случай предполагам, че онази там се нарича Равноостранка.

— Не — каза тя самодоволно и посочи през поляната. — *Тази* се казва така. — Хенри скръсти ръце. — Винаги съм се наслаждавала на изучаването на геометрията.

Дънфорд замълча за миг — нещо, за което Хенри бе изключително благодарна. Не ѝ беше лесно да измисля имена на момента. Той очевидно се опитваше да я изиграе, като я пита как се казват всички тези овце. Дали се бе усъмнил?

— Не вярваше, че знам всички имена, нали? — каза тя, надявайки се, като подходи директно към въпроса ще разсее всички подозрителни мисли, които таеше той.

— Не — призна Дънфорд.

Хенри се усмихна надменно.

— А слушаше ли внимателно?

— Моля?

— Коя е Маргарет?

Устата на Дънфорд се отвори.

— Ако ще управляваш Станидж Парк, трябва да ги разпознаваш. — Хенри усилено се стараеше да не оставя дори следа от сарказъм в гласа си. И по-скоро смяташе, че е успяла. В своите уши, звучеше точно като човек, чиято единствена грижа е успехът на фермата.

След миг размишление, Дънфорд посочи една овца и каза:

— Тази.

Да му се не види! Беше прав.

— А Томазина?

Той очевидно схвана упражнението, защото изглеждаше доста весел, когато посочи друга с пръст и каза:

— Тази!

Хенри тъкмо щеше да каже „грешка“, когато осъзна, че няма представа, дали той греша или не. Коя бе нарекла Томазина? Мислеше, че е онази до дървото, но всички те се движеха и...

— Познах ли?

— Моля?

— Тази овца ли е Томазина или не?

— Не, не е — каза Хенри решително. Ако тя не можеше да си спомни коя е Томазина, много се съмняваше, че и той може.

— Наистина мисля, че това е Томазина. — Дънфорд се облегна на вратата, като изглеждаше много уверен и мъжествен.

— Тази е Томазина — отсече тя, сочейки наслуки.

На лицето му се появи много широка усмивка.

— Не, тази е Равнобедренка. Сигурен съм.

Хенри преглътна конвулсивно.

— Не, не. Това е Томазина, убедена съм — каза тя. — Но не се притеснявай, сигурна съм, че ще научиш всички имена скоро. Трябва само да се съсредоточиш. Сега, защо не продължим обиколката си?

Дънфорд се отблъсна от вратата.

— Нямам търпение.

Той си подсвиркваше, докато я следваше по полето. Това щеше да бъде една много интересна сутрин.

* * *

Интересна, разсъждаваше по-късно Дънфорд, може би не бе правилната дума.

Докато стана време двамата с Хенри да се връщат в къщата за обяд — който се състоеше от чудесна купа с топла, лепкава овесена каша — той бе почистил обората, издоил крава, бе накълван от три различни кокошки, оплевил зеленчукова градина и паднал в корито за вода.

И ако злополуката с коритото случайно бе резултат от спъването на Хенри в корен на дърво и сблъсъка в него... ами, нямаше начин да го докаже, нали? Като се има предвид, че това потапяне, е най-близкото до баня, което щеше да получи в скоро време, той реши да не се ядосва.

Хенри беше замислила нещо и бе дяволски интригуващо да я наблюдава, дори все още да не знаеше какво точно се опитва да постигне.

Когато седнаха, за да обядват, мисис Симпсън донесе две димящи купи с овесена каша. Тя сложи по-голямата пред Дънфорд, казвайки:

— Напълних я до горе, щом това е любимото ви ядене.

Дънфорд наклони глава бавно и погледна Хенри, а едната му вежда се повдигна въпросително.

Хенри отпрати многозначителен поглед към мисис Симпсън, изчака икономката да излезе и след това прошепна:

— Тя се чувства ужасно, че трябва да ти сервира овесена каша. Страхувам се, че послъгах малко и ѝ казах, че я обожаваш. Това я накара да се почувства много по-добре. Със сигурност една малко невинна лъжа е оправдана, ако е за доброто на човечеството.

Той потопа лъжицата си в неприятната овесена каша.

— Някак си, Хенри, имам чувството, че си приела това гледище присърце.

* * *

Денят, мислеше си Хенри, докато решише косата си по-късно същата вечер преди лягане, имаше неоспорим успех. Почти.

Не вярваше Дънфорд да е разбрал, че спъването в онзи корен и бутането в коритото с вода е станало нарочно, а и целият епизод с кашата, според нея, беше абсолютно брилянтен.

Но той бе проникателен. Човек не можеше да прекара цял ден с него, без да осъзнае този факт. И сякаш това не беше достатъчно, ами той се държеше толкова дяволски *мило* с нея.

По време на вечеря Дънфорд беше прекрасен събеседник — бе разпитвал най-учтиво за детството ѝ и се бе смял на случките, свързани с израстването ѝ във ферма.

Ако той не притежаваше толкова много компенсиращи качества, би било много по-лесно да планира как да се отърве от него.

Но — напомни си строго Хенри — фактът, че мъжът изглежда добър човек по никакъв начин не променя още по-належащия факт, че той има властта да я изгони от Станидж Парк. Тя потръпна. Какво щеше да прави далеч от любимия си дом? Не познаваше нищо друго, нямаше представа какво да прави навън в широкия свят.

Не, тя трябваше да намери начин да го накара да напусне Корнуол. *Трябваше.*

След като решението ѝ бе затвърдено отново, тя остави четката за коса и се изправи. Отпрати се към леглото, но се спря насред крачка

от трогателното къркорене на корема ѝ.

Господи, бе гладна.

Тази сутрин намерението да го накара да гладува по време на престоя му, изглеждаше като вълнуващ план, но бе пропуснала съвсем уместния факт, че тя също ще гладува.

Не обръщай внимание, Хенри, каза си тя.

Коремът ѝ изкъркори.

Погледна към часовника. Полунощ. Къщата щеше да бъде тиха. Можеше да се промъкне в кухнята, да вземе някаква храна и да я изяде, когато се върне в стаята си. Щеше да отиде и да се върне за няколко минути.

Без да си прави труда да облече халат, тя излезе на пръсти от стаята и тръгна надолу по стълбите.

* * *

По дяволите, беше гладен! Дънфорд лежеше в леглото, неспособен да заспи. Коремът му издаваше отвратителни звуци. Днес Хенри го бе развела из цялата провинция, по невероятен маршрут, който сякаш бе измислен, за да го изтощи и накрая бе имала наглостта да се усмихва, докато го храни с овесена каша и студено овнешко.

Студено овнешко? *Отврат!* И не стига, че имаше достатъчно лош вкус, ами и беше малко количество. Със сигурност трябваше да има нещо в къщата, което да може да изяде, без да застрашава скъпоценните ѝ животни. Бисквитка. Репичка.

Дори и една супена лъжица захар.

Той скочи от леглото, навлече халат, за да покрие голото си тяло и се измъкна от стаята. Стъпваше на пръсти, докато преминаваше покрай стаята на Хенри — не искаше да събуди малкия тиранин. Доста мил и привлекателен тиранин, но въпреки това Дънфорд по-скоро мислеше, че е по-добре да не я предупреждава за малката си разходка до кухнята.

Той се насочи надолу по стълбите, плъзна се зад ъгъла и се промъкна през малката трапезария към... почакай! Това светлина ли е в кухнята?

Хенри. Проклетото момиче яде.

Тя беше облечена в дълга, бяла, памучна нощница, която се носеше ангелски около нея.

Хенри? Ангел? Ха!

Той се притисна към стената и надникна зад ъгъла, като внимаваше да се прикрива в сенките.

— Господи — мърмореше тя. — Мразя овесена каша. — Хенри пъхна една бисквита в устата си, преглътна я с чаша мляко, а след това взе парче... това шунка ли беше?

Дънфорд присви очи. Със сигурност не бе овнешко.

Хенри отпи още една дълга и — ако се съдеше по въздишката ѝ — задоволяваща глътка мляко, преди да започне да почиства.

Първият порив на Дънфорд бе да нахлуе в кухнята и да поиска обяснение, но в този миг коремът му издаде нов силен звук. Той въздъхна и се скри зад един шкаф, докато Хенри напускате на пръсти малката трапезария. Изчака да чуе стъпките ѝ по стълбите, а след това се завтече в кухнята и довърши шунката.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

— Хенри, събуди се.

Тя се претърколи и промърмори нещо, което прозвуча като „махай се“.

— Но ти настоя, Хенри. Накара ме да се закълна, че ще те измъкна от леглото в пет и половина.

— Мхм... нямах предвид това.

— Предупреди ме, че ще го кажеш и нареди да пренебрегна думите ти. — Мариан бутна Хенри. — Събуди се!

Хенри, която бе повече от полузаспала, внезапно се събуди напълно и стана толкова бързо, че започна да трепери.

— Какво? Кой? Какво става?

— Аз съм, Хенри. Мариан.

Хенри примигна.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Навън все още е тъмно. Колко е часът?

— Пет и половина — обясни търпеливо Мариан. — Помоли ме да те събудя извънредно рано тази сутрин.

— Така ли? — О, да... Дънфорд. — Наистина. Добре. Е, благодаря ти, Мариан. Това е достатъчно.

— Накара ме да се закълна, че няма да изляза от стаята, докато не станеш от леглото.

Бе прекалено умна за собственото си добро, реши Хенри, докато осъзнаваше, че е на път да се сгуши обратно под завивките.

— Добре. Разбирам. Ами, няма какво да направя, предполагам. — Отпусна краката си отстрани на леглото. — Много хора стават толкова... — Тя се прозя.

Запрепъва се към тоалетната си масичка, където бяха приготвени чифт чисти бричове и бяла риза.

— Може би ще искаш и палто — каза Мариан. — Навън е хладно.

— Така да бъде — промърмори Хенри, докато се обличаше. Колкото и да бе отдадена на селския живот, тя никога не бе ставала от леглото преди седем, а и дори този час се избягваше. Но ако щеше да убеждава Дънфорд, че не е подходящ за живота в Станидж Парк, трябваше малко да се престарае.

Тя спря насред движението, докато закопчаваше копчетата на ризата си. Все още искаше той да си тръгне, нали?

Разбира се, че искаше. Хенри отиде до легена и плисна студена вода на лицето си, като се надяваше, това да я накара да изглежда побудна. Този мъж умишлено я очароваше. Нямаше значение, че бе успял, помисли си тя опърничаво. Единственото важно бе, че го правеше нарочно, най-вероятно, защото искаше нещо от нея.

Но какво би могъл да иска от нея? Тя не разполагаше с абсолютно нищо, от което той да се нуждае.

Освен ако, разбира се, не бе разбрал, че тя се опитва да се отърве от него и не искаше да я спре.

Хенри се замисли, докато заглаждаше косата си назад, за да я върже на конска опашка. Той изглеждаше искрен, когато ѝ бе казал, че се интересува от нейното възпитание. Беше неин настойник, в края на краищата, дори и само за няколко месеца. Нямаше нищо странно в загрижеността на настойника.

Но дали бе загрижен за своята повереница? Или за това как да изцеди новопридобития си имот?

Хенри изстена. Странно как малко светлина от свещи караше света да изглежда толкова невинен и розов. На ярката светлина на утрото, тя можеше да види нещата по-ясно.

Издаде раздразнен звук. Ярка светлина, друг път. Навън все още бе тъмно.

Но това не означаваше, че не е разбрала, че той е намислил нещо — дори и да не бе съвсем сигурна какво е то.

Ами ако той имаше собствен таен план? Хенри потрепери при тази мисъл. С нова решителност, тя обу ботушите си, грабна една свещ и излезе в коридора.

Дънфорд бе настанен в господарските покои, само няколко врати по-надолу от нейната собствена стая. Тя си пое дълбоко дъх за кураж и силно почука на вратата.

Нямаше отговор. Тя почука отново. Пак нищо. Осмеляваше ли се? И още как.

Хвана дръжката на вратата и влезе, плъзвайки се в стаята му. Той спеше дълбоко. Много дълбоко.

Хенри почти се почувства виновна, заради това, което се канеше да направи.

— Добро утро! — каза тя, надявайки се гласът ѝ да звучи подкупващо бодро.

Той не помръдна.

— Дънфорд?

Той промърмори нещо, но с изключение на това нямаше никакви други признаци, че е дори малко буден.

Тя се приближи и опита отново.

— Добро утро!

Дънфорд издаде още един сънлив звук и се завъртя към нея.

Хенри затаи дъх. Боже, колко бе красив. Точно от типа мъже, които никога не ѝ обръщаха внимание на селските танци. Без да се замисля, тя протегна ръка, за да докосне прекрасно оформените му устни, но се спря, когато бе само на сантиметър разстояние.

Отдръпна се, сякаш се бе изгорила. Странна реакция, след като дори не го бе докоснала.

Не губи куража си сега, Хенри! Тя преглътна и се протегна отново, този път към рамото му. Разтърси го предпазливо.

— Дънфорд? Дънфорд?

— Ммм — каза той сънливо. — Хубава коса.

Ръката на Хенри се вдигна към косата ѝ. За нея ли говореше? Или на нея? Невъзможно. Мъжът все още спеше.

— Дънфорд? — Тя отново го разтърси.

— Миришеш хубаво — промърмори той. Сега тя знаеше, че не говори за нея.

— Дънфорд, време е да се събудиш.

— Тихо, захарче и се връщай в леглото.

Захарче? Кой наричаше захарче?

— Дънфорд...

Преди да разбере какво се случва, ръката му се приземи тежко на тила ѝ и тя падна в леглото.

— Дънфорд!

— Шшт, захарче, целуни ме.

Да го целуне? Хенри размишляваше трескаво. Да не беше луд? Или тя беше луда, защото за част от секундата се изкуши да го направи?

— Ммм, толкова си сладка. — Той подуши врата ѝ, устните му се плъзнаха нагоре по долната част на брадичката ѝ.

— Дънфорд — каза тя с треперещ глас. — Мисля, че все още спиш.

— Мхм, както кажеш, скъпа. — Ръката му се прокрадна към дупето ѝ, придърпвайки я плътно към него.

Хенри ахна. Бяха разделени от дрехите ѝ и одеялата, но тя въпреки това можеше да усети твърдостта му, горяща срещу нея.

Тя бе израснала във ферма; знаеше какво означава това.

— Дънфорд, мисля, че правиш грешка...

Той сякаш не чуваше. Устните му се преместиха към меката част на ухото ѝ и я загризаха толкова нежно, че Хенри почувства как започва да се разтапя. Мили Боже, тя се разтапяше точно тук в ръцете на мъж, който очевидно я смяташе за някоя друга.

Да не споменаваме дребния факт, че той бе един вид неин враг.

Но тръпката, движеща се нагоре-надолу по гръбнака ѝ, се оказва много по-силна от здравия разум. Какво ли щеше да е усещането да бъде целуната?

Да бъде целуната, истински и дълбоко по устата? Никой мъж преди не ѝ бе давал повече от лека целувка, а и нямаше изгледи това да се случи скоро. И ако трябваше да се възползва от съненото състояние на Дънфорд... е, така да бъде. Тя изви врата си все така леко, извърна лицето си към него, предлагайки му устните си.

Той ги пое лакомо, устните и езикът му се движеха опитно върху устата ѝ. Хенри усети как въздухът напуска тялото ѝ, оставайки я копнееща за нещо повече. Тя колебливо докосна с ръка рамото му. Мускулът му се стегна при допира и той изпъшка, придърпвайки я по-близо.

Значи това бе страстта. Със сигурност не беше толкова греховна. Със сигурност можеше да си позволи да ѝ се наслади, поне докато той се събуди.

Докато се събуди? Хенри замръзна. Как, за Бога, щеше да успее да му обясни това?

Тя започна да се дърпа като луда в ръцете му.

— Дънфорд! Дънфорд, спри!

Призовавайки цялата си сила, тя се отблъсна от него толкова силно, че се приземи на пода със силно тупване.

— Какво, за Бога, става?

Хенри преглътна нервно. Той звучеше буден. Лицето му се появи над ръба на леглото.

— Проклятие, жено! Какво, по дяволите, правиш тук?

— Будя те? — Думите ѝ прозвучаха повече като въпрос, отколкото би искала.

— Какво по... — Той изрече дума, която Хенри никога не бе чувала, после избухна: — За Бога, навън още е тъмно!

— В толкова ставаме тук — излъга го тя безочливо.

— Е, браво на теб! Сега изчезвай!

— Мислех, че искаш да ти покажа имота.

— На сутринта — извика той.

— Сега е сутрин.

— Все още е нощ, малка невъзможна заядливе. — Той стисна зъби, борейки се с желанието да стане, да стигне до другия край на стаята и да дръпне завесите, за да ѝ докаже, че слънцето още не е изгряло. В интерес на истината единственото нещо, което го спираше бе голотата му. Голотата и... възбудата му. Какво, по дяволите, ставаше?

Той отново погледна към нея. Тя продължаваше да седи на пода, с широко отворени очи и изражение, колебаещо се между нервност и желание. Желание?

Той я погледна малко по-внимателно. Кичури коса обрамчваха лицето ѝ; не можеше да си представи, че някой работлив като Хенри ще ги подреди по този начин нарочно, ако планира да прекара остатъка от деня навън. Устните ѝ изглеждаха непоносимо розови и леко подути, сякаш току-що е била целувана.

— Какво правиш на пода? — попита той с много нисък глас.

— Е, както ти казвах, дойдох, за да те събудя...

— Спести ми го, Хенри. Какво правиш на *пода*?

Тя имаше благоприличието поне да се изчерви.

— О, това всъщност е дълга история.

— Очевидно — каза той провлачено, — имам цял ден на разположение.

— Хмм, да, така е. — Умът ѝ работеше трескаво, докато осъзнаваше, че няма нищо, което да каже, за да прозвучи правдоподобно — дори истината. Той със сигурност не би повярвал, че е започнал да я целува.

— Хенри... — Заплахата в гласа му не можеше да се сбърка.

— Е... — запъна се тя, като реши уплашено, че трябва да му каже истината и да се изправи пред ужасената му реакция. — Аз, ъм, дойдох да те събудя и ти, ъм, изглежда говореше на сън.

Тя го погледна с надежда, като се молеше той да реши, че това обяснение е достатъчно.

Дънфорд скръсти ръце, като явно очакваше още.

— Ти... мисля, че ме обърка с другото — продължи тя, осъзнавайки болезнено, че по лицето ѝ е плъзнала червенина.

— И кой, моля те кажи, беше това?

— Някой, когото наричаш захарче, опасявам се.

Захарче? Така наричаше Кристин, неговата любовница, забравена в Лондон. В корема му започна да се заражда неприятно усещане.

— И после какво стана?

— Ами, ти ме сграбчи за врата и аз паднах на леглото.

— И?

— И това е всичко — каза Хенри бързо, когато внезапно осъзна, че може да избегне съобщаването на цялата истина. — Аз те отблъснах и те събудих, и така паднах на пода.

Очите му се присвиха. Дали пропускаше нещо? Той винаги бе много активен в съня си. Не можеше да преброи колко пъти се бе събуждал, докато правеше любов с Кристин. Дори не искаше да мисли за това, което можеше да започне с Хенри.

— Разбирам — каза той рязко. — Извинявам се за всяко неподходящо поведение, спрямо теб, докато съм спял.

— О, няма нищо, уверявам те — отвърна Хенри с благодарност. Той я погледна очаквателно.

Тя го погледна с невинна усмивка на лице.

— Хенри — накрая каза той. — Колко е часът?

— Колко е часът? — повтори тя. — Мисля, че сега трябва да е почти шест.

— Ясно.

— Моля?

— Изчезвай от стаята ми.

— Ох. — Тя се изправи на крака. — Ще искаш да се облечеш, разбира се.

— *Искам* да заспя отново.

— Хмм, да, разбира се, че искаш, но ако нямаш нищо против, че го казвам, вероятността да заспиш отново е много малка. Може просто да се облечеш.

— Хенри?

— Да?

— *Излез.*

Тя излетя от стаята.

* * *

Двадесет минути по-късно Дънфорд се присъедини към Хенри на масата за закуска. Той бе облечен небрежно, но от един поглед Хенри можеше да каже, че дрехите му бяха твърде хубави за строенето на свинарник. За момент тя се замисли да му го каже, но после се отказа.

Ако съсипеше дрехите си, това щеше да е още една причина да пожелае да си тръгне.

Освен това доста се съмняваше той да притежава нещо подходящо за строеж на свинарник. Дънфорд седна срещу нея и грабна една препечена филийка с гневно движение, което я убеди, че е напълно вбесен.

— Не можа да заспиш? — промърмори Хенри.

Той я изгледа раздражено.

Хенри се престори, че не забелязва.

— Искаш ли да погледнеш „Таймс“? Аз почти приключих с него.

Без да изчака отговора му, тя му подаде вестника от другата страна на масата.

Дънфорд погледна надолу и се намръщи.

— Прочетох го преди два дни.

— Оу. Много съжалявам — отвърна тя, неспособна да прикрие следите от дяволитост в гласа си. — На вестника са му нужни няколко дни, за да пристигне чак тук. Ние сме на края на света, нали знаеш.

— Започнах да го осъзнавам.

Тя потисна усмивката си, доволна от това колко добре се развиват плановите ѝ. След странната сцена по-рано тази сутрин, нейната решителност да го върне обратно в Лондон се бе увеличила четирикратно. Беше ужасно наясно с това, какво прави една от усмивките му с вътрешностите ѝ — нямаше особено желание да разбира какво ще ѝ причини една от целувките му, ако му позволеше.

Е, това не бе съвсем вярно. Умираще да разбере какво ще стане след една негова целувка... но просто бе напълно сигурна, че той никога не би поискал тя да узнае. Единственият начин да я целуне отново бе, ако я сбърка с друга жена, а шансовете това да се случи два пъти бяха наистина малки.

Освен това, Хенри си имаше гордост, дори и удобно да бе забравила за нея тази сутрин. Колкото и да бе харесала целувката, тя не бе успяла особено да ѝ се наслади, когато знаеше, че той в действителност желае друга.

Мъже като него не желаеха жени като нея и колкото по-скоро си тръгнеше той, толкова по-скоро тя отново щеше да се чувства добре, такава, каквата е.

— О, виж! — възкликна тя, лицето ѝ бе невероятно бодро. — Слънцето изгрява.

— Едва сдържам вълнението си.

Хенри се задави с филийката си. Най-малкото да се отърве от него щеше да е интересно. Тя реши да не го предизвиква повече, докато не приключи със закуската си. Мъжете можеха да са зли, когато стомасите им са празни. Поне така ѝ бе казвала Виола винаги. Оставяйки вилицата си с яйца, тя насочи вниманието си към великолепия изгрев, разкриващ се през прозореца.

Първо небето стана лавандулово, после се появиха райета в розово и оранжево. Хенри бе сигурна, че няма друго място на земята, красиво колкото Станидж Парк в тази минута. Неспособна да се сдържи, тя въздъхна.

Дънфорд чу звука и я погледна с любопитство. Тя се взираше възхитена през прозореца. Благоговението, изписано на лицето ѝ, бе смущаващо. Той винаги се бе радвал на заниманията на открито, но никога не бе виждал човешко същество, така очевидно изпълнено с уважение и възхищение към силите на природата. Сложна жена бе неговата Хенри.

Неговата Хенри? Кога бе започнал да мисли за нея като за своя?

Откакто се бе озовала в леглото ти тази сутрин, отвърна умът му иронично. И спри да се преструваш, че не помниш, че си я целунал.

Беше си спомнил всичко, докато се обличаше. Не бе имал намерение да я целува, дори не бе осъзнал по това време, че точно Хенри е в обятията му. Но това не означаваше, че сега не помни всяка мъничка подробност: извивката на устните ѝ, коприненото усещане на косата ѝ върху голите му гърди, вече познатия ѝ аромат.

Лимони. По някаква причина миришеше на лимони. Той не можа да се спре и устните му се извиха, докато се надяваше, че обичайният ѝ аромат е лимоненият, а не мирисът на прасе, който преобладаваше в деня, когато се бяха срещнали.

— Какво е толкова забавно?

Той вдигна поглед. Хенри го наблюдаваше любопитно. Дънфорд бързо промени изражението си и се намръщи.

— Изглеждам ли сякаш има нещо смешно?

— Изглеждаш — промърмори тя, връщайки се към закуската си.

Той я наблюдаваше как яде. Тя отхапа и след това върна погледа си към прозореца, където слънцето все още обагреше небето.

Хенри въздъхна още веднъж. Очевидно много обичаше Станидж Парк, помисли си той.

Повече, отколкото бе виждал човек да обича парче земя.

Това е! Не можеше да повярва какъв глупак е бил, за да не го разбере досега. Разбира се, че искаше да се отърве от него.

Тя бе управлявала Станидж Парк шест години. Бе прекарала целия си съзнателен живот и по-голямата част от детството си в този имот. Не би могла да приветства намесата на непознат. По дяволите, той можеше да я изхвърли от къщата, ако пожелаеше. Тя нямаше роднинска връзка с него.

Трябваше да получи копие от завещанието на Карлайл, за да види точните условия, що се отнася до мис Хенриета Барет, ако имаше

такива.

Адвокатът, който дойде, за да му каже за наследството му... как му беше името? Левърет... да, Левърет бе казал, че ще му даде копие от завещанието, но то не бе стигнало до него, преди да замине за Корнуол.

Горкото момиче, сигурно бе ужасено. И ядосано. Той вдигна поглед към невероятно бодрата ѝ фасада. Обзалагаше се, че бе поядосана, отколкото ужасена.

— Тук много ти харесва, нали? — попита той неочаквано.

Стресната от внезапното му желание да разговаря с нея, Хенри се изкашля леко, преди най-накрая да отговори:

— Да. Да, разбира се. Защо питаш?

— Без причина. Просто се чудех. Вижда се на лицето ти, нали знаеш.

— Какво се вижда? — попита тя колебливо.

— Любовта ти към Станидж Парк. Наблюдавах те, докато гледаше изгрева.

— Така ли?

— Мхм. — И това, очевидно бе всичко, което щеше да каже по въпроса. Той се върна към закуската си и я пренебрегна напълно.

Хенри притеснено захапа долната си устна. Това бе лош знак. Какво го интересуваше как се чувства, освен ако по някакъв начин не планираше да го използва срещу нея? Ако искаше отмъщение, нищо нямаше да е толкова мъчително, колкото да бъде прогонена от любимия си дом.

Но защо ще иска да ѝ отмъщава? Може и да не я харесваше, може дори да я намираше по-скоро досадна, но тя не му бе дала повод да я мрази, нали? Разбира се, че не. Всичко бе във въображението ѝ.

Дънфорд тайно я наблюдаваше над яйцата си. Тя бе притеснена. Добре. Заслужаваше си го, след като го измъкна от леглото тази сутрин в най-варварския час. Да не говорим за хитрия ѝ план да го умори от глад, докато е в Корнуол. И проблема с къпането — той щеше да се възхити на изобретателността ѝ, ако манипулациите ѝ бяха насочени към всеки друг, освен към него.

Ако смяташе, че може да го изгони от собствения му имот, значи беше луда.

Той се усмихна. Посещението в Корнуол щеше да се окаже наистина забавно. Дънфорд продължи да яде закуската си с преднамерено бавни хапки, като изцяло се наслаждаваше на страданието ѝ.

На три пъти тя понечи да каже нещо, но после размисли. Два пъти захапа долната си устна. И веднъж дори я чу да мърмори нещо на себе си. Стори му се, че чу „проклет глупак“, но не можеше да бъде сигурен.

Накрая, след като реши, че я е накарал да чака достатъчно дълго, той остави салфетката си и се изправи.

— Тръгваме ли?

— Разбира се, милорд. — Тя не бе в състояние да прикрие сарказма в гласа си. Бе приключила със закуската преди десет минути.

Дънфорд изпита някакво извратено задоволство при раздражението ѝ.

— Кажи ми, Хенри, какво е на първо място в дневния ни ред?

— Не помниш ли? Ще строим нов свинарник.

Изключително неприятно усещане се зароди в корема му.

— Предполагам, че това правеше, когато пристигнах. — Той не трябваше да добавя: „Когато миришеше толкова отвратително“.

Хенри му се усмихна знаещо през рамо и го поведе към вратата. Дънфорд не бе сигурен дали е ядосан или развеселен. Тя имаше намерение да му загуби времето, бе сигурен.

Или това или щеше да го съсипе от работа. И все пак, той смяташе, че може да я надхитри. В края на краищата, знаеше какво е намислила, а тя не знаеше, че той я е разкрил. Или напротив?

А ако знаеше, означаваше ли това, че сега тя има предимство? Бе едва седем сутринта и мозъкът му отказваше да изчисли последиците от подобно развитие.

Той последва Хенри покрай конюшните към постройката, която предполагаше той, бе оборът. Опитът му в селския живот се изчерпваше с фамилните аристократични имена, повечето от които бяха доста встрани от всичко, подобно на работеща ферма. Земеделието бе оставено на арендаторите, а висшето общество обикновено не желаше да ги вижда, освен ако не е време да съберат наема. Оттук идваше объркването му.

— Това обор ли е? — попита той.

Тя изглеждаше смаяна, че я пита такова нещо.

— Разбира се. Ти какво мислиш, че е?

— Обор — изстреля той.

— Тогава защо питаш?

— Просто се чудех, защо твоите скъпи приятели прасетата стоят в конюшните, а не тук.

— Тук е твърде пренаселено — отвърна тя. — Просто погледни вътре. Имаме много крави.

Дънфорд реши да ѝ се довери.

— Има достатъчно място в конюшните — продължи тя. — Нямаме много коне. Хубавите коне са скъпи, както знаеш. — Тя му се усмихна невинно, надявайки се, че той си е мечтаел да наследи конюшня пълна с арабски коне.

Той ѝ хвърли раздражен поглед.

— Знам колко струват конете.

— Разбира се. Впрягът на каретата ти е красив. Твой е, нали?

Той не ѝ обърна внимание и продължи напред, докато единият му крак не потъна в нещо меко.

— Гадост — промърмори той.

— Точно.

Той я погледна гневно и се сметна за светец, задето не я бе сграбчил за врата.

Тя потисна усмивката си и погледна настрани.

— Тук ще бъде свинарникът.

— Така и предположих.

— Ммм, да. — Тя погледна надолу към вече не толкова елегантно обутия му крак и се усмихна. — Това най-вероятно е кравешко.

— Много ти благодаря, че ме информира. Сигурен съм, че разликата ще се окаже поучителна.

— Опасностите на живота във ферма — отбеляза тя весело. — Всъщност съм изненадана, че не е почистено. Опитваме се да поддържаме чисто наоколо.

Дънфорд отчаяно искаше да ѝ напомни външния ѝ вид и миризмата ѝ от преди два дни, но дори и върховно раздражен, бе прекалено голям джентълмен, за да го направи. Той се задоволи с това да се усъмни:

— В свинарник?

— Прасетата всъщност не са толкова мръсни, колкото си мислят повечето хора. О, те обичат калта и всичко останало, но не и... — Тя погледна надолу към крака му. — ... знаеш.

Той се усмихна със стиснати устни.

— Прекалено добре.

Тя сложи ръцете на кръста си и се огледа.

Бяха започнали каменната стена, която да загражда прасетата, но все още не бе достатъчно висока. Беше отнела доста време, защото тя бе настояла основата да бъде особено здрава. Слабата основа бе причината предишната кочина да се срути.

— Чудя се къде са всички — промърмори тя.

— Спят, ако ги интересува кое е добре за тях — отвърна Дънфорд кисело.

— Предполагам, че можем да започнем сами — каза тя несигурно.

За първи път тази сутрин той се усмихна широко и искрено.

— Знам по-малко от нищо за зидарството, така че гласувам да изчакаме.

Той седна на полуготовата стена и изглеждаше доста доволен.

Хенри не искаше да го остави да си мисли, че смята, че е прав за нещо, затова мина през района на строежа и отиде до купчина камъни. Наведе се и вдигна един.

Дънфорд повдигна вежди, абсолютно наясно, че трябва да отиде и да й помогне, но и напълно нежелаящ да го стори. За негова изненада, тя се оказа доста силна.

Той завъртя очи. Защо се изненадваше от нещо свързано с нея? Разбира се, че щеше да е способна да вдигне голям камък.

Тя бе Хенри. Вероятно можеше да вдигне *и него*.

Наблюдаваше я как пренася камъка до една от стените и го оставя там. Тя издиша и избърса челото си. Тогава го погледна.

Дънфорд се усмихна — с една от най-добрите си усмивки, помисли си той:

— Би трябвало да свиваш краката си, когато вдигаш камъните — извика й. — Така е по-добре за гърба ти.

— Така е по-добре за гърба ти... — имитираше го тя под носа си, — *мързелив*, негоден за нищо, глупав, малък...

— Моля?

— Благодаря за съвета. — Гласът ѝ бе олицетворение на сладостта.

Дънфорд се усмихна отново, този път на себе си. Започваше да ѝ свиква.

Тя повтори задачата си двадесет пъти преди работниците найсетне да пристигнат.

— Къде бяхте? — извика тя — Дойдохме преди десет минути.

Един от мъжете примигна.

— Но ние сме подрали, мис Хенри.

Кожата около устата ѝ се опъна.

— Започваме в шест и четиридесет и пет.

— Ние дойдохме тук около седем — извика Дънфорд услужливо.

Тя се обърна и отправи смъртоносен поглед в неговата посока. Той се усмихна и сви рамене.

— Не започваме преди седем и половина в събота — каза един от работниците.

— Сигурна съм, че грешите — излъга Хенри. — Започваме много по-рано.

Друг строител се почеса по главата.

— Не мисля така, мис Хенри. Мисля, че започваме в седем и тридесет.

Дънфорд се подсмихна.

— Предполагам, че в края на краищата селският живот не започва толкова рано. — Той пропусна да спомене, че когато е в Лондон се опитва да избегне ставането преди обяд.

Тя го изгледа отново.

— Защо си толкова обидчива? — попита Дънфорд, променяйки изражението си в маска на момчешка невинност. — Мислех, че ме харесваш?

— *Харесвах те* — извика тя.

— А сега? Съсипан съм.

— Следващият път може би ще помислиш за това да ми помогнеш, вместо да ме гледаш как пренасям камъни през свинарника. Той сви рамене.

— Казах ти, че нямам опит в зидарството. Не искам да съсипя целия проект.

— Предполагам, че си прав — каза Хенри.

Гласът ѝ бе прекалено ласкателен. Дънфорд се разтревожи. Той повдигна вежди въпросително.

— В крайна сметка — продължи тя, — ако предишният свинарник бе построен правилно, днес нямаше да строим нов.

Дънфорд изведнъж се почувства леко несигурен. Тя изглеждаше напълно доволна от себе си.

— Ето защо би било мъдро от моя страна да не допускам неопитни хора, като теб, близо до строителната част от работата по свинарника.

— За разлика от нестроителната? — попита той сухо.

Тя грейна.

— Именно!

— Което означава?

— Което означава... — Хенри прекоси свинарника и вдигна една лопата. — Поздравления, лорд Станидж, сега ти си началник на лопатата, повелител на калта.

Той не мислеше, че усмивката ѝ може да стане по-широка, но грешеше. И тя не се преструваше ни най-малко. Кимна му с глава към воняща купчина от нещо, което Дънфорд не бе виждал никога преди и след това се върна при останалите работници. Необходимо му бе цялото самообладание, което притежаваше, за да не се затича след нея и да не я плесне с лопатата по дупето.

ГЛАВА ПЕТА

Два часа по-късно той бе готов да я убие. Дори освирепялото му съзнание обаче признаваше, че това убийство не е осъществим вариант, така че се задоволи с разработването на различни планове, с които да я накара да страда.

Изтезанията вероятно бяха твърде банални, реши той, пък и нямаше куража да ги използва срещу жена. Въпреки че... Дънфорд погледна към субекта в торбести бричове. Тя изглежда се усмихваше, докато влачеше камъните. Хенри не беше обикновена жена.

Поклати глава. Имаше и други начини да я накара да страда. Змия в леглото ѝ, може би? Не, проклетата жена сигурно обича змии. Паяк? Не мразеха ли всички паяци?

Облегна се на лопатата си, като бе напълно наясно, че се държи детински, но въобще не му пукаше.

Бе опитал всичко, за да се измъкне от тази отвратителна работа и не само защото беше тежка, а миризмата... е, миризмата бе отвратителна, нямаше съмнение в това. Но най-вече, защото не искаше тя да си мисли, че го е надхитрила.

А ужасната малка девойка го бе надхитрила. Беше накарала господаря на царството (макар и доста нов) да рине кал, тор и самия Бог вероятно не искаше да знае още какво. И бе хванат на тясно, защото ако искаше да се измъкне от това, означаваше да признае, че е разглежено лондонско конте.

Той бе посочил, че цялата купчина кал ще ѝ пречи, докато строи стената. Тя просто го бе инструктирала да я събира в средата.

— Може да я изравниш по-късно — бе казала Хенри.

— Но може да си изцапаш обувките.

Тя се бе засмяла.

— О, свикнала съм. — Тонът ѝ предполагаше, че е много по-издръжлива от него.

Той скръцна със зъби и плесна още кал върху купчината. Вонята бе над поносимото.

— Мисля, че каза, че прасетата са чисти.

— По-чисти, отколкото хора си мислят по принцип, но не чак толкова чисти, колкото теб и мен. — Тя погледна към мръсните му ботуши и в сивите ѝ очи затанцува развеселено пламъче. — Е, обикновено.

Дънфорд промърмори нещо доста неприятно, преди да отвърне:

— Мислех, че не обичат... знаеш.

— Не обичат.

— Тогава? — попита той, като заби лопатата си в земята и сложи другата си ръка на бедрото.

Хенри се приближи и подуши въздуха над купчината, която той правеше.

— О, Боже. Е, предполагам, че се е смесило случайно. Всъщност често се случва. Толкова съжалявам. — Тя му се усмихна и се върна на работа.

Той изръмжа дискретно, най-вече за да се почувства по-добре и се отправи към купчината кал. Мислеше си, че може да контролира раздражителността си. Всъщност се смяташе за добродушен и спокоен човек.

Но когато чу един от мъжете да ѝ казва: „Работата върви много по-бързо сега, когато помагаш, Хенри“, едва се стърпя да не я удуши. Не знаеше защо тя миришеше така в деня, когато пристигна, но сега стана ясно, че не е задето е била потънала до колене в мръсотия, докато е помагала за строежа на свинарника.

Червена пелена от ярост го заслепи, докато се чудеше с какви ли други отвратителни задачи е планирала да се заеме, само за да го убеди, че те са ежедневни задължения на господаря на имението.

Той стисна зъби, докато забиваше лопатата във вонящата каша, загреба малко и я понесе към центъра на свинарника. По пътя, обаче, наклони лопатата върху обувките на Хенри. Жалко.

Тя се обърна. Дънфорд чакаше да избухне и да каже: „Направи го нарочно!“, но Хенри замълча и остана неподвижна с изключение на лекото присвиване на очите. Тогава, с едно движение на глезена ѝ, калта опръска панталоните му.

Хенри се подсмихна, докато чакаше *той* да каже: „Направи го нарочно!“, но Дънфорд също замълча. После ѝ се усмихна и тя разбра, че е в беда. Преди да успее да реагира, той вдигна крака си и избърса

подметката си в бричовете ѝ, оставяйки кален отпечатък върху предната част на бедрото ѝ.

Той наклони глава, очаквайки тя да отвърне на удара.

Хенри за кратко обмисли варианта да вземе малко от калта и да я размаже по лицето му, но реши, че той има прекалено много време, за да реагира, а и освен това тя не носеше ръкавици. Хвърли бърз поглед наляво, за да го обърка, после го ритна по крака.

Дънфорд нададе рев от болка.

— *Достатъчно!*

— Ти започна!

— Ти започна още преди да съм пристигнал, интригантска, непокорна...

Тя чакаше, да я нарече кучка, но той не можа да го направи. Вместо това я сграбчи през кръста, метна я на рамо и се отдалечи с нея.

— Не можеш да правиш това! — изкрещя тя, като удряше гърба му с изненадващо силни юмруци.

— Томи! Хари! Някой! Не му позволявайте да прави това!

Но мъжете, които работеха на стената не помръднаха. С отворена уста, те втречено наблюдаваха невероятната гледка как мис Хенриета Барет, която от години не бе позволявала някой да я надвие, насилствено е изнесена от свинарника.

— Може би трябва да ѝ помогнем — каза Хари.

Томи поклати глава, докато гледаше как извитото ѝ тяло се скрива зад склона.

— Не знам. Той е новият барон, нали знаеш. Ако иска да отнесе Хенри, има право да го направи, предполагам.

Хенри явно не бе съгласна, защото все още крещеше:

— Нямах право да правиш това!

Дънфорд най-сетне я стовари до малък навес, където държаха селскостопанските инструменти. За щастие наоколо не се виждаше никой.

— Нима? — тонът му бе абсолютно заповеднически.

— Знаеш ли колко много време ми трябваше, за да спечеля уважението на хората тук? Знаеш ли? Ще ти кажа, много дълго. Дяволски много време. И ти съсипа всичко. Съсипа го!

— Съмнявам се цялото домакинство на Станидж Парк да реши, че не заслужаваш уважение, заради моите действия — изсъска той, — макар *сама* да си създаваш проблеми.

— Какво искаш да кажеш с това „сама“? Ти си този, който изсипа калта на крака ми, в случай че не помниш.

— Ти си тази, която ме накара да рина тия лайна по начало! — Хрумна му, че това е първият път, в който говори толкова грубо на жена. Беше изумително, колко можеше да го ядоса тя.

— Ако не си в състояние да се справиш със задачата да ръководиш ферма, може да си заминеш в Лондон. Ние ще оцелеем и без теб.

— Ето за това става въпрос, нали? Малката Хенри е ужасена, че ще ѝ взема играчката и се опитва да се отърве от мен. Е, нека ти кажа нещо, нужно е много повече от едно двадесетгодишно момиче, за да ме изплаши.

— Не се отнасяй снизходително към мен — предупреди го тя.

— Или какво? Какво ще ми направиш? Какво би могла да ми направиш, че да ме нараниш?

За истински ужас на Хенри, долната ѝ устна започна да трепери.

— Аз... аз...

Трябваше да измисли нещо, трябваше. Не можеше да го остави да спечели. Би могъл да я изгони от имота, но единственото по-лошо нещо, от това да няма дом, бе никога повече да не види Станидж Парк отново.

Накрая отчаяно извика:

— Мога да направя всичко! Познавам това място по-добре от теб! По-добре от всеки! Ти дори...

Бърз като светкавица, той я притисна към стената на навеса със забит в рамото ѝ показалец. Хенри не можеше да диша — тя напълно бе забравила как, а смъртоносният му поглед превръщаше краката ѝ в желе.

— Не — скара се той, — правиш грешката да ме ядосаш.

— Сега не си ли ядосан? — изграчи невярващо тя.

Дънфорд я пусна рязко и се усмихна, извивайки вежда, когато тя се плъзна надолу и падна на земята.

— Не, изобщо — каза той спокойно. — Просто исках да установим някои основни правила.

Устата на Хенри се отвори. Мъжът беше луд.

— На първо място, никакви подли малки планове как да се отървеш от мен.

Тя преглътна конвулсивно.

— И без лъжи!

Хенри отвори уста и си пое дъх.

— И... — Той спря и погледна към нея. — О, Исусе. Не плачи.

Тя проплака.

— Не, моля те, не плачи. — Той посегна към кърпичката си, но осъзна, че е изцапана с кал и я прибра обратно в джоба си. — Не плачи, Хенри.

— Аз никога не плача — изпъшка тя, едва успявайки да изрече думите между риданията си.

— Знам — каза той успокоително, навеждайки се до нея. — Знам.

— Не съм плакала от години.

Той ѝ вярваше. Беше невъзможно да си я представи да плаче, но въпреки това тя го правеше пред него. Бе толкова способна, толкова хладнокръвна, не от типа момичета, които плачат. И фактът, че той я бе докарал до тук късаше сърцето му.

— Ето така — промърмори той, потупвайки неловко рамото ѝ. — Спокойно. Всичко е наред.

Тя си пое дълбоко дъх, като се опитваше да спре риданията си, но без резултат.

Дънфорд се огледа трескаво, сякаш зелените хълмове щяха да му кажат как да я накара да спре да плаче.

— Не прави това. — Беше ужасно.

— Нямам къде да отида — проплака тя. — Нямам дом. Нямам си никой. Нямам семейство.

— Шшт. Всичко е наред.

— Аз просто искам да остана — изпъшка тя и подсмръкна. — Просто искам да остана. Толкова ли е лошо?

— Разбира се, че не, мила.

— Просто, това е моят дом. — Тя погледна към него, сивите ѝ очи бяха станали сребърни от сълзите. — Или поне беше. Сега е твой и ти можеш да правиш каквото поискаш с него. И с мен. И... о, Боже, такава съм глупачка. Сигурно ме мразиш.

— Не те мразя — отговори той механично.

Това бе истината, разбира се. Тя го дразнеше и го изкарваше извън кожата му, но не я мразеше. Всъщност, Хенри някак бе успяла да спечели уважението му, нещо, което той никога не даваше, без да бъде заслужено. Методите ѝ може и да бяха изкривени, но тя се бореше за единственото нещо, което наистина обичаше. Малко мъже можеха да претендират за такава чистота на целта.

Дънфорд отново я потупа по ръката, като се опитваше да я успокои. Какво бе казала за това, че той може да прави с нея каквото си иска? Със сигурност нямаше смисъл в тези думи. Предполагаше, че може да я накара да напусне Станидж Парк, ако поиска, но това не означаваше *нищо*. Макар да предполагаше, че това бе най-лошата съдба, която Хенри можеше да си представи; разбираемо беше, че е малко мелодраматична по този въпрос. И все пак, имаше нещо, което му се струваше странно.

Дънфорд си отбеляза на ум да обсъди този въпрос с нея по-късно, когато не е толкова объркана.

— Хайде, Хенри — каза той, като реши, че е време да даде почивка на страховете ѝ. — Няма да те отпратя. Защо, за Бога, да го правя? И освен това, давал ли съм ти повод да мислиш, че намерението ми е такова?

Тя преглътна. Тъкмо бе решила, че трябва да предприеме офанзива в тази битка на волите. Погледна нагоре към него. Кафявите му очи изглеждаха загрижени.

Може би никога не е имало нужда от битка. Може би първо трябваше да изчака, за да прецени новия лорд Станидж, преди да вземе решение, че трябва да го върне в Лондон.

— Давал ли съм ти повод? — попита той меко.

Тя поклати глава.

— Помисли малко, Хенри. Бих бил истински глупак да те отпратя. Аз съм първият, който ще признае, че не разбирам нищо от земеделие. Или трябва да управлявам имота, или да наема някого да го ръководи. И защо да наемам непознат, когато имам някого, който вече знае всичко, което е необходимо?

Хенри сведе поглед, неспособна да срещне очите му. Защо трябваше той да бъде толкова разумен и мил. Тя се почувства ужасно

виновна за всички машинации, с които искаше да го прогони, включително тези, които още не бе осъществила.

— Съжалявам, Дънфорд. Наистина съжалявам.

Той пренебрегна извинението, тъй като не искаше да я кара да се чувства още по-зле.

— Няма пострадали. — Той огледа дрехите си. — Е, с изключение на дрехите ми може би.

— О! Толкова съжалявам! — Тя избухна в сълзи отново, този път ужасена. Дрехите му сигурно бяха страшно скъпи. Никога не бе виждала нещо толкова хубаво в живота си. Не мислеше, че има такива дрехи в Корнуол.

— *Моля те, Хенри, не се притеснявай за тях* — каза той, изненадан, че звучи почти сякаш ѝ се моли да не се чувства зле. Кога чувствата ѝ станаха толкова важни за него? — Ако тази сутрин не бе приятна, поне беше... да кажем... интересна и дрехите ми си струват жертвата, ако това значи, че сме постигнали примирие. Нямам никакво желание да ставам преди зазоряване следващата седмица, само за да бъда информиран, че трябва собственоръчно да заколя крава.

Очите ѝ се разшириха. Откъде *знаеше*?

Дънфорд улови промяната в изражението ѝ, изтълкува го правилно и потръпна.

— Ти, скъпо момиче, вероятно можеш да научиш Наполеон на едно-две неща.

Устните на Хенри трепнаха. Макар и лека, това определено бе усмивка.

— Сега — продължи той, като се изправи. — Ще се връщаме ли в къщата? Умирам от глад.

— О! — каза тя преглъщайки неловко. — Съжалявам.

Той извъртя очи.

— За какво съжаляваш?

— Задето те накарах да ядеш това отвратително овнешко. И овесената каша. Мразя овесена каша.

Той се усмихна нежно.

— Това е свидетелство за любовта ти към Станидж Парк, защото вчера успя да изядеш цяла купа от тази помия.

— Не съм — призна тя. — Изядох само няколко супени лъжици. Изсипах останалата част в една урна докато не гледаше. Трябваше да

се върна и да го изчистя по-късно.

Неспособен да се спре, той се засмя.

— Хенри, никога не съм срещал някого като теб.

— Не съм сигурна дали това е хубаво.

— Глупости. Разбира се, че е. Сега, тръгваме ли?

Тя се протегна и хвана ръката, която ѝ бе подал. Бавно се изправи на крака.

— Симпи прави много хубави бисквити — каза тя тихо, а тонът на гласа ѝ бе изкупителен. — С масло, джинджифил и захар. Възхитителни са.

— Великолепно. Ако не е приготвила, ще трябва да я принудим да направи още една партида. Смятам, че не е нужно да довършваме свинарника, нали?

Тя поклати глава.

— *Работих там* в събота, но най-вече наглеждах. Мисля, че мъжете бяха малко изненадани от помощта ми тази сутрин.

— Знам, че бяха. Челюстта на Томи бе увиснала до коленете. И моля те, кажи ми, че обикновено не ставаш толкова рано.

— Не. Аз съм ужасна сутрин. Не мога да свърша нищо преди девет, освен ако не е абсолютно наложително.

Дънфорд се усмихна накриво, когато осъзна степената на предишната ѝ решителност да се отърве от него. Тя наистина трябва много да е искала той да се махне, за да стане в пет и половина сутринта.

— Ако мразиш ранобудните хора, толкова колкото аз, тогава мисля, че ще се разбираме отлично.

— Надявам се.

Хенри се усмихваше несигурно, докато вървяха към къщата. Приятел. За нея той щеше да бъде такъв. Това бе вълнуваща мисъл. Тя нямаше никакви приятели, откакто бе достигнала зряла възраст. О, разбираше се много добре с цялата прислуга, но винаги присъстваше онази невидима граница между работодател и работник, която им пречеше да станат прекалено близки.

С Дънфорд обаче, тя бе открила приятелство, въпреки че бяха започнали зле. И все пак имаше едно нещо, което искаше да знае. Тихо изрече името му.

— Да?

— Когато каза, че не си ядосан...
— Да?
— Беше ли?
— Бях по-скоро раздразнен — призна той.
— Но не ядосан? — тя звучеше, сякаш не му вярва.
— Повярвай ми, Хенри, когато се ядосам, ще разбереш.
— Какво става, тогава?
Очите му потъмняха за малко, преди да отговори.
— Не искаш да знаеш. Тя му вярваше.

* * *

Един час по-късно, след като и двамата се бяха изкъпали, Хенри и Дънфорд се срещнаха в кухнята над чинията с джинджифилови бисквити на мисис Симпсън. Докато бяха заети да се карат за последната, пристигна Йейтс.

— Рано тази сутрин дойде писмо за вас, милорд — каза монотонно той. — От вашия адвокат. Оставих го в кабинета.

— Отлично — отвърна Дънфорд, като избута стола си и стана. — Това би трябвало да са останалите документи, свързани със Станидж Парк. Копие от завещанието на Карлайл, предполагам. Искаш ли да го прочетеш, Хенри?

Не знаеше дали тя се чувстваше обидена от факта, че имението вече е негово. Наистина, бе наследство, и Хенри в никакъв случай не можеше да го получи, но това не означаваше, че не е засегната от този факт. Като я питаше дали иска да прочете завещанието, той се опитваше да я увери, че тя все още е важна фигура в Станидж Парк.

Хенри сви рамене, докато го следваше по коридора.

— Ако искаш. Мисля, че нещата са ясни. Ти си наследник на всичко.

— Карлайл не ти е оставил нищо? — Дънфорд шокирано вдигна вежди. Беше безотговорно да оставиш млада жена без пукната пара и дом.

— Предполагам, е мислел, че ти ще се погрижиш за мен.

— Аз със сигурност ще се погрижа да си удобно разположена и ти винаги ще имаш дом тук, но Карлайл трябваше да те подсигури.

Никога не съм го срещал. Не би могъл да знае дали съм принципен човек.

— Предполагам, е смятал, че не може да си толкова лош, щом си му роднина — подразни го тя.

— И все пак... — Дънфорд отвори вратата на кабинета и влезе. Но когато стигна до бюрото, там нямаше писмо, което да го чака, а само купчина от късчета хартия. — Какво, за Бога, е това?

Хенри пребледня.

— О, не.

— Кой би направил подобно нещо? — Той сложи ръце на кръста и се обърна към нея. — Хенри, познаваш ли всички слуги лично? Кой мислиш...

— Не са прислужниците. — Тя въздъхна. — Руфъс? Руфъс?

— Кой, по дяволите, е Руфъс?

— Моят заек — промърмори тя, като коленичи на земята.

— Твоят какво?

— Моят заек. Руфъс? Руфъс? Къде си?

— Искаш да ми кажеш, че имаш заек за домашен любимец? — Мили Боже, тази жена правеше ли нещо нормално?

— Той обикновено е много сладък — каза тя тихо. — Руфъс!

Малка топка с черно-бяла козина притича през стаята.

— Руфъс! Върни се тук! Лош заек! Лош заек!

Дънфорд започна да се тресе от смях. Хенри преследваше заека из стаята, наведена с протегнати ръце. Всеки път, когато се опитваше да го сграбчи обаче, той се измъкваше от хватката ѝ.

— Руфъс! — каза тя предупредително.

— Предполагам, че не можеш да се държиш като останалата част от човечеството и да си вземеш котка или куче.

Хенри реши, че отговорът не е задължителен и не каза нищо. Тя се изправи, сложи ръце на кръста и въздъхна.

— Къде отиде?

— Мисля, че се стрелна зад библиотеката — услужливо ѝ отговори Дънфорд.

Хенри на пръсти отиде и надникна зад голямата дървена мебел.

— Шшт. Иди и застани от другата страна.

Той изпълни нарежданията ѝ.

— Направи нещо, за да го подплашиш.

Дънфорд я погледна с подозрително изражение. Накрая коленичи на земята и каза със страшен глас:

— Здравей, малко зайче. За вечеря тази вечер има заешка яхния.

Руфъс скочи на крака и се затича право към ръцете на Хенри. Когато осъзна, че е заловен, той започна да се извива, но Хенри уверено го задържа и започна да го успокоява.

— Какво ще правиш с него?

— Ще го върна в кухнята, където му е мястото.

— Мисля, че мястото му е навън. Или в тенджерата за яхния.

— Дънфорд, той е домашният ми любимец! — Тя изглеждаше ужасена.

— Обича прасета и зайци — промърмори той. — Момиче с нежно сърце.

Те вървяха към кухнята в тишина, а единственият звук, който се чу, бе ръмженето на Руфъс, когато Дънфорд се опита да го погали.

— Заекът ръмжи ли? — попита той, неспособен да повярва на ушите си.

— Очевидно, да.

Когато стигнаха в кухнята, Хенри пусна пухкавата топка на пода.

— Симпи, ще ми дадеш ли един морков за Руфъс?

— Това малко дяволче пак ли беше избягало? Сигурно се е измъкнал, когато вратата беше отворена.

Икономката вдигна морков от една купчина зеленчуци и го повеси пред заека. Той заби зъбки в него и го издърпа от ръката ѝ. Дънфорд го наблюдаваше с интерес, докато Руфъс привършваше моркова.

— Наистина много съжалявам за документите ти — каза Хенри, осъзнавайки, че днес се бе извинила повече пъти, отколкото през последната година.

— Аз също — каза той разсеяно, — но винаги мога да изпратя бележка на Левърет и да му кажа да ми изпрати друго копие. Още една седмица няма да е проблем.

— Сигурен ли си? Не искам да развалям плановете ти.

Той въздъхна, чудейки се как тази жена успя да преобърне живота му за по-малко от четиридесет и осем часа. Поправка: тази жена, прасето и заекът.

Увери Хенри, че унищожените документи не са сериозна пречка, после се сбогува с нея и се върна в стаята си, за да прегледа други документи, които бе донесъл със себе си и за да си открадне малко почивка, от която толкова се нуждаеше.

Въпреки че двамата с Хенри бяха постигнали примирие, той все пак не желаше да признае, че го бе изтощила. И това някак го караше да се чувства по-малко мъж.

Щеше да се почувства много по-добре, ако знаеше, че Хенри се оттегля в стаята си по абсолютно същата причина.

* * *

Късно същата вечер Дънфорд четеше в леглото, когато внезапно му хрумна, че ще мине още една седмица преди да разбере, какво точно е оставил Карлайл на Хенри в завещанието си.

Това наистина бе единствената причина той да е нетърпелив да прочете документа. Макар Хенри да настояваше, че Карлайл я е пренебрегнал в завещанието си, Дънфорд изпитваше известни съмнения. Най-малкото Карлайл би трябвало да е посочил неин настойник, нали? В края на краищата тя бе само на двадесет години.

Изумителна жена бе неговата Хенри. Човек трябваше да уважава нейната всеотдайна решителност. Но въпреки способностите ѝ, той изпитваше някаква странна отговорност за нея. Може би заради треперенето на гласа ѝ, когато се извиняваше за плановете си да го изгони от Станидж Парк. Или заради истинската мъка в очите ѝ, когато бе признала, че няма къде другаде да отиде.

Каквато и да бе причината, той искаше да се увери, че тя има сигурно място в света.

Но преди да направи това, в края на краищата искаше да види какво е предвидил за нея Карлайл в завещанието си. Една седмица не би трябвало да има някакво значение, нали? Той сви рамене и отново насочи вниманието към книгата си. Почете още няколко минути преди концентрацията му да бъде нарушена от някакъв звук от килима.

Той погледна, но не видя нищо. Реши, че това е нормален скърцащ звук от стара къща, и отново започна да чете.

Хръс, хръс, хръс. Ето го отново.

Този път, когато Дънфорд вдигна погледа си, видя чифт дълги черни уши да се мушкат под ръба на леглото.

— О, за Бога — изпъшка той. — Руфъс.

Сякаш по команда, заекът скочи на леглото, приземявайки се върху книгата. Той погледна към Дънфорд, а малкият му розов нос потрепваше.

— Какво искаш, зайче?

Руфъс изви ухо и се наведе напред, сякаш казваше: „Погали ме“.

Дънфорд сложи ръка между ушите на заека и започна да го чеше.

С въздишка, той каза:

— Това със сигурност не е Лондон.

Тогава, когато заекът отпусна глава върху гърдите му, той изненадан осъзна, че не желае да бъде в Лондон. Всъщност, той не е искаше да бъде никъде другаде.

ГЛАВА ШЕСТА

Хенри прекара следващите няколко дни, като запознаваше Дънфорд със Станидж Парк. Той искаше да научи всички подробности за новия си имот, а за нея нямаше нищо по-хубаво от това да излага многото му отлични качества.

Докато обикаляха къщата и околните земи, те си приказваха за това и онова, понякога за нищо специално, понякога за най-големите загадки в живота. За Хенри, Дънфорд беше първият човек, който някога бе искал да прекара толкова време с нея.

Той се интересуваше от това, което имаше да каже тя, не само по въпроси за имота, но също така и относно философията, религията и живота като цяло. Още по-ласкателен бе фактът, че той изглежда се интересуваше от мнението ѝ за него. Опитваше се да изглежда обиден, когато тя не се смееше на шегите му, извърташе очи, когато той не се смееше на нейните, сръчкваше я с лакът в ребрата, когато нито един от тях не успяваше да се засмее на нечия друга шега.

С една дума, той стана неин приятел. И ако в корема ѝ се появяваха странни неща всеки път, когато той се усмихнеше... е, тя можеше да се научи да живее с това. Предполагаше, че той има такъв ефект върху всички жени.

На Хенри не ѝ мина през ума, че това са най-щастливите няколко дни от живота ѝ, въпреки че ако имаше времето да помисли за това, би осъзнала, че са точно такива.

Дънфорд бе също толкова завладян от събеседничката си. Любовта на Хенри към Станидж Парк бе заразна и той се оказа не само заинтересован, но и загрижен за подробностите около имота и неговите работници. Когато една жена от наемателите благополучно роди първото си дете, негова бе идеята да донесе кошница с храна, така че тя да не трябва да се товари с готвене за следващата седмица.

Той изненада дори себе си, когато се отби до новоизградения свинарник, за да донесе малинов пай на Свинкъс. Прасето изглежда

обичаше сладко, разсъждаваше той, и въпреки размера си, то всъщност бе един вид симпатяга.

Но той щеше да се забавлява дори ако Станидж Парк не бе негов. Хенри бе прекрасна компания. Притежаваше свежест и честност, каквато не бе срещал от години. Дънфорд бе благословен с прекрасни приятели, но след толкова дълго време в Лондон, бе започнал да мисли, че в душата на всеки има поне малко цинизъм.

Хенри, от друга страна, беше изумително открита и пряма. Нито веднъж не бе видял познатата маска на отегчение от живота да засенчва лицето ѝ. Хенри изглежда се грижеше прекалено много за всичко и всеки, за да си позволи да скучае.

Не можеше да се каже обаче, че със своите широко отворени невинни очи тя бе склонна да мисли само най-доброто за всеки. Притежаваше дяволито остроумие и не се свенеше да си служи с него от време на време, когато намираще някой от селяните за извънредно глупав. Дънфорд бе склонен да ѝ прости тази слабост; обикновено се съгласяваше с оценката ѝ относно глупавите хора.

Все по-често се улавяше как я наблюдава странно, докато се чудеше как кестенявата ѝ коса се превръща в златна на слънце или защо тя винаги смътно му миришеше на лимони... Е, това можеше да се очаква. Беше минало дълго време, откакто за последно бе с жена. Любовницата му бе в Бирмингам за две седмици, на посещение при майка си, когато бе тръгнал. А Хенри можеше да бъде доста привлекателна по свой собствен нетрадиционен начин.

Не, че това, което изпитваше към нея бе смътно подобно на желание. Но тя бе жена, а той мъж и така естествено, я усещаше. И разбира се, я беше целунал веднъж, дори и случилото се да бе инцидент. Тя трябваше да очаква, че той ще си спомня тази целувка всеки път, когато е близо до нея.

Такива мисли обаче бяха далеч от съзнанието му, докато си наливаше питие в салона една вечер, седмица след пристигането си. Почти беше време да се оттеглят за вечеря и Хенри щеше да пристигне всеки момент.

Той трепна. Щеше да бъде ужасна гледка. Колкото и необикновена да бе Хенри, тя все още се преобличаше за вечеря, което означаваше, че щеше да сложи една от онези отвратителни дрехи — той потръпна, не можеше да ги нарече рокли. Трябваше да ѝ признае,

че тя изглежда бе наясно колко са ужасни. С още по-голямо уважение трябваше да ѝ признае, че успява да се държи така, сякаш това няма значение. Ако не я бе опознал толкова добре през последните няколко дни, никога не би си представил, че тя не мисли облеклото си, ако не за последен писък на модата, то поне за задоволително привлекателно.

Но той бе забелязал колко внимателно тя избягва да се оглежда в огледалата, които украсяваха стените на салона, където се срещаха преди вечеря. И когато се озовеше в капана на отражението си, не можеше да скрие горчивата гримаса, която преминаваше през лицето ѝ.

Искаше да ѝ помогне, осъзна той. Искаше да ѝ купи рокли и да я научи да танцува и... това бе шокиращо. Колко много искаше да ѝ помогне!

— Отново крадеш от алкохола? — Подигравателният ѝ глас го извади от унеса му.

— Това си е моят алкохол, ако си спомняш, дяволче. — Той обърна глава, за да я погледне. Тя носеше отново онова отвратително лавандулово творение. Не можеше да реши дали това е най-лошото или най-хубавото от всички.

— Така е. — Хенри сви рамене. — Тогава може ли да ми сипеш малко?

Безмълвно, той ѝ наля чаша шери.

Хенри отпи замислено. Това се бе превърнало в неин навик, да пие чаша вино с него преди вечеря, но само толкова.

Бе разбрала колко открита бе в нощта, в която той пристигна. Имаше подозрителното усещане, че в крайна сметка ще му хвърля влюбени погледи през цялата вечеря, ако си позволи повече от тази малка чаша шери.

— Беше ли приятен следобед ти? — попита Дънфорд внезапно. Той бе прекарал последните няколко часа сам, в разглеждане на документи, свързани с имота. Хенри с удоволствие го беше оставила сам с плесенясалите документи; тя вече ги беше разгледала, а той със сигурност не се нуждаеше от нея, за да му помогне да ги прочете.

— Да, такъв беше. Проверих някои от наемателите. Мисис Далримпъл ме помоли да ти благодаря за храната.

— Радвам се, че е доволна.

— О, да. Не знам защо не сме се сетили да го направим преди. Разбира се, винаги сме изпращали поздравителен подарък, но мисля, че храна за една седмица е много по-добър вариант.

Звучаха като стара семейна двойка, помисли си Дънфорд с изненада. Колко странно. Хенри седна на елегантния, но избледнял диван, дърпайки тромаво роклята си, докато го правеше.

— Свърши ли с онези документи?

— Почти — каза той разсеяно. — Знаеш ли, Хенри, мислех си нещо.

— Наистина ли? — Тя се усмихна дяволито. — Колко изморително.

— Дяволче. Замълчи и да, чуй това, което имам да кажа.

Тя наклони глава с движение, с което сякаш искаше да каже: „Е?“.

— Защо двамата с теб не отидем за малко до града?

Тя му отговори с озадачено изражение.

— Ходихме в селото преди два дни. Не си ли спомняш? Ти искаше да се срещнеш с местните търговци.

— Разбира се, че помня. Умът ми не се отдава на забравата, Хенри. Не съм толкова стар.

— О, не знам — каза тя, а лицето ѝ бе напълно безизразно. — Трябва да си най-малко на тридесет.

— Двадесет и девет — извика той преди да осъзнае, че тя го дразни.

Тя се усмихна.

— Понякога си толкова лесна мишена.

— Остави моята наивност настрана, Хенри, бих искал да направим пътуване до града. И нямам предвид до селото. Мисля, че трябва да отидем до Труро.

— Труро? — Това бе един от големите градове в Корнуол и Хенри го избягваше като чума.

— Не звучиш много ентузиазирани.

— Аз, ъм, аз просто... Е, за да бъда откровена, наскоро ходих там. — Това не беше съвсем лъжа. Бе ходила преди два месеца, но ѝ се струваше сякаш е било вчера.

Винаги се чувстваше толкова неловко сред непознати. Поне местните хора бяха свикнали с нейните странности и ги приемаха.

Повечето дори изпитваха някакъв вид уважение към нея. Но непознатите бяха съвсем друго нещо. И Труро бе най-лошото. Въпреки че не беше толкова популярен, колкото по време на миналия век, членовете на висшето общество все още прекарваха почивките си там. Тя можеше просто да ги чуе как си шепнат неприятни неща за нея.

Светските дами щяха да се смеят на роклята ѝ. Мъжете щяха да се присмиват на липсата ѝ на маниери, подобаващи на една дама. И тогава, неизбежно, местните щяха дискретно да ги информират, че тя е мис Хенриета Барет, но е известна с момчешкото име Хенри и ако не знаят, тя дори се перчи в бричове през цялото време.

Не, определено не искаше да ходи в Труро.

Дънфорд, без да знае за тревогите ѝ, каза:

— Но аз никога не съм бил там. Бъди добра и ме разведи наоколо.

— А-аз наистина предпочитам да не ходя, Дънфорд.

Очите му се присвиха, когато най-накрая забеляза, че тя изглежда сякаш се чувства неудобно. За да бъде честен, Хенри винаги изглеждаше сякаш се чувства неудобно в тези нелепи рокли, но сега като че ли повече от всякога.

— Наистина, Хенри, няма да бъде чак толкова лошо. Ще дойдеш ли, като услуга за мен? — Той ѝ се усмихна.

Тя бе изгубена.

— Добре.

— Тогава, утре?

— Когато искаш.

* * *

Хенри усети как коремът ѝ се обръща, когато каретата им наближи Труро на следващия ден. Мили Боже, това щеше да бъде ужасно.

Тя винаги мразеше, когато трябваше да идва в града, но това бе първият път, който всъщност я караше да се чувства физически болна.

Дори не се опитваше да се заблуждава, че страхът няма нищо общо с мъжа, който седеше бодро до нея. Дънфорд бе станал неин

приятел, дявол да го вземе, а тя не искаше да го загуби. Какво ли би си мислил той, когато чуе хората да шепнат за нея?

Когато някоя дама полугласно изкоментира роклята ѝ, което знаеше, че ще е преднамерено направено, за да се чуе на всеослушание? Щеше ли да се срамува от нея? Щеше ли да се почувства унижен, от това, че е заедно с нея? Хенри нямаше особено желание да разбере.

Дънфорд бе наясно с нервността на Хенри, но се престори, че не забелязва. Тя щеше да бъде по-засрамена, ако започнеше да ѝ обяснява, че няма никакво желание да я нарани. Вместо това, той запази бодрото си изражение, като говореше за пейзажа, преминаващ покрай прозореца им и обсъждаше делата на Станидж Парк.

Най-накрая пристигнаха в Труро. Хенри си помисли, че няма как да се почувства по-зле, отколкото в момента, но скоро откри, че е грешала.

— Хайде, Хенри — каза бодро Дънфорд. — Недей да си губиш времето.

Тя ухапа долната си устна, докато му позволяваше да ѝ помогне. Имаше шанс, предположи тя, той да не разбере какво мислят другите за нея. Може би всички дами щяха да са прибрали ноктите си за деня и той нямаше да чуе никакви зловни подмятания. Хенри вдигна брадичката си. При малката вероятност, нито един от кошмарите ѝ да не се сбъдне, тя можеше да се държи така, сякаш няма никакви грижи на света.

— Съжалявам, Дънфорд. — Тя му хвърли една дръзка усмивка. *Нейната* дръзка усмивка. Той често казваше, че никога не е виждал друга като нея.

Надяваше се да го увери, че вече не е смутена.

— Страхувам се, че умът ми блуждаеше някъде.

— И къде блуждаеше? — Очите му блеснаха дяволски.

Мили Боже, защо винаги беше толкова мил? Това щеше да направи всичко много по-болезнено, когато я напуснеше.

Не мисли за това, извика тя на себе си. *Може да не се случи*. Тя изпъди болката от очите си и небрежно сви рамене.

— Станидж Парк, къде другаде?

— И какво те притеснява толкова, дяволче? Страхуваш се дали Свинкъс ще роди прасенцата си благополучно?

— Свинкърс е момче, глупчо.

Той сграбчи сърцето си с престорен ужас.

— Тогава ето още една причина да се притесняваш. Това може да бъде най-трудното раждане.

Хенри се усмихна неволно.

— Ти си непоправим.

— Тъй като ти самата си непоправима, би трябвало, когато го казваш, да е като комплимент.

— Подозирам, че ще го приемеш като комплимент, без значение какво казвам. — Тя се опита да измърмори, но устните ѝ трепнаха.

Той я хвана за ръката и потегли.

— Знаеш как да убиеш един мъж, Хенри.

Тя погледна към него подозрително. Никога не бе смятала сред постиженията си способността умело да манипулира противоположния пол. Преди Дънфорд тя никога не бе успявала да накара някой от тях да мисли за нея като за нормална жена.

Ако бе забелязал изражението ѝ, то той не го изкоментира. Вървяха, а Дънфорд ѝ задаваше въпроси относно всяка витрина, покрай която преминаваха. Той спря пред малък ресторант.

— Гладна ли си, Хенри? Дали това е хубав магазин за чай?

— Не съм влизала.

— Не си ли? — Той изглеждаше изненадан. През дванадесетте години, в които тя бе живяла в Корнуол, никога не бе влизала за чай и сладкиши?

— А когато Виола беше жива?

— Виола не харесваше Труро. Винаги казваше, че има прекалено много представители на висшето общество тук.

— Има известна доза истина в това — съгласи се той, като внезапно се обърна към витрината на един магазин, за да не бъде разпознат от другата страна на улицата. Нищо не бе по-малко привлекателно в момента, от това да се налага да води учтив разговор. Нямахме никакво желание да се отклонява от целта си. В края на краищата, бе довял Хенри тук не без *причина*.

Хенри погледна към витрината с изненада.

— Нямах представа, че се интересува от дантела.

Той фокусира погледа си и разбра, че изглежда така сякаш жадно изучава изделията в магазин, който изглежда се занимаваше само и

единствено с дантела.

— Да, е, има редица неща, които не знаеш за мен — промърмори той, надявайки се, че това ще сложи края на този разговор.

Хенри не бе ужасно окуражена от факта, че той бе познавач на дантелата. Вероятно обличаше всичките си любовници.

А тя не се съмняваше, че има няколко. Коя бе „захарчето“, в края на краищата? Можеше да го разбере, предположи тя. Мъжът бе на двадесет и девет години. Човек не можеше да очаква, че ще живее живота си като монах. И бе умопомрачително красив. Със сигурност подбираше жените.

Въздъхна унило, внезапно пожелавайки си да бъде далеч от магазина за дантела.

Минаха покрай магазин за шапки, книжарница, плод и зеленчук, и тогава Дънфорд изведнъж възкликна:

— А, виж, Хенри! Магазин за дрехи. Точно от това се нуждая.

Тя се намръщи объркано.

— Мисля, че тук шият само дамски дрехи, Дънфорд.

— Чудесно. — Той я дръпна за ръката и я повлече към вратата.

— Трябва да купя подарък за сестра си.

— Не знаех, че имаш сестра.

Той сви рамене.

— Мисля, че ти казах, че има много неща, които не знаеш за мен, нали?

Тя му хвърли раздражен поглед.

— Тогава, ще изчакам отвън. Ненавиждам магазините за рокли.

Той не се съмняваше в това.

— Но, аз имам нужда от твоята помощ, Хенри. Ти си почти нейния размер.

— Ако не съм *точно* нейния размер, няма да й стои както трябва.

— Тя отстъпи крачка назад.

Дънфорд я хвана за ръката, отвори вратата и я бутна през нея.

— Това е риск, който съм готов да поема — отвърна весело. — О, здравейте — каза той, поздравявайки шивачката в другия край на стаята.

— Искаме да купим една-две рокли за сестра ми. — Той махна към Хенри.

— Но, аз не съм...

— Шшт, дяволче. Така ще е по-лесно.

Хенри трябваше да се съгласи, че той вероятно е прав.

— О, добре — изръмжа тя. — Предполагам, че това е нещо, което човек върши за приятел.

— Да — съгласи се Дънфорд, наблюдавайки я със странно изражение. — Предполагам, че е така.

Шивачката бързо оцени очевидното качество и изкусната кройка на облекло на Дънфорд и забърза към тях.

— Как мога да ви помогна? — поинтересува се тя.

— Бих искал да купя няколко рокли за сестра ми.

— Разбира се. — Тя погледна Хенри, която никога в живота си не се бе срамувала повече от външния си вид. Лилавата дневна рокля, в която бе облечена, наистина беше ужасна и дори не знаеше защо я притежава. Карлайл я бе взел за нея, спомни си тя. Спомни си повода. Той щеше да пътува до Труро по работа и Хенри, осъзнала, че е надраснала дрехите си, го бе помолила да ѝ купи рокля. Карлайл вероятно просто бе грабнал първото нещо, което бе видял.

Но изглеждаше ужасно върху нея и от изражението на шивачката, Хенри можеше да разбере, че жената е съгласна с нея. Знаеше, че роклята не е за нея в минутата, в която я видя, но за да я върне, щеше да ѝ се наложи да идва в града. Тя толкова мразеше да пътува до Труро — особено за такива неудобни неща — че се бе принудила да повярва, че роклята си е рокля и всичко, което всъщност трябва да прави, бе да покрива тялото.

— Защо не отидеш там и не разгледаш някои от топовете с плат?
— каза Дънфорд, като леко стисна ръката ѝ.

— Но...

— Шшт. — Той можеше да види в очите ѝ, как щеше да отбележи, че не знае какво би харесала сестра му.

— Просто ми угоди и погледни.

— Както желаш. — Тя се затътри нататък и разгледа коприната и муселина. О, колко меки бяха те. Бързо ги остави.

Бе глупаво да се любува на красиви тъкани, когато всичко, от което се нуждаеше, бяха ризи и бричове.

Дънфорд наблюдаваше как нежният ѝ пръст се плъзга по топовете с платовете и разбра, че е постъпил правилно. Придърпвайки шивачка настрана, той прошепна:

— Страхувам се, че гардеробът на сестра ми е сериозно пренебрегван. Тя живееше с леля ми, която видно, притежава незначителен усет към модата.

Шивачката кимна.

— Имате ли нещо, което е готово и може да облече днес? Бих искал да се отърве от това нещо, което носи сега. Можете да ѝ вземете мерки за още няколко.

— Имам една-две, които бързо можем да коригираме в нейния размер. Всъщност има една точно там. — Тя посочи бледожълта дневна рокля, сложена на манекена на шивачката. Дънфорд тъкмо щеше да каже, че тази ще свърши работа, когато видя лицето на Хенри.

Тя се взираше в роклята като прегладняла жена.

— Тази ще бъде идеална — прошепна той категорично. След това, с по-силен глас, каза: — Хенриета, скъпа, защо не пробваш жълтата рокля? Мисис... — Той замълча, изчаквайки шивачката да запълни празнината.

— Тримбъл — добави тя.

— Мисис Тримбъл ще направи необходимите корекции.

— Сигурен ли си? — попита Хенри.

— Напълно.

Тя не се нуждаеше от допълнително подканяне. Мисис Тримбъл бързо свали роклята от манекена и даде знак на Хенри да я последва в едната стая. Докато ги нямаше, Дънфорд лениво разглеждаше изложените тъкани. Бледожълтото може би щеше да отива на Хенри, реши той. Вдигна един топ със сапфиреносин лен. Това също би било хубаво. Не беше сигурен.

Никога не бе правил подобно нещо преди и нямаше идея как да стане това. Винаги бе приемал, че жените някак си *знаеха* какво да облекат. Господ знаеше, че неговите добри приятелки Бел и Ема винаги изглеждаха перфектно.

Но сега той осъзна, че те винаги изглеждаха толкова модерни, защото бяха научени как да бъдат такива от майката на Бел, която винаги бе въплъщение на елегантността. Горката Хенри си нямаше кой да я съветва по тези въпроси. Никой, който да я научи, просто как да бъде момиче. И разбира се, никой, който да я научи какво да прави като жена.

Той седна, докато чакаше тя да се върне. Струваше му се сякаш е минало безкрайно дълго време. И накрая, предавайки се на нетърпението, той извика:

— Хенри?

— Само един момент! — отвърна мисис Тримбъл. — Просто трябва да я стесним в кръста още малко. Сестра ви е много слаба.

Дънфорд сви рамене. Не знаеше. През повечето време тя носеше провиснали мъжки дрехи, а роклите ѝ бяха толкова безформени, че бе трудно да се каже какво има под тях. Той се намръщи, смътно спомняйки си усещането за нея, когато я бе целунал. Не можеше да си спомни много — нали бе наполовина заспал по това време — но помнеше, че тя бе доста добре оформена, по-скоро свежа и женствена.

Точно тогава мисис Тримбъл пристъпи обратно в стаята.

— Ето я, сър.

— Дънфорд? — Хенри надникна иззад ъгъла.

— Не се срамувай, дяволче.

— Обещавах ли да не се смееш?

— Защо, за Бога, бих се смял? Хайде, покажи се!

Хенри пристъпи напред, в очите ѝ се таяха едновременно надежда, страх и въпрос. Дънфорд затаи дъх. Тя бе преобразена. Жълтият цвят на роклята перфектно се съчетаваше със златните акценти в косата ѝ. А кройката, макар че не го показваше по никакъв начин, някак успяваше да намекне за невинна, но зряла женственост.

Мисис Тримбъл дори бе променила прическата ѝ, като бе извадила няколко къдрици от плитката ѝ и ги бе прикрепила на върха на главата ѝ. Хенри нервно хапеше долната си устна, докато той я оглеждаше, а тя излъчваше свенлива красота, която бе колкото привлекателна, толкова и озадачаваща, като се имаше предвид, че той никога не си бе представял, че тя може да бъде свенлива.

— Хенри — каза той тихо, — изглеждаш... изглеждаш... — Търсеше точната дума, но не можа да я намери. Накрая изстреля: — Изглеждаш толкова хубава!

Това бе най-съвършеното нещо, което някой ѝ бе казал.

— Така ли мислиш? — задъха се тя, благоговейно докосвайки роклята. — Наистина ли мислиш така?

— Знам, че е така — каза той твърдо. Погледна към мисис Тримбъл. — Вземаме я.

— Отлично. Ако искате мога да ви донеса няколко модни скици, които да погледнете.

— Моля ви.

— Но Дънфорд — прошепна бързо Хенри, — това е за сестра ти.

— Как бих могъл да дам тази рокля на сестра си, когато изглежда толкова очарователно на теб? — попита той с тон, който се надяваше звучеше практично. — Освен това, сега като се замисля, вероятно би могла да вземеш нова рокля или две.

— Надраснала съм тези, които имам — каза тя, звучейки малко тъжно.

— Тогава трябва да я вземеш.

— Но аз нямам никакви пари.

— Ще бъде подарък от мен.

— О, но не мога да ти позволя да направиш това — каза тя бързо.

— Защо не? Парите са си мои.

Тя изглеждаше раздвоена.

— Не мисля, че е благоприлично.

Знаеше, че не е, но нямаше намерение да ѝ го казва.

— Погледни го по този начин, Хенри. Ако не беше ти, аз трябваше да наема някой, който да управлява Станидж Парк.

— Вероятно би могъл да го правиш сам — каза тя весело, потупвайки го успокоително по ръката.

Той почти изстена. Можеше да разчита на Хенри да го обезоръжи с доброта.

— Вероятно нямаше да имам времето да го направя. Имам задължения в Лондон, знаеш. Така, както го виждам аз, ти ме спаси от това да плащам заплатата на един мъж. Вероятно заплатите на трима мъже. Рокля или две е най-малкото, което мога да направя, като се има предвид този факт.

Казано по този начин, не звучеше толкова неправилно, реши Хенри. А тя наистина харесваше роклята. Никога преди не се бе чувствала толкова женствена. В тази рокля дори можеше да се научи да се движи плавно, докато върви, като онези модерни жени, на които винаги бе завиждала.

— Добре — каза тя бавно. — Ако мислиш, че това е редно.

— Знам, че е. О, и Хенри?

— Да?

— Нали нямаш нищо против да оставим на мисис Тримбъл да се разпорежда с роклята, която носеше, нали?

Тя поклати глава с благодарност.

— Добре. Сега ела тук, ако обичаш и погледни някои от тези модни скици. Една жена се нуждае от повече от една рокля, не мислиш ли?

— Вероятно... но вероятно не повече от три — каза тя колебливо.

Той разбра. Три беше всичко, което гордостта ѝ можеше да позволи.

— Вероятно си права.

Прекараха следващия час в избиране на още две рокли за Хенри, едната бе от тъмносапфирения лен, на който се бе спрял Дънфорд по-рано, а другата в морскозелено, тъй като мисис Тримбъл настояваше, че този цвят ще кара сините очи на Хенри да блестят. Те щяха да бъдат доставени в Станидж Парк след една седмица. Хенри почти изтърси, че ще бъде щастлива да се върне, ако е необходимо.

Тя никога не си бе представяла, че ще си го помисли, но нямаше нищо против мисълта, че се налага да предприемат друго пътуване до Труро. Не ѝ харесваше да си мисли, че е толкова повърхностна, че една проста рокля може да я направи щастлива, но трябваше да признае, че тя ѝ даде нова увереност в самата нея.

Що се отнася до Дънфорд, сега той осъзна едно нещо: който и да бе избирал отвратителните ѝ рокли, то това не е била Хенри. Той знае неколко неща за дамската мода и можеше да каже от избора ѝ, че вкусът ѝ клонеше към дискретна елегантност, в която никой не би могъл да намери забележки.

Той осъзна още нещо: фактът, че Хенри бе толкова щастлива, правеше и него невероятно щастлив. Това бе нещо невероятно, наистина.

Когато стигнаха до каретата, тя не каза нищо, докато не поеха на път за дома. Най-накрая тя погледна към него знаещо и каза:

— Нямаш сестра, нали?

— Не — каза той тихо, напълно неспособен да я лъже.

Тя замълча за миг. После постави ръката си срамежливо върху неговите.

— Благодаря ти.

ГЛАВА СЕДМА

Дънфорд усети странно разочарование, когато на следващия ден Хенри слезе за закуска, облечена с обичайните си риза и бричове. Тя забеляза изражението му, усмихна се дръзко и каза:

— Нали не очакваш да изцапам единствената си хубава рокля? Не планирахме ли да обиколим границите на имението днес?

— Права си, разбира се. Очаквах го с нетърпение цяла седмица.

Тя седна и си сервира малко яйца от подноса в средата на масата.

— Типична черта на мъжете — да желаят да знаят какво точно притежават — каза тя надменно.

Той се наведе напред с блеснали очи.

— Аз съм кралят на моето кралство и не забравяй това, дяволче.

Тя избухна в смях.

— Казвам ти, Дънфорд от теб ще излезе превъзходен средновековен лорд. Мисля, че някъде в теб е скрита някоя тиранична жилка.

— И е толкова забавно, когато изплува на повърхността.

— Може би за теб — отвърна му тя, все още усмихвайки се.

Той също се усмихна, напълно в неведение как точно ѝ влияе това му изражение. Хенри усети как стомахът ѝ прави подскоци и бързо преглътна хапката си, надявайки се, че това ще го успокои.

— Побързай, Хен — каза той нетърпеливо. — Искам да започнем рано.

Мисис Симпсън издаде силно сумтене при този коментар, тъй като, все пак, вече бе десет и половина.

— Тъкмо седнах — възнегодува Хенри. — Сигурно ще припадна в краката ти този следобед, ако не се подкрепя подобаващо.

Дънфорд изсумтя.

— Намирам образа на това как припадаш доста труден за възприемане. — Той потропа с пръсти по масата, след това по крака си, подсвирвайки си весела мелодийка, плесна ръка по бедрото си, отново потропа с пръсти по масата...

— О, престани! — Хенри хвърли салфетката си по него. — Понякога си просто едно голямо бебе. — Тя се изправи. — Дай ми минутка да облека палтото си. Навън е малко хладно.

Той се изправи.

— О, какво блаженство е да те имам на разположение.

Погледът, който му хвърли, сякаш го предизвикваше да повтори последното.

— Усмхни се, Хенри! Не мога да понеса, когато си намръщена. — Той наклони глава и се опита да изглежда по момчешки разкаян. — Кажи, че ми прощаваш! Моля те! Моля те! Моооооля те!

— О, за Бога, престани! — Разсмая се тя. — Трябва да знаеш, че въобще не съм ти се сърдила.

— Знам. — Той хвана ръката ѝ и започна да я дърпа към вратата.

— Но е толкова забавно да те провокира човек. Хайде да вървим, имаме доста голяма територия да покрием днес.

— Защо изведнъж се почувствах сякаш съм се присъединила към армията?

Дънфорд подскочи леко, за да не настъпи Руфъс.

— Някога бях войник.

— Така ли? — Изненадано го погледна тя.

— Ммм-хмм. На полуострова.

— Беше ли ужасно?

— Много. — Той отвори вратата и те излязоха навън под хладните слънчеви лъчи. — Не вярвай на историите, които чуеш за възхвала на войната. Повечето е ужасно.

Тя сви рамене.

— Така си мислех и аз.

— Много, много по-хубаво е да бъдеш тук в Корнуол, както казваш ти, на края на света, в компанията на най-очарователната млада дама, която съм имал честта да срещна.

Хенри се изчерви и се обърна настрана, без да може да скрие смущението си. Той не можеше наистина да го мисли. Ох, тя не мислеше, че лъже — Дънфорд не бе от този тип. Просто казваше по своя собствен начин, че са приятели, че тя е първата жена, с която е станал толкова близък. Но като се замисли, го бе чувала да споменава две омъжени дами, с които бе в приятелски взаимоотношения, така че не можеше да е това.

И все пак, не бе възможно той да изпитва *нежни чувства* към нея. Както бе казвала и преди, тя не бе от типа жени, които мъжете желяеха, поне не и ако имаха цял Лондон, от който да избират. С въздишка тя отблъсна мисълта от съзнанието си и реши просто да се наслаждава на деня.

— Винаги съм смятала, че едно Корнуолско имение трябва да има скали и разбиващи се в тях вълни и неща от този род — каза Дънфорд.

— Повечето от тях наистина ги имат. Ние обаче се намираме по средата на графството. — Хенри ритна едно камъче по пътя си напред, след това го ритна отново щом пак стигна до него. — Въпреки това не е нужно да стигнеш много далеч, за да видиш океана.

— Предполагам, че е така. Трябва да си направим един излет натам скоро.

Хенри бе толкова въодушевена от тази перспектива, че започна да се изчервява. За да скрие реакцията си, тя съсредоточи погледа си надолу и продължи да ритаме камъчето.

Те вървяха покрай границата на имението.

— Наложил се да заградим тази страна — обясни Хенри, докато минаваха покрай една каменна стена. — Тя не е наша всъщност, а на скуайър Стинсън. Преди няколко години той си втълпи, че навлизаме в земите му и изгради тази стена, за да ни спре.

— А вие правихте ли го?

— Да навлизаме в територията му ли? Разбира се, че не. Разположено е доста по-долу от Станидж Парк. Стената, обаче, има една прекрасна полза.

— Да държи настрана противния скуайър Стинсън?

Тя вдигна глава.

— Това със сигурност е едно от предимствата, но аз си мислех за това. — Тя се качи върху стената. — Много е забавно да вървиш по нея.

— Виждам. — Той скочи зад нея и двамата тръгнаха към северната граница. — До къде се простира стената?

— О, не много далеч. Около една миля или там някъде. До края на собствеността на скуайър Стинсън.

За своя изненада, Дънфорд се усети, че наблюдава *нейния* край — извитият ѝ край, ако трябва да бъдем по-конкретни. За негова още

по-голяма изненада откри, че се наслаждава извънредно много на гледката. Бричовете ѝ бяха широки, но всеки път щом направеше крачка, те се прилепяха към тялото ѝ, очертавайки формите ѝ.

Той поклати глава смаяно. Какво, по дяволите, не му бе наред? Хенри не бе от типа жени, които си губеха времето и последното нещо, което той искаше да направи, бе да развали крехкото им приятелство с някакъв романс.

— Нещо не е наред ли? — попита Хенри. — Ужасно си мълчалив.

— Просто се наслаждавам на гледката. — Той прехапа устната си.

— Прекрасна е, нали? Мога да я съзерцавам цял ден.

— Аз също. — Ако не трябваше да пази равновесие върху каменната стена, щеше да се изрита сам.

Вървяха по стената почти десет минути, когато Хенри внезапно спря и се завъртя.

— Това е любимата ми част.

— Кое?

— Това дърво. — Тя посочи едно огромно дърво, което растеше от техния край, но корените му преминаваха през стената. — Отстъпи назад — каза тя с тих глас. Пристъпи към дървото, спря се и се обърна. — По-надалеч.

Дънфорд бе любопитен, но направи още една крачка назад.

Тя внимателно приближи дървото, бавно протегна ръка, сякаш се страхуваше, че то може да я ухапе.

— Хенри, — извика Дънфорд. — Какво...

Тя дръпна ръката си обратно.

— Тихо! — На лицето ѝ отново бе изписано пълно съсредоточаване и тя протегна ръката си към дупката в дървото.

Внезапно Дънфорд дочу тихо жужене, почти като... Пчели.

В пълен ужас, Дънфорд наблюдаваше как тя вкарва ръката си в жужащия кошер. Кръвта бушуваше в главата му; сърцето бумтеше в ушите му. Проклетото момиче щеше да си изпроси да бъде ужилено безброй пъти и нямаше нищо, което той да може да направи по въпроса, защото всеки опит да я спре щеше само да разгневи насекомите.

— Хенри — каза той с тих, но заповеднически глас. — Веднага ела тук.

Тя използва свободната си ръка да му махне, да стои на страна.

— Правила съм го и преди.

— Хенри — повтори Дънфорд. Можеше да усети как по челото му избиват ситни капчици пот. Всеки момент пчелите щяха да осъзнаят, че някой е нахлул в пространството им. Щяха да започнат да жият — и жият, и жият. Той можеше да опита да я издърпа назад, но какво щеше да стане, ако тя събори кошера. Лицето му пребледня. — Хенри!

Тя бавно издърпа ръката си, в дланта си държеше голямо парче медена пита.

— Идвам, идвам. — Тя отново се върна при него, усмихвайки се, докато се придвижваше по стената.

Парализиращият страх, който бе обхванал Дънфорд, се изпари щом тя бе на безопасно разстояние от кошера, но бързо бе заменен от чист примитивен гняв. Гняв, че го бе направила пред него. Той скочи от стената, сваляйки я заедно с него. Лепкавото парче медена пита падна на земята.

— Никога, *никога* повече не прави това! Чу ли ме? — Той я раздруса яростно, а пръстите му се забиваха в кожата ѝ.

— Казах ти, правила съм го и преди. Изобщо не бях в опасност...

— Хенри, виждал съм възрастни мъже да *умират* от ухапване от пчела. — Гласът му звучеше накъсано.

Тя преглътна.

— Чувала съм за това. Мисля, че само определен брой хора реагират по този начин на ужилването, аз със сигурност не съм от тях. Аз...

— Обещай ми, че няма да го правиш отново. — Разтърси я по силно той. — Дай ми думата си.

— Ох! Дънфорд, моля те — отвърна тя. — Нараняваш ме.

Той отпусна леко хватката си, но гласът му остана настойчив.

— Дай ми дума.

Тя се вгледа в лицето му, опитвайки се да намери смисъл във всичко това. Отстрани на гърлото му един мускул потрепваше неравномерно.

Той беше бесен, много повече от онзи път, когато бяха спорили за свинарника. А тя имаше лошото предчувствие, че той се бори да удържи още по-силен гняв. Тя се опита да каже нещо, но думите ѝ прозвучаха като шепот.

— Веднъж ми каза, че когато се ядосаш наистина ще разбера.

— Дай ми думата си!

— Сега си ядосан.

— Дай ми думата си, Хенри!

— Ако това означава, толкова много за теб...

— Дай ми думата си!

— Аз... аз обещавам — каза тя, а сивите ѝ очи бяха огромни, заради смущението ѝ. — Заклевам се да не ходя повече при кошера.

Отне известно време, но в края на краищата дишането му се върна към нормалното темпо и той можа да отпусне хватката си от раменете ѝ.

— Дънфорд?

Той не знаеше защо го направи. Господ знаеше, че нямаше подобно намерение, дори не бе мислил да го направи докато тя не изрече името му с този тих, разтреперан глас и нещо вътре в него се скърши. Той я дръпна към себе си, шепнейки името ѝ отново и отново в косите ѝ.

— О, Господи, Хенри — каза той дрезгаво. — Никога повече не ме плаши така, разбираш ли?

Тя не разбираше нищо друго, освен че той я държеше толкова близко. Това бе нещо, за което не бе смеела дори да сънува. Кимна върху гърдите му — щом трябва, стига само да продължи да я държи по този начин. Силата на ръцете му бе невероятна, уханието му опияняващо, а самото усещането, че в този момент тя може би бе обичана, бе достатъчно да ѝ помогне да преживее остатъка от дните си.

Дънфорд се бореше да разбере, защо бе реагирал толкова бурно. Умът му се опита да спори, че тя не е била в истинска опасност, че явно знаеше какво прави. Но останалата част от него — сърцето, душата, тялото му — викаха съвсем друго нещо. Той бе обзет от внезапен страх, по-лош от всичко, което бе изпитвал някога на бойните полета на полуострова. И тогава внезапно осъзна, че я държи — че я

държи много по-близо отколкото бе прилично. И проклетата работа бе там, че не искаше да я пусне.

Той я желаше.

Това бе достатъчно смразяваща мисъл, за да го накара да я пусне внезапно. Хенри заслужаваше повече от един флирт и той се надяваше, бе достатъчно мъж, за да удържи желанието си под контрол. Това не бе първият път, когато е желал някоя благовъзпитана млада дама и вероятно нямаше да е последният. Разликата между него и мерзавците от висшето общество, обаче бе, че той не възприемаше младите девизи като спорт. И не мислеше да започне с Хенри.

— Не го прави повече — рязко каза, без да знае дали заповедта бе предназначена за него или нея.

— Аз... аз няма. Обещах ти.

Той кимна отсечено.

— Нека да тръгваме.

Хенри погледна надолу към забравената медена пита.

— Искаш ли... Няма значение. — Тя се съмняваше, че той щеше да желае да опита меда сега. Погледна към пръстите си, които все още бяха лепкави. Нямаше какво друго да направи, освен да ги оближе, за да ги изчисти, предположи тя.

Докато пътуваха към западната граница на Станидж Парк, тишината бе непреодолима. Хенри мислеше за хилядите неща, които искаше да му посочи, но в крайна сметка ѝ липсваше кураж да си отвори устата. Тя не харесваше това ново напрежение. През последните няколко дни се бе чувствала толкова удобно с него. Можеше да каже всичко и той нямаше да се разсмее, освен, разбира се, ако това не е била целта ѝ. Можеше да бъде себе си.

Можеше да бъде себе си и той все още щеше да я харесва.

Но сега изглеждаше като непознат, мрачен и недостъпен, и тя се чувстваше неловко и с вързан език, точно като всички онези пъти, когато отиваше в Труро — освен последния път, когато той ѝ бе купил жълтата рокля.

Погледна крадешком. Той бе толкова мил. Трябваше да го е грижа за нея, поне малко. Нямаше да се разстрои толкова заради пчелния кошер, ако не бе така.

Те стигнаха до северния край на източната граница и Хенри най-накрая наруши тишината.

— Оттук продължаваме на запад — каза тя и посочи един голям дъб.

— Предполагам, че и на това дърво има кошер — каза той, надявайки се, че е успял да вложи закачлива нотка в гласа си.

Той се обърна. Хенри тъкмо облизваше пръстите си. В гърдите му се зароди желание, което бързо се разпространи по останалите части на тялото му.

— Какво? А, не. Там няма кошер. — Тя му се усмихна несигурно, молейки се приятелството им да се е върнало в нормалния си ритъм.

Или пък, ако не, той да я прегърне отново, защото тя никога не се бе чувствала толкова защитена и затоплена както, когато бе в обятията му.

Те се обърнаха наляво и започнаха да вървят покрай северната граница.

— Този хребет бележи края на имота — обясни Хенри. — Той се простира по цялата му дължина. Северната граница е доста къса, в действителност мисля, че е по-малка от половин миля.

Дънфорд огледа земята — неговата земя, помисли си гордо той. Тя бе красива, хълмиста и зелена.

— Къде живеят арендаторите?

— От другата страна на къщата. Всички са на югозападната страна. Ще видиш домовете им пред нас щом стигнем до края на разходката си.

— Тогава какво е това? — Той посочи към една малка колиба със сламен покрив пред тях.

— О, тя е изоставена. Откакто аз живея тук е така.

— Да разгледаме ли? — Той ѝ се усмихна и Хенри почти можеше да се убеди, че сцената край дървото не се бе случила.

— Съгласна съм — ведро каза тя. — Никога не съм влизала вътре.

— Трудно ми е да повярвам, че има сантиметър от Станидж Парк, който не си изследвала, проучила, оценила и поправила.

Тя се усмихна стеснително.

— Никога не съм влизала вътре като дете, защото Симпи ми каза, че е обитавана от духове.

— И ти ѝ повярва?

— Бях много малка. А след това... не знам. Трудно е да се откажеш от навиците си, предполагам. Никога не е имало причина да влизам вътре.

— Искаш да кажеш, че все още те е страх — попита той с блеснали очи.

— Разбира се, че не. Казах, че ще вляза, нали?

— Водете тогава, милейди.

— Ще го направя! — Тя измарширува през поляната и спря щом стигна до вратата на колибата.

— Няма ли да влезеш вътре?

— А ти? — изстреля в отговор тя.

— Мислех, че ти водиш.

— Може би теб те е страх — предизвика го тя.

— Ужасен съм — отвърна той, усмихвайки се накриво по такъв начин, че тя не можеше да повярва, че е сериозен.

Хенри се обърна да го погледне, сложила ръце на кръста си.

— Всички ние трябва да се научим да се изправяме пред страховете си.

— Отлично — тихо каза той. — Отвори вратата, Хенри.

Тя пое дълбоко въздух, чудейки се защо това бе толкова трудно. Предположи, че детските страхове остават у човек дълго дори след като порасне. Най-накрая бутна вратата, за да се отвори и погледна вътре.

— О, виж! — извика учудено тя. — Някой трябва наистина много да е обичал тази колиба.

Дънфорд я последва и се огледа наоколо. Вътрешността бе плесенясала, завещание от дългите години на безстопанственост, но колибата все още успяваше да излъчва домашен уют. На леглото имаше завивка с ярки цветове, поизбелели малко с времето, но все още весели. По лавиците имаше предмети със сантиментална стойност, а по стените закачени рисунки, които можеха да бъдат нарисувани само от едно дете.

— Чудя се, какво ли се е случило с тях — прошепна Хенри. — Тук явно е живяло някое семейство.

— Вероятно някоя болест — предположи Дънфорд. — Не е необичайно една болест да покоси цяло село, да не говорим за едно семейство.

Хенри коленичи до един дървен сандък, стоящ пред леглото.

— Чудя се какво ли има тук? — Тя повдигна капака.

— Какво намери?

— Бебешки дрешки. — Тя взе една мъничка дрешка и очите ѝ се изпълниха с необясними сълзи. — Пълно е с бебешки дрешки. Нищо друго.

Дънфорд застана на четири крака до нея и надникна под леглото.

— Отдолу има и люлка.

Хенри почувства как я наляга смазваща меланхолия.

— Бебето им сигурно е починало — прошепна тя. — Толкова е тъжно.

— Стига, Хен — каза Дънфорд, очевидно разчувстван от скръбта ѝ. — Това се е случило преди много години.

— Знам. — Тя се опита да се усмихне на глупостта си, но не се получи. — Просто... ами, аз знам какво е да изгубиш родителите си. Да изгубиш дете трябва да е много по-тежко.

Той се изправи, взе ръката ѝ и я заведе до леглото.

— Седни.

Тя приседна на края на леглото, а след това, тъй като не ѝ бе удобно, се настани отгоре му и облегна гърба си на възглавниците, поставени до таблата на леглото. Тя избърса една сълза от ъгълчето на окото си.

— Сигурно мислиш, че съм голяма глупачка.

Това, което Дънфорд си мислеше бе, че тя е много, много специална. Той бе виждал енергичната ѝ, ефикасна страна, бе виждал и забавната ѝ, закачлива страна. Но не бе предполагал, че тя има и такава чувствителна страна. Бе дълбоко скрита в нея под слоеве от мъжки дрехи и наперено отношение, но въпреки това бе там. И в това имаше нещо изключително женствено. Той бе виждал проблясъка от тази ѝ страна в онзи ден в магазина за рокли, когато тя се бе взирала в жълтата рокля с такъв дълбок нескрит копнеж. Но сега... Това почти го трогна до сълзи.

Той седна на края на леглото и докосна бузата ѝ с ръка.

— Някой ден от теб ще стане превъзходна майка.

Тя му се усмихна с благодарност.

— Толкова си мил, Дънфорд, но аз вероятно никога няма да имам деца.

— Защо не?

Тя се изкикоти дори през сълзи.

— О, Дънфорд, за да имаш деца, първо трябва да имаш съпруг, а кой ще пожелае мен?

При всяка друга жена той щеше да си помисли, че това заявление бе очевидно търсене на комплимент, но той знаеше, че Хенри не притежава и грам преструвка в себе си. Можеше да види в ясните ѝ сиви очи, че тя наистина не вярва, че някой мъж някога ще пожелае да се ожени за нея. Искаше му се да изтрие безропотната болка, изписана на лицето ѝ. Да я раздруска и да ѝ каже, че се държи глупаво, съвсем глупаво. Но повече от всичко искаше да я накара да се почувства по-добре.

И той си каза, че това е единствената причина, поради която се наведе над нея, а лицето му се приближи до нейното.

— Не бъди глупава, Хенри — прошепна Дънфорд. — Един мъж би трябвало да е истински глупак, за да не те иска.

Тя се вгледа в него, без да мигне. Езикът ѝ се показва, за да овлажни устните ѝ, които изведнъж бяха станали сухи. Незапознатата със силното напрежение, което я заобикаляше в момента, тя се опита да се обърне към лекомислието, но гласът ѝ прозвуча дрезгаво и тъжно.

— Тогава в Корнуол има страшно много глупаци, защото никой не ме е погледнал втори път.

Той се приближи още повече.

— Провинциални идиоти.

Устните ѝ се отвориха от изненада.

Дънфорд изгуби способността си да разсъждава, изгуби представата си за това какво е правилно, добро и порядъчно. Той знаеше само какво е необходимо и изведнъж бе много необходимо да я целуне. Как никога досега не бе забелязал колко розова бе устата ѝ? И дали някога преди бе виждал устни, които потрепваха толкова запленаващо? Дали тя щеше да има вкус на лимони като този едва доловим, подлудяващ го аромат, който изглежда го преследваше навсякъде?

Той не просто искаше да разбере. Това бе необходимо.

Дънфорд нежно докосна устните си до нейните, шокиран от бурния трепет, който премина през него дори при най-лекото

докосване. Отдръпна се назад, достатъчно, за да види лицето ѝ. Очите ѝ бяха широко отворени, сивите им дълбини бяха пълни с учудване и желание.

Устните ѝ сякаш оформиха въпрос, но той виждаше, че тя няма идея как да го изрази с думи.

— О, Господи, Хенри — прошепна той. — Кой би предположил?

Щом устата му се сведе отново, Хенри се предаде на най-дивото си желание и се протегна да докосне косата му. Тя бе невероятно мека и Хенри не можеше да понесе да я пусне дори, когато езикът му се показва, за да очертае контурите на устните ѝ и всеки мускул в тялото ѝ омекна от желание. Неговите устни се преместиха отстрани, поправяйки си път от брадичката към ухото ѝ. Ръката ѝ все още не отпускате хватката си от косата му.

— Толкова е мека — каза тя, а учудването правеше гласа ѝ дрезгав. — Почти колкото козината на Руфъс.

Дълбок кикот се отрони от гърдите на Дънфорд.

— О, Хенри — разсмя се той. — Това със сигурност е първият път, в който съм сравняван със заек. Намираш ли ме незадоволителен?

Хенри внезапно стана срамежлива и само поклати глава.

— Да не би някой заек да ти отхапа езика? — пошегува се той.

Тя отново поклати глава.

— Не, ти го направи.

Дънфорд изстена и отново се наведе, за да улови устните ѝ. Беше се сдържал при последните им две целувки, осъзна той, вземайки под внимание невинността ѝ. Но сега откри, че сдържаността му бе изчезнала и плъзна езика си в топлата гостоприемност на устата ѝ, изучавайки я интимно. Господи, тя бе сладка и той желяеше... желяеше всеки сантиметър от нея. Пое си накъсано дъх и пхна ръка под палтото ѝ, за да обхване гърдите ѝ. Те бяха доста по-пълни, отколкото бе очаквал и толкова женствени.

Беше греховно колко тънка бе материята на ризата ѝ. Можеше да усети топлината ѝ, да усети препускащия ѝ пулс, да усети как зърната ѝ се втвърдиха под докосването му. Той изстена отново. Беше изгубен.

Хенри ахна при тази нова интимност. Никой мъж не я бе докосвал там. Дори тя не бе докосвала гърдите си, освен когато се къпеше. Чувството бе... хубаво, но в същото време нередно и в нея започна да се надига паника.

— Не! — извика тя, отдръпвайки се от него. — Не мога.

Дънфорд изстена името ѝ, гласът му бе болезнено дрезгав.

Хенри само поклати глава докато се изправяше на крака, без да може да каже нищо друго. Думите просто не можеха да преминат през задушавачното чувство, свило гърлото ѝ. Тя не можеше да направи това, просто не можеше, дори и когато част от нея желаше толкова отчаяно той отново да докосне устните си до нейните. Можеше да оправдае целувките. Те я караха да се чувства толкова топла, трепереща и толкова обичана, че тя просто не можеше да се убеди, че те са толкова греховни и че тя не бе паднала жена, а той наистина държеше на нея...

Хенри го погледна крадешком. Той бе станал от леглото и проклинаше ожесточено под нос. Тя не можеше да разбере защо я желаше. Никой мъж не я бе желал до сега и със сигурност никой никога, дори за миг, не бе стигал близо до това да я люби. Тя отново погледна към него. Лицето му бе изпито.

— Дънфорд? — прозвуча колебливо гласът ѝ.

— Няма да се повтори отново — грубо каза той. Сърцето на Хенри потъна и тя изведнъж осъзна, че желаше това да се случи отново, само че... само че желаше той да я обича и това, предположи тя, бе причината да се отдръпне от него.

— Всичко... всичко е наред — тихо каза тя, чудейки се, защо, за Бога, се опитва да го успокои.

— Не, не е — сопна се той, възнамерявайки да каже, че тя заслужава нещо по-добро, но бе изпълнен с толкова самосъжаление, че не можеше да понася звука на собствения си глас.

Хенри чу само грубостта в гласа му и преглътна конвулсивно. Значи той в крайна сметка не я желаше. Или поне не искаше да я желае. Тя бе особнячка, чудак, изрод — една мъжкарана, откровена, непривлекателна особнячка. Нищо чудно, че бе толкова ужасен от постъпката си. Ако някъде близо до Станидж Парк имаше друга свободна жена, той със сигурност не би обърнал внимание на Хенри. Не, помисли си тя, това не бе истина. Те все пак щяха да бъдат приятели, Дънфорд не бе лъгал за това. Но със сигурност не би я целунал.

Хенри се зачуди дали ще успее да сдържи сълзите си, докато се приберат обратно в къщи.

ГЛАВА ОСМА

Вечерята тази нощ бе много тиха. Хенри бе облякла жълтата си рокля и Дънфорд ѝ направи комплимент за нея, но освен това те сякаш не можеха да разговарят.

Щом приключи с последните хапки от десерта си, Дънфорд си помисли, че не би желал нищо повече от това да се оттегли в стаята си с бутилка уиски, но след като му се бе наложило да гледа посърналото лице на Хенри по време на вечеря, осъзна, че трябва да направи нещо, за да поправи разрива между тях. Оставяйки салфетката си, той прочисти гърло:

— Мислех си да изпия една чаша портвайн. И тъй като тук няма други дами, с които можеш да се оттеглиш, за мен би било чест, ако се присъединиш към мен.

Очите на Хенри се насочиха към лицето му. Той със сигурност не се опитваше да ѝ каже, че мисли за нея като за мъж, нали?

— Никога досега не съм пила портвайн. Не знам дали имаме.

Дънфорд се изправи.

— Трябва да имате. Всяко домакинство има.

Хенри го проследи с поглед докато той заобиколи масата и издърпа стола ѝ. Беше толкова красив, толкова изключително красив и за един миг тя наистина бе помислила, че я желае. Или поне действаше сякаш я желаеше. А сега... Сега тя не знаеше какво да мисли. Изправи се и забеляза, че Дънфорд я наблюдава очакващо.

— Никога не съм виждала портвайн тук — каза Хенри, решавайки, че той просто чака отговор относно пиетието.

— Карлайл никога ли не е посрещал гости?

— Не много често, всъщност, въпреки че не виждам какво общо има това с портвайна — или с джентълмените.

Той я погледна любопитно.

— След вечеря е обичай дамите да се оттеглят във всекидневната, докато джентълмените си позволяват по малко портвайн.

— О!

— Със сигурност си запозната с тази порядка, нали?

Хенри се изчерви, болезнено осъзнавайки липсата на социално лустро.

— Не знаех за това. За колко зле възпитана ли си ме мислил през изминалата седмица — да ти досаждам така след вечеря. Сега ще те оставя сам. — Тя направи няколко крачки към вратата, но Дънфорд я хвана за ръката.

— Хенри — каза той, — ако не бях заинтересован от разговорите с теб, повярвай ми, щях да те накарам да го разбереш. Споменах портвайна, защото си мислех, че може да се насладим на питието заедно, не защото искам да се отърва от компанията ти.

— Какво пият дамите?

— Моля? — Той премигна, напълно изгубил нишката на разговора.

— Когато се оттеглят във всекидневната — поясни Хенри. — Какво пият дамите?

Той сви безпомощно рамене.

— Нямам ни най-малка представа. Не мисля, че пият нещо.

— Това изглежда ужасно несправедливо.

Дънфорд се усмихна на себе си. Тя започваше да звучи все повече като Хенри, която той познаваше и бе започнал да цени толкова много.

— Може да не си на същото мнение, когато опиташ за пръв път портвайн.

— Щом е толкова ужасен, защо го пиете?

— Не е ужасен. Просто има специфичен вкус.

— Хмм. — За момент Хенри изглеждаше изгубена в мислите си. — Все още мисля, че е ужасно нечестна практика, дори портвайнът да е на вкус като свинска пикня.

— Хенри! — Дънфорд бе ужасен от тона на гласа си. Той звучеше точно като майка си.

Тя сви рамене.

— Ще ми простиш езика, ако обичаш. Опасявам се, че съм обучена да показвам добрите си обноски само в компания, а ти вече не се числиш към тази група.

Разговорът бе отишъл толкова далеч от общоприетото, че Дънфорд усети сълзи от веселие да се стичат от очите му.

— А що се отнася до портвайна — продължи тя, — на мен ми се струва, че вие, джентълмените, си прекарвате доста весело в трапезарията в отсъствието на дамите, разговаряйки за вино, жени и всякакви други интересни неща.

— По-интересни от виното и жените? — закачи я той.

— Мога да се сетя за стотици неща, които са по-интересни от виното и жените...

Той осъзна с изненада, че не може да се сети за нищо по-интересно от жената, застанала пред него.

— Например политиката. Аз се опитвах да чета за това в „Таймс“, но не съм чак такава глупачка, че да не разбера, че се случват доста неща, за които не пишат във вестниците.

— Хенри?

Тя повдигна глава.

— Какво общо има каквото и да било от това с портвайна?

— Ох. Ами това, което се опитвах да обясня, е, че вие джентълмените се забавлявате прекрасно, докато дамите трябва да останат в старата всекидневна, разговаряйки за бродерии.

— Нямам идея за какво разговарят дамите, когато се оттеглят — измърмори той със съвсем лек намек за усмивка. — Но някак си се съмнявам, че е за бродерии.

Тя го погледна с поглед, който му казваше, че не му вярва ни най-малко.

Той въздъхна и повдигна ръце в шеговит жест на отстъпление.

— Както можеш да видиш, аз се опитвам да поправа тази несправедливост, като те каня да се присъединиш към мен за чаша портвайн тази вечер. — Той се огледа наоколо. — Ако намерим такъв, разбира се.

— Тук в трапезарията няма такъв — каза Хенри. — В това съм сигурна.

— Тогава да проверим във всекидневната при останалия алкохол.

— Струва си да опитаме.

Той я остави да води към всекидневната, забелязвайки със задоволство, колко добре ѝ стои новата рокля. Прекалено добре. Той се

намръщи. Тя наистина имаше доста хубави форми и на него не му харесваше идеята някой друг да открие този факт.

Стигнаха до всекидневната и Хенри се наведе, за да провери в шкафчето.

— Не виждам никакъв — каза тя. — Макар че никога не сам виждала бутилка с портвайн и нямам ни най-малка представа какво търся.

— Защо не ме оставиш аз да погледна?

Тя се изправи и му отстъпи място, а гърдите ѝ неволно се потъркаха в ръката му, докато правеше това движение. Дънфорд потисна един стон. Това трябва да бе някаква жестока шега. Хенри бе възможно най-неизкушаваща и все пак ето го него, твърд и готов, искащ повече от всичко да я метне на рамо отново и този път, за да я завлече горе в стаята си.

Покашляйки се леко, за да прикрие неудобството си, той се наведе, за да погледне в шкафчето. Нямахме портвайн.

— Ами, предполагам, че чаша бренди ще свърши същата работа.

— Надявам се, че не си разочарован.

Той я погледна остро.

— Не съм толкова голям любител на алкохола, че да се пречупя при липсата на чаша портвайн.

— Разбира се, че не си — бързо каза тя. — Никога не съм искала да намекна, че си. Въпреки че...

— Въпреки че какво? — остро попита той. Постоянното състояние на възбуда го правеше избухлив.

— Ами — замислено каза тя, — мисля, че точно някой любител на алкохола не би се интересувал, какъв точно алкохол ще пие.

Той въздъхна.

Хенри се премести към близкото канапе и седна, чувствайки се много повече като себе си, отколкото по време на вечерята. Точно тишината бе толкова трудна. Веднъж щом той започна да разговаря с нея, тя откри, че е лесно да му отвръща. Отново бяха на позната територия — смеейки и закачайки се един друг безмилостно — и тя буквално можеше да усети неоправданото самочувствие да се разлива из вените ѝ.

Той наля една чаша бренди и ѝ я подаде.

— Хенри — каза той и прочисти гърлото си преди да продължи с: — За днес следобед...

Ръката ѝ се стегна толкова силно около чашата, че тя се изненада, че не се пукна. Отвори уста, за да каже нещо, но нищо не излезе от там. Тя преглътна, опитвайки се да овлажни гърлото си. До тук беше с това отново да се чувства като себе си. Най-накрая тя успя да каже:

— Да?

Той се изкашля отново.

— Аз изобщо не трябваше да постъпвам по този начин. Аз...
ъъ... аз постъпих лошо и се извинявам.

— Не мисли за това — отвърна тя, опитвайки се много усилено да звучи безгрижно. — И аз няма.

Дънфорд се намръщи. Наистина неговото намерение бе да загърби целувката им — той можеше да се класифицира под осем различни вида мерзавци, само заради това, че *мислеше* да се възползва от нея — но бе странно разочарован от факта, че тя възнамеряваше да забрави напълно за случилото се.

— Така вероятно е най-добре. — Той отново прочисти гърлото си. — Предполагам.

— Има ли ти нещо на гърлото? Симпи приготвя отличен домашен лек. Сигурна съм, че тя може...

— Нищо ми няма на гърлото ми. Аз просто се чувствам малко...
— той се зачуди за точната дума — ... неудобно. Това е всичко.

— Оу. — Тя се усмихна леко. Бе много по-лесно да бъде в помощ, отколкото да се разправя с факта, че той е толкова разочарован от целувката им. Или може би бе разочарован, защото тя я бе прекъснала. Хенри се намръщи. Дънфорд със сигурност не мислеше, че тя е от онзи тип жени, които биха... Дори не можеше да довърши мисълта си. Поглеждайки нервно към него, Хенри отвори уста и думите се изляха в една буйна бъркотия.

— Сигурна съм, че си прав. Предполагам, че е най-добре да забравим всичко, защото работата е там, че аз не бих искала да мислиш, че аз... ами, че съм от онзи тип жени, които...

— Не мисля това за теб — прекъсна я той, а гласът му бе странно рязък.

Тя си пое облекчено дъх.

— О, добре. Опасявам се, че нямам идея какво ми стана.

Дънфорд знаеше точно какво ѝ бе станало и бе сигурен, че това бе изцяло по негова вина.

— Хенри, не се притеснявай...

— Но аз наистина се притеснявам! Не искам това да развали приятелството ни, а — ние сме приятели, нали?

— Разбира се. — Той изглеждаше обиден, че тя дори бе попитала.

— Знам, че съм дръзка, но не искам да те изгубя. Наистина ми харесва да бъдеш мой приятел и истината е, че... — Тя се изсмя задавено. — Истината е, че ти си единственият приятел, който съм имала, освен Симпи, но това не е същото и...

— Достатъчно! — Той не можеше да понесе да слуша прегракналия ѝ глас, да чува самотата във всяка нейна дума. Хенри винаги бе мислила, че има прекрасен живот тук в Станидж Парк — тя му бе казвала това безброй пъти. Тя дори не осъзнаваше, че зад границите на Корнуол имаше цял един свят, свят на балове и танци, и... приятели.

Дънфорд остави блендите си на масата и прекоси стаята, задвижван единствено от нуждата да я успокои.

— Не говори така — каза той, изненадан от непреклонността в гласа си. Придърпа я в една приятелска прегръдка, отпусвайки брадичката си върху главата ѝ. — Аз винаги ще бъда твой приятел. Хенри. Без значение, какво ще се случи.

— Наистина ли?

— Наистина. Защо да не бъда?

— Не знам. — Тя се отдръпна достатъчно, за да може да види лицето му. — Много хора изглежда намират причини.

— Замълчи, дяволче! Ти си малко странна, но със сигурност си много по-приятна, отколкото неприятна.

Тя направи гримаса.

— Какъв прекрасен начин да го изразиш.

Той се разсмя, докато я пускаше.

— И това, моя мила Хенри, е точно защо те харесвам толкова дяволски много.

* * *

По-късно същата вечер Дънфорд се подготвяше да си ляга, когато Йейтс почука на вратата му. Бе обичай прислугата да влиза, без да чука, но Дънфорд намираще тази практика за неподходяща, когато стаята, за която става въпрос, е нечия спалня, и бе инструктирал персонала на Станидж Парк да се придържа към новото правило.

Щом Дънфорд отговори, Йейтс влезе в стаята, носейки доста голям плик.

— Това пристигна днес от Лондон, милорд. Оставих го на бюрото в кабинета ви, но...

— Но аз не ходих в кабинета си днес — довърши вместо него Дънфорд. Той взе плика от Йейтс. — Благодаря ти, че го донесе. Мисля, че това е завещанието на предишния лорд Станидж. Имах голямо желание да го прочета.

Йейтс кимна и напусна стаята.

Прекалено ленив, за да намери ножа за отваряне на писма, Дънфорд плъзна палеца си под капака на плика и разкъса восъчния печат. Завещанието на Карлайл, точно както очакваше. Той се загледа в документа търсейки името на Хенри; можеше да прочете останалото на другия ден. За сега главното му притеснение бе как Карлайл бе обезпечил своята повереница.

Той стигна до третия абзац преди да открие думите „мис Хенриета Барет“. Тогава за негова пълна изненада, той видя собственото си име.

Дънфорд остана с отворена уста. Той бе настойник на Хенри.

Хенри бе негова повереница.

Това го правеше един... мили Боже, той бе един от онези ужасни мъже, които се възползваха от своите повереници. Мелницата за клюки бе пълна с истории за развратни стари мъже, които или прелъстяват своите повереници, или ги продават за най-високата цена. Ако бе изпитвал срам за поведението си този следобед, чувството сега бе трикратно по-лошо.

— О, Боже мой — прошепна той. — О, *Боже* мой!

Защо не му бе казала?

— Хенри! — извика той.

Защо не му бе казала?

Той се изправи на крака и сграбчи халата си.

— Хенри!

Защо не му бе казала?

Докато стигне до коридора, Хенри вече бе там, крехката ѝ фигура бе увита в избелял зелен халат.

— Дънфорд — каза тя тревожно. — Какво се е случило?

— Това! — Той буквално тикна хартията в лицето ѝ. — Това!

— Какво? Какво е това? Дънфорд, не мога да разбера какви са тези листи, когато ги буташ в лицето ми.

— Това е завещанието на Карлайл, мис Барет — отсече той. — Това, в което ме обявяват за ваш настойник.

Тя премигна.

— Е, и?

— Това те прави моя повереница.

Хенри се загледа в него сякаш част от ума ту току-що бе изтекъл през ушите му.

— Да — каза тя успокоително, — обикновено така стават нещата.

— Защо не ми каза?

— Да ти кажа какво? — Хенри се огледа настрани. — Дънфорд, трябва ли да продължаваме да водим този разговор наред коридора?

Той се завъртя на пети и закрачи наперено към стаята ѝ. Тя забърза след него, без да е напълно сигурна, че е благоразумна идея двамата да бъдат сами в спалнята ѝ. Но алтернативата бе да ѝ вика в коридора, а това определено бе неподлежащо на обсъждане.

Той затвори вратата плътно, след това отново се обърна към нея.

— Защо — попита той, а в гласа му звучеше едва сдържана ярост, — не ми каза, че си моя повереница?

— Мислех си, че знаеш.

— Мислела си, че *знам*?

— Ами защо да не знаеш?

Той отвори уста, след това я затвори. По дяволите, момичето имаше право. Защо той не знаеше?

— И все пак ти трябваше да ми кажеш — измърмори той.

— Щях да го направя, ако предполагах, че не знаеш.

— О, Господи, Хенри — изстена той. — О, Господи. Това е истинско бедствие.

— Е — ядоса се тя, — не съм чак *толкова* ужасна.

Той я погледна раздразнително.

— Хенри, аз те *целунах* този следобед. Целунах те. Разбираш ли какво означава това?

Тя го погледна колебливо.

— Означава, че си ме целунал?

Той я сграбчи за раменете и я раздруса.

— Това означава... Боже, Хенри, това практически е кръвосмешение.

Тя хвана един кичур от косата си между пръстите си и започна да го върти. Движението бе предназначено да успокои нервите ѝ, но ръката ѝ бе рязка и студена.

— Не знам дали бих го нарекла *кръвосмешение*. Със сигурност не беше кой знае какъв грях. Или поне аз не мисля така. И след като и двамата се съгласихме, че няма да се повтори повече...

— По дяволите, Хенри, ще млъкнеш ли? Сега ти си моя *отговорност*. — Думата се отрони с отвращение от устните му.

— Прекалено си мил — измърмори тя. — Аз не съм чак толкова лоша, да знаеш, що се отнася за отговорността.

— Не е в това въпросът, Хен. Това означава... По дяволите, това означава... — Той се изсмя с кратък ироничен смях. Само няколко часа по-рано си бе мислил, че би желал да я заведе в Лондон, да я представи на приятелите си и да ѝ покаже, че в живота има повече неща от Станидж Парк. Сега изглежда, че той *трябваше* да го направи. Трябваше да ѝ даде сезон и да ѝ намери съпруг. Щеше да се наложи да намери някой, който да ѝ покаже как да бъде дама. Той погледна надолу към лицето ѝ. Тя все още изглеждаше ядосана.

По дяволите, той се надяваше, че който и да я превърнеш в дама нямаше да я промени прекалено много. Харесваше я точно както си беше.

Коего го доведе до друг въпрос. Сега, повече от всякога, бе важно да държи ръцете си далеч от нея. Тя щеше да е съсипана дори сега, ако в обществото се разбере, че са живели без придружителка тук в Корнуол. Дънфорд пое рязко дъх.

— Какво, по дяволите, ще правим сега?

Въпросът, очевидно бе насочен към него, но Хенри реши да отговори въпреки това.

— Не знам какво ще правиш *ти* — каза тя, притискайки ръце към гърдите си, — но *аз* не, няма да правя нищо. Нищо друго, освен

това, което съм правила до сега. Ти вече призна, че аз съм уникално квалифицирана да се грижа за Станидж Парк.

По изражението му се четеше, че я смяташе за безнадеждно наивна.

— Хенри, не може и двамата да останем тук.

— Защо не?

— Не е прилично. — Той трепна докато го казваше. От кога бе станал такъв педант що се отнася до благоприличието?

— О, да върви по дяволите благоприличието. Мен въобще не ме интересува, в случай, че не си...

— Забелязах.

— ... забелязал. В нашия случай това няма никакво значение. Ти притежаваш мястото, така че не трябва да си отиваш, а аз го управлявам, така че *не мога* да си тръгна.

— Хенри, твоята репутация...

Това сякаш я развесели изключително много.

— О, Дънфорд — ахна тя, бършейки сълзите от очите си, — това беше невероятно. *Невероятно*. Моята репутация.

— Какво, по дяволите, не е наред с репутацията ти?

— Ох, Дънфорд, аз не съм имала репутация. Добра или лоша. Аз съм толкова странна, че хората имат достатъчно да говорят за мен, без да се притесняват как се държа с мъжете.

— Е, Хенри, може би е време да започнеш да мислиш за репутацията си. Или поне да постигнеш такава.

Ако Хенри не бе толкова озадачена от странния му подбор на думи, тя може би щеше да забележи суровия тон в гласа му.

— Ами, това и бездруго е спорен въпрос — каза тя безгрижно. — Ти живееш тук вече повече от седмица. Ако се притеснявах за някаква репутация... искам да кажа за *моята* репутация, тя щеше да е напълно разрушена.

— Глупости, ще си взема стая в местния хан утре сутринта.

— О, не бъди глупав! Теб не те интересуваше въобще неприличието от това, че живеем заедно през последната седмица. Защо ще те интересува сега?

— Защото — извика той, нравът му бе на косъм да избухне, — сега ти си моя отговорност.

— Това е възможно най-глупавата причина, която съм чувала. По мое мнение...

— Ти имаш прекалено много мнения — сопна се той.

Хенри остана с отворена уста.

— Нима! — отсече тя.

Дънфорд започна да обикаля из стаята.

— Ситуацията, в която се намираме, не може да продължи по този начин. Ти не може да продължаваш да се държиш като истинска мъжкарана. Някой ще трябва да те научи на маниери. Ще трябва да...

— Не мога да повярвам колко си лицемерен! — извика тя. — Нямах проблем да бъда особнячката на селото, когато бях просто позната, но сега, когато съм твоя *отговорност*...

Думите ѝ секнаха внезапно, защото Дънфорд я сграбчи за раменете и я притисна до стената.

— Ако още веднъж се наречеш особнячка — каза той с опасен тон, — в името на Бога, няма да съм отговорен за действията си.

Дори и на светлината на свещите тя можеше да види едва удържимата ярост в очите му и преглътна със солидна доза страх. Все пак никога не бе била много благоразумна и затова продължи, макар и с много по-тих глас.

— Не говори добре за характера ти това, че не се интересуваше за репутацията ми до сега. Или загрижеността ти се ограничава само до подопечните ти, а не и до приятелите ти?

— Хенри — каза той, а на врата му един мускул потрепна, — мисля, че е време да спреш да говориш.

— Това заповед ли е, о, скъпи мой настойнико?

Той пое много дълбок дъх, преди да отговори.

— Има разлика между настойник и приятел, въпреки че аз се надявам да бъда и двете за теб.

— Мисля, че те харесвах повече, когато беше само мой приятел — измърмори тя войнствено.

— Така очаквах и аз.

— Така очаквах и аз — изимитира го тя, без въобще да се опитва да скрие раздражението си.

Дънфорд започна да се оглежда из стаята за нещо, с което да ѝ запуши устата. Погледът му попадна на леглото и той премигна, изведнъж осъзнавайки като какъв идиот звучеше, проповядвайки

благоприличие, докато стоеше в спалнята ѝ. Погледна към Хенри и най-после забеляза, че тя бе облечена в халата си — халата си! А той бе орфан и скъсан на места и разкриваше твърде много от краката ѝ.

Потискайки един стон, Дънфорд премести погледа си върху лицето ѝ. Устата ѝ бе присвита бунтовнически и той изведнъж си помисли, че много би искал да я целуне отново, по-силно и бързо този път. Сърцето му биеше за нея и той за първи път осъзна, че между яростта и желанието имаше много тънка линия. Той искаше да *доминира* над нея.

Напълно отвратен от себе си, се завъртя на пети, прекоси стаята и сграбчи дръжката на вратата. Трябваше да излезе от тази къща много бързо. Отваряйки рязко вратата, той се обърна към нея и каза:

— Ще обсъдим това по-обстойно утре сутринта.

— Не се съмнявам.

По-късно Хенри си помисли, че вероятно бе по-добре, че Дънфорд напусна стаята преди да чуе отговора ѝ. Не мислеше, че той желае такъв.

ГЛАВА ДЕВЕТА

Останалата част от новите рокли на Хенри пристигнаха на следващата сутрин, но тя облече бялата си риза и бричовете си напук.

— Глупав мъж — мърмореше тя докато дърпаше дрехите си. Да не си мислеше, че ще може да я промени. Да я превърне в изящен образ на женствеността? Да не би да си мислеше, че тя ще се усмихва престорено, ще пърха с мигли и ще прекарва дните си в рисуване на акварели?

— Ха! — извика Хенри. Няма да му е лесно. Тя нямаше да може да научи всички тези неща дори да искаше. С нежеланието ѝ, това ставаше напълно невъзможно.

Стомахът ѝ се обади нетърпеливо, затова Хенри издърпа ботушите си и се запъти към стаята за закуска. Изненада се да види, че Дънфорд вече е там; тя беше станала изключително рано, а той бе единственият човек, от познатите ѝ, който бе по-малко ранобуден от нея.

Очите му се плъзнаха по облеклото ѝ докато тя седнаше, но Хенри не можеше да разчете дори намек на някакво чувство в шоколадовите им дълбини.

Тя взе една филийка от чинията пред себе си.

— Сладко? — Той ѝ подаде купичка с нещо червено. Малини, помисли Хенри разсеяно или може би френско грозде. Тя просто започна да маже филията си, без да я интересува особено какво беше сладкото.

— Яйца?

Хенри свали ножа си и сложи малко бъркани яйца в чинията си.

— Чай?

— Ще престанеш ли! — извика тя.

— Просто се опитвам да бъда загрижен — измърмори той, забърсвайки дискретно ъгълчето на устата си със салфетката.

— Мога да се нахраня и сама, милорд — остро каза тя, протягайки се неелегантно през масата за чинията с бекона.

Той се усмихна и отхапа хапка от храната си, наясно с факта, че я изнервяше и се наслаждаваше неописуемо на това. Тя се мусеше срещу него. Не ѝ харесваше собственическото му отношение. Дънфорд се съмняваше, че някой ѝ е казал, какво да прави през целия ѝ живот. От това, което бе дочул за Карлайл, човекът ѝ бе дал неприлично голяма свобода. И макар да бе сигурен, че никога няма да си го признае, Дънфорд имаше чувство, че Хенри бе малко разстроена от това, че той не бе помислил за репутацията ѝ до сега.

Що се отнася до това, Дънфорд си признаваше, че бе виновен. Той се бе забавлявал толкова много, опознавайки новото си имение, че не се бе замислил за положението на компаньонката си. Хенри се държеше толкова, ами, *странно* — просто нямаше друга дума за поведението ѝ — че въобще не му бе хрумнало, че бе (или трябваше да бъде) подчинена на същите правила и условности като другите млади дами, които той познаваше.

Докато тези мисли минаваха през ума му, той започна да потропва несъзнателно с вилицата си по масата. Монотонният звук продължи докато Хенри вдигна поглед, а изражението ѝ му казваше, че тя е абсолютно *убедена*, че единствената му цел в живота е да я вбесява.

— Хенри — каза той с това, което се надяваше, че е най-приятелният му тон. — Мислих си нещо.

— Така ли? Колко удивително.

— Хенри... — В гласа му се усещаше непогрешима нотка на предупреждение.

Която тя пренебрегна.

— Винаги съм се възхищавала на един мъж, който се опитва да развива ума си. Мисленето е добра отправна точка, въпреки че може да те обремени...

— Хенри.

Този път тя млъкна.

— Мислех си... — Той направи пауза, сякаш предизвиквайки я да направи някакъв коментар. Когато тя разумно си замълча, той продължи: — Мислех си, че бих желал да замина за Лондон. Този следобед, така мисля.

Хенри почувства неочаквана топка от тъга да засяда в гърлото ѝ. Той си заминаваше, вярно бе, че ѝ досаждаше и дори я вбесяваше, но

тя не искаше той да си *отива*. Вече бе свикнала да е наоколо.

— Ти идваш с мен.

Дънфорд пожела да има някакъв начин да запази изражението ѝ до края на живота си. То не можеше да се обясни като шок. Нито като ужас. Нито неверие, гняв или раздражение. Най-накрая тя запелтечи:

— Да не си полудял?

— Има такава вероятност, макар и много малка.

— Няма да ида в Лондон.

— Аз казвам, че ще го направиш.

— Какво ще правя в Лондон? — Тя вдигна ръце. — И още по-важно, кой ще заеме мястото ми тук?

— Сигурен съм, че ще успеем да измислим нещо. В Станидж Парк е пълно с отлична прислуга. Все пак ти си ги обучила.

Хенри избра да пренебрегне факта, че той току-що ѝ направи комплимент.

— Няма да отида в Лондон.

— Нямах избор. — Гласът му бе измамно благ.

— От кога?

— Откакто станах твой настойник.

Тя го изгледа разгневено.

Той отпи от кафето си и я погледна над ръба на чашата.

— Предлагам ти да разопаковаш една от новите си рокли преди да заминем.

— Казах ти, че няма да дойда.

— Не ме предизвиквай, Хенри.

— Ти не предизвиквай *мен!* — извика тя. — Защо ще ме влачиш в Лондон? Не искам да ходя! Моите чувства изобщо ли не са от значение?

— Хенри, ти никога не си била в Лондон.

— На този свят, милорд, има милиони хора, които си живеят щастливо, без да са стъпвали в столицата ни. Уверявам ви, че аз съм една от тях.

— Ако не ти хареса, може да си тръгнеш.

Тя много се съмняваше в това. Нямаше да се остави няколко невинни лъжи да я подведат да се пречупи пред волята му. Хенри реши да опита друга тактика.

— Да ме заведеш в Лондон няма да реши проблема с компаньонката ми — каза тя, опитвайки се да звучи спокойно. — В действителност, да ме оставиш тук е доста по-удачно решение. Всичко ще бъде както преди да пристигнеш.

Дънфорд въздъхна тежко.

— Хенри, кажи ми защо не искаш да отидеш в Лондон.

— Прекалено съм заета тук.

— Истинската причина, Хенри.

Тя прехапа долната си устна.

— Аз просто... аз просто не мисля, че ще ми допадне. Приеми и баловете, и всичко останало. Това не е за мен.

— От къде знаеш? Никога не си ходила.

— Виж ме! — извика тя бясна заради засрамването си. — Само ме виж. — Тя се изправи, посочвайки облеклото си. — Ще стана за смях дори на най-непретенциозните събирания.

— Нищо, което една рокля не би оправило. Между другото, тази сутрин не пристигнаха ли още две?

— Не ми се подигравай! Много по-сложно е от това. Не са просто дрехите ми, Дънфорд, аз съм! — Тя ритна стола си разярено и отиде до прозореца. Пое си няколко пъти дълбоко въздух, опитвайки се да успокои препускащото си сърце, но това изглежда не вършеше работа. Най-накрая каза с много тих глас:

— Мислиш си, че ще забавлявам лондонските ти приятели ли? Това ли е? Нямам желание да бъда някаква атракция от рода на „вижте особнячката“. Да не би да...

Дънфорд се придвижи толкова бързо и безшумно, че тя не осъзна какво се случва докато той не сложи ръцете си върху нея, завъртайки я, за да бъде с лице към него.

— Мисля, че снощи ти казах да не се описваш като особнячка.

— Но аз съм това! — Хенри бе потресена от унижение, заради трепета на гласа си и сълзите, стичащи се по бузите ѝ, и се опита да се отскубне от хватката му. Ако трябваше да се държи като слаба глупачка, той не можеше ли да я остави да го прави насаме?

Но Дънфорд не я пусна.

— Не разбираш ли, Хенри? — каза той с изключително нежен глас. — Затова те вода в Лондон. За да ти докажа, че не си особнячка, а

че си прелестна и бъдеща желание жена и всеки мъж би бил горд да те нарече своя.

Тя се вгледа в него, без да мигне, едва успявайки да смели думите му.

— А всяка жена — продължи тихо той, — би била горда да те нарече своя приятелка.

— Не мога да го направя — прошепна тя.

— Разбира се, че можеш. Ако решиш. — Той се изкикоти тихо. — Понякога, Хенри, си мисля, че можеш да постигнеш всичко.

Тя поклати глава.

— Не — тихо каза тя.

Дънфорд отпусна ръцете си от страни на тялото си и отиде до съседния прозорец. Той бе изумен от дълбочината на загрижеността си за нея, бе удивен, колко силно желаше да поправи самоувереността ѝ.

— Не мога да повярвам, че говориш така, Хенри. Това същото момиче ли е, което ръководи, може би, най-добре поддържаното имение, което съм виждал? Същото момиче, което се хвалеше, че може да язди всеки кон в Корнуол? Същото момиче, което ми костваше десетилетие от живота, пъхайки ръката си в действащ кошер? След всичко това ми е трудно да си представя, че Лондон ще представлява голямо предизвикателство за теб.

— Това е различно — каза тя, а гласът ѝ бе едва доловим шепот.

— Не съвсем.

Тя не отговори.

— Казвал ли съм ти някога, Хенри, че когато те срещнах си помислих, че си най-невероятната млада дама, която съм познавал?

— Очевидно не съм — каза тя, задавяйки се с думите.

— Кажете ми, Хен. Щом можеш да надзираваш две дузини прислуга, да се грижиш за работеща ферма и да построиш един свинарник, защо си мислиш, за Бога, че няма да можеш да се справиш с един лондонски сезон?

— Защото мога да правя всичко това! — извика тя. — Знам как да яздя един кон, знам как да построя свинарник и знам как се ръководи една ферма. *Но не знам как да бъда момиче!*

Дънфорд замълча, шокиран от яростния ѝ отговор.

— Не обичам да правя нещо, ако не го правя добре — остро каза тя.

— На мен ми изглежда — бавно започна той, — че всичко, което ти е необходимо, е практика.

Тя го погледна язвително.

— Не се отнасяй снизходително към мен.

— Не го правя. Аз първи ще си призная, че си мислех, че нямаш идея как да носиш една рокля, но виж колко добре се справи с жълтата рокля. И очевидно имаш много добър вкус, когато решиш да го използваш. Аз си нямам никаква представа от дамска мода, както знаеш, но роклите, които ти избра, са прекрасни.

— Не знам как да танцувам. — Тя кръстоса ръце отбранително. — И не знам как да флиртувам, не знам и кой до кой трябва да седне на един вечерен прием, и... и не знаех дори за портвайна!

— Но Хенри...

— И няма да отида в Лондон, за да се направя на глупачка. Няма! Той можеше само да гледа след нея, когато тя избяга от стаята.

* * *

Дънфорд отложи датата на заминаването им с един ден, разбирайки, че няма начин да разубеди Хенри, когато тя бе в подобно настроение и да продължи да живее със съвестта си. Той мина тихо покрай стаята ѝ няколко пъти, ослушвайки се за признаци, че тя плаче, но всичко, което дочу, бе тишина. Нито веднъж не я чу да се движи в стаята.

Тя не слезе и за обяд, което го изненада. Хенри нямаше деликатен апетит и той си мислеше, че ще е примряла от глад досега. Все пак тя нямаше възможност да хапне добре на закуска. Той отиде до кухнята да попита дали е поискала да ѝ изпратят храна в стаята. Когато го информираха, че не е, изруга под нос и поклати глава. Ако не се появеше за вечеря, щеше да иде до стаята ѝ и да я довлече долу сам.

Така се случи, че подобни мерки не бяха необходими, защото Хенри се появи във всекидневната на време за следобедния чай, очите ѝ бяха леко зачервени, но въпреки това сухи. Дънфорд се изправи мигновено и посочи стола до себе си. Тя му се усмихна благодарно, вероятно защото той не се поддаде на изкушението да направи някаква остроумна забележка относно поведението ѝ тази сутрин.

— Съжалявам, че се изложих по този начин на закуска — каза тя.
— Уверявам те, че съм готова да обсъдим въпроса като цивилизовани, възрастни хора. Поне се надявам да можем да го направим.

Дънфорд си помисли иронично, че част от причината да я харесва толкова бе, че тя въобще не приличаше на останалите изтънчени възрастни, които познаваше. И той мразеше, когато му говореше така извънредно благовъзпитано. Може би да я заведе в Лондон би било грешка. Може би висшето общество щеше да изкорени свежестта и спонтанността ѝ. Той въздъхна. Не, не, щеше да я държи под око. Хенри нямаше да изгуби искрицата за живот; в действителност той щеше да се убеди, че тя ще заблести дори по-силно. Погледна към нея. Изглеждаше нервна. И в очакване.

— Да? — каза той, леко накланяйки глава.

Тя прочисти гърлото си.

— Мислех си... мислех си, че може да ми кажеш, защо искаш да дойда в Лондон.

— За да измислиш логични причини, защо да не го правиш ли?
— предположи той.

— Нещо подобно — призна тя, със съвсем лек намек на дръзка усмивка.

Искреността ѝ — и блясъкът в очите ѝ — го обезоръжиха напълно. Той ѝ се усмихна в отговор с още една от онези опустошителни усмивки и бе доволен да види как устните ѝ се отварят леко в отговор.

— Моля те, седни — каза Дънфорд и отново посочи стола. Тя седна и той я последва. — Кажи ми какво искаш да знаеш — добави с предразполагащ жест с ръка.

— Ами, за начало мисля... — Тя замълча, с напълно смаяно изражение. — Не ме гледай така.

— Как?

— Сякаш... сякаш... — Мили Боже, да не би да бе на път да каже *сякаш ще ме изядеш!* — Ох, няма значение.

Той се усмихна отново и се прикри, като се покашля зад ръката си.

— Продължи, ако обичаш.

— Добре. — Тя го погледна, но след това реши, че това е грешка, защото той бе прекалено красив, а очите му блестяха и...

Хенри примигна, за да се върне в реалността.

— Добре. Казвах, че, ъмм, това, което казвах, е, че бих искала да знам какво точно се надяваш да постигнеш, водейки ме в Лондон.

— Разбирам.

Той не каза нищо повече, което я раздразни толкова, че тя най-накрая бе принудена да му отвърне:

— Е?

Дънфорд явно използваше забавянето, за да състави отговора си.

— Предполагам, че се надявам да постигна много неща — отвърна той. — Най-важното, от които е, да се позабавляваш малко.

— Аз мога да...

— Не, моля те — вдигна той едната си ръка. — Остави ме да приключа и след това ще дойде твоят ред.

Хенри кимна доста арогантно и го зачака да продължи.

— Както казвах бих искал да се позабавляваш малко. Мисля, че можеш да се насладиш за кратко на сезона, ако само си позволиш. Също така си в ужасна нужда от нов гардероб и, моля те, не спори с мен по този въпрос, защото знам, че си наясно, колко е беден гардеробът ти. — Той направи пауза.

— Това ли е всичко?

Дънфорд не можа да се сдържи и се подсмихна. Тя бе толкова нетърпелива да защити мнението си.

— Не — каза той. — Просто си поемах дъх.

Когато тя не се усмихна на закачката му, той добави:

— Ти дишаш от време на време, нали?

Това му спечели едно намръщване.

— О, добре — предаде се той. — Кажете ми какви са възраженията ти досега. Ще довърша щом ти свършиш.

— Добре. Първо, аз се забавлявам доста тук в Корнуол и не виждам причина да пропътувам половината страна за още забавление. Това ми изглежда ужасно неправоверно.

— Ужасно неправоверно? — повтори той невярващо.

— Не се смей — предупреди го тя.

— Няма — увери я той. — Но ужасно неправоверно? От къде, по дяволите, ти хрумна това?

— Просто се опитвах да ти обясня, че имам отговорности тук и нямам желание за лекомислен начин на живот. Някои от нас имат по-

важни неща за вършене от това да пропиляват времето си в търсене на дейности, с които да се забавляваме.

— Естествено.

Тя присви очи, опитвайки се да открие някакъв сарказъм в гласа му. Той или бе сериозен, или бе майстор на измамата, защото изглеждаше напълно искрен.

— Имаш ли други възражения? — любезно попита той.

— Да. Няма да споря с теб по въпроса за това, че се нуждая от нов гардероб, но ти забравяш един уместен факт. Аз нямам пари. Ако не мога да си позволя нови рокли тук в Корнуол, не виждам как мога да си позволя такива в Лондон, където всичко със сигурност е по-скъпо.

— Аз ще платя за тях.

— Дори аз знам, че това не е прилично, Дънфорд.

— Вероятно не бе прилично миналата седмица, когато отидохме в Труро — съгласи се той свивайки рамене. — Но сега аз съм твой настойник. Не може да бъде по-прилично от това.

— Но аз не мога да ти позволя да харчиш парите си за мен.

— Може би аз искам.

— Но ти не можеш.

— Мисля, че познавам собствения си ум — каза той сухо. — Вероятно малко по-добре отколкото ти.

— Ако искаш да харчиш парите си, бих предпочела да ги вложиш в Станидж Парк. Можем да ги използваме, за да поправим конюшните, а има и едно парче земя, граничещо с южната ни граница, на което съм хвърлила око...

— Не това имах предвид.

Хенри кръстоса ръце и стисна устни, щом ѝ се изчерпаха възраженията срещу плана му.

Дънфорд наблюдава раздражителното ѝ изражение и правилно позна, че тя отстъпва.

— Ако мога да продължа... Нека видя до къде бях стигнал? Забавление, гардероб, о, да. Може да ти бъде от полза да придобиеш малко градска лустровка. *Дори* — каза той високо щом я видя, че отваря уста смаяна, — и да нямаш намерение да се върнеш в Лондон никога повече. Винаги е добре да можеш да се държиш подобаващо с местното отбраното общество — и снобите, предполагам — но няма

начин да се справиш с това, ако не знаеш кое, какво е. Портвайнтът бе добър пример.

Шията ѝ пламна.

— Някакви възражения по този въпрос?

Хенри поклати безмълвно глава. Не бе чувствала нуждата от социална лустровка досега: тя бе игнорирала и бе игнорирана от по-голямата част от висшето общество в Корнуол и бе напълно доволна от негласната им спогодба, но трябваше да признае, че той има право. Познанието винаги бе добро нещо и със сигурност нямаше да навреди да научи как да се държи малко по-подобавашо.

— Добре — каза той. — Винаги съм знаел, че имаш изключително здрав разум. Радвам се, че го показваш сега.

Хенри помисли, че той се държи доста снизходително, но реши да не го отбелязва.

— Също така — продължи Дънфорд, — мисля, че ще ти е от голяма полза да се срещнеш с хора на твоята възраст и да се сприятелиш.

— Защо звучиш така сякаш наставляваш някое заблудено дете? — измърмори тя.

— Прости ми. *Нашата* възраст, би трябвало да кажа. Предполагам, че не съм толкова по-възрастен от теб, а двете ми най-близки приятелки едва ли са по-големи от теб с повече от година.

— Дънфорд — каза Хенри, опитвайки се да предотврати изчервяването си, — истинската причина поради, която се противопоставям на заминаването си за Лондон, е, че не мисля, че хората ще ме харесат. Не възразявам да бъда сама тук в Станидж Парк, където наистина съм сама. Това всъщност доста ми харесва. Но не мисля, че ще се радвам да бъда сама в някоя бална зала пълна със стотици хора.

— Глупости — каза той игнориращо. — Ще си намериш приятели. Просто преди не си била в подходящата ситуация. Или подходящите дрехи — сухо добави той. — Разбира се, хората не трябва да съдят някой по облеклото му, но разбирам, защо могат да бъдат малко, хмм, подозрителни към една жена, която изглежда не притежава нито една рокля.

— А ти, разбира се, ще ми купиш цял гардероб с рокли.

— Точно така — отвърна той, като нарочно не обърна внимание на сарказма ѝ. — И не се притеснявай за приятеляването. Моите приятели ще се влюбят в теб; сигурен съм в това. И ще те представят на други приятни хора и така нататък.

Тя нямаше други силни аргументи по тази въпрос, така че трябваше да се примири с шумно мърморене, за да изрази гнева си.

— И на последно място — каза Дънфорд, — знам, че обожаваш Станидж Парк и би искала да прекараш остатъка от живота си тук, но може би, само може би, Хенри, някой ден ще искаш да имаш свое семейство. Ще бъде извънредно егоистично от моя страна да те държа тук при мен, макар че Бог знае, че бих желал да си наоколо, защото никога няма да намеря нито един управител, който да се грижи по-добре за имението от теб...

— Аз съм повече от щастлива да остана — бързо го прекъсна тя.

— Мислила ли си някога за брак? — тихо попита той. — Или деца? Нито едно от двете не е особено вероятно, ако останеш в Станидж Парк. Както ти отбеляза, тук в селото няма никой подходящ, а аз си мисля, че си наплашила ефикасно повечето от доброто съсловие в Труро. Ако дойдеш в Лондон, може да срещнеш някой мъж, който да те заинтригува. Може би — каза Дънфорд закачливо, — той даже ще се окаже от Корнуол.

Аз съм заинтригувана от *теб*! Искаше ѝ се да извика. И тогава се ужаси, защото не бе осъзнала до този момент точно колко заинтригувана бе. Но отвъд това увлечение — и тя не бе склонна да го нарече нищо по-дълбоко от това — той бе пробудил едно чувство. Наистина желаше деца, макар че не си бе позволявала да се замисля много над този въпрос до сега. Вероятността тя в действителност да намери някой, за когото да се омъжи — някой, който би желал да се ожени за *нея*, помисли си тя сухо — бе толкова далечна, че да си мисли за деца ѝ носеше само болка. Но сега — о, Боже, защо внезапно си представяше деца, които изглеждаха точно като Дънфорд? Със същите топли кафяви очи и опустошителна усмивка. Това бе по-болезнено от всичко, което можеше да си представи, защото тя знаеше, че този прелестен дявол никога няма да бъде неин.

— Хенри? Хенри?

— Какво? О, извинявай. Тъкмо си мислих за това, което каза.

— Тогава съгласна ли си? Ела в Лондон дори и ако е за много кратко. Ако не харесаш никой от мъжете там, може да се върнеш в Корнуол, но поне тогава ще можеш да кажеш, че си изследвала всичките си варианти.

— Винаги мога да се омъжа за *теб* — избълва Хенри. Ужасена тя плесна ръка върху устата си. От къде ѝ хрумна изобщо?

— За мен? — каза дрезгаво той.

— Ами, имам предвид... — О, Боже, о, Боже как да оправи тази каша? — Това, което имах предвид е, че ако се омъжа за теб, тогава, ъмм, няма да трябва да ходя до Лондон да си търся съпруг, така че ще съм щастлива и ти няма да трябва да ми плащаш да ръководя Станидж Парк, така че и ти ще си щастлив, и ъмм...

— За мен?

— Виждам, че си изненадан. Аз също съм изненадана. Дори не съм сигурна защо го предложих.

— Хенри — внимателно каза той, — знам точно защо го предложи.

Той знаеше? Внезапно ѝ стана много топло.

— Ти не познаваш много мъже — продължи Дънфорд. — Чувстваш се удобно с мен. Аз съм много по-безопасен избор от това да идеш в Лондон и да се запознаеш с джентълмените там.

Въобще не е това! Искаше ѝ се да извика. Но, разбира се, не го направи. И не му каза истинската причина тези думи да изскочат от устата ѝ. По-добре да го остави да си мисли, че я е страх да напусне Станидж Парк.

— Бракът е много голяма стъпка — каза той.

— Не чак толкова голяма — тя си мислеше налудничаво, че вече бе паднала в дупката — защо да не се закопае напълно? — Това, което исках да кажа, е, че го има брачното ложе и всичко там, и аз трябва да призная, че нямам опит в тази насока, *нали знаеш*. Но съм отгледана във ферма, все пак, и не съм напълно невежа. Тук имаме овце и ги размножаваме и не виждам как може да е много по-различно, и...

Той повдигна една вежда арогантно.

— Сравняваш ме с *овца*?

— Не! Разбира се, че не, аз... — Тя замълча, преглътна конвулсивно, след това преглътна отново. — Аз...

— Ти какво, Хенри?

Тя не можеше да каже дали гласът му бе леден, невярващо шокиран или развеселен от все сърце.

— Аз... въз... — О, Господи, това щеше да остане в историята като най-лошият ден, не, най-лошата *минута* в живота ѝ. Тя беше пълен идиот.

Безмозъчна глупачка. Глупачка, глупачка, глупачка, глупачка, глупачка!

— Аз... въз... предполагам, че може би трябва да ида до Лондон. — *Но се връщам в Корнуол възможно най-рано*, закле се безгласно тя. Той нямаше да я откъсне от дома ѝ.

— Великолепно! — Той се изправи, изглеждайки извънредно доволен от себе си. — Ще кажа на камериера си да започне да събира багажа незабавно. Ще му кажа, също така, да се погрижи и за твоите неща. Не виждам причина да вземаш нещо друго, освен трите рокли, които купихме миналата седмица в Труро, нали?

Тя поклати леко глава.

— Добре. — Той отиде до вратата. — Опаковай само някои лични вещи и дреболии, които искаш да вземеш със себе си, и Хенри?

Тя го погледна въпросително.

— Ние просто ще забравим за този малък разговор, нали? Поне последната част.

Тя успя да извие устни в усмивка, но това, което наистина искаше да направи, бе да хвърли гарафата с бърбъна по него.

ГЛАВА ДЕСЕТА

В десет часа на следващата сутрин Хенри бе облечена, готова и чакаше на предното стълбище. Тя не беше особено доволна, че се съгласи да отиде в Лондон с Дънфорд, но проклета да е, ако не се държи с малко достойнство. Ако Дънфорд си мислеше, че ще трябва да я влачи ритаща и пищяща от къщата, грешеше. Тя бе облякла новата си зелена рокля и боне в тон към нея, и дори бе успяла да открие чифт от старите ръкавици на Виола. Те бяха малко износени, но щяха да свършат работа и Хенри откри, че в действителност харесва усещането за меката, фина вълна върху ръцете си.

Бонето, обаче бе съвсем друга история. То дразнеше ушите ѝ, блокираше периферното ѝ зрение и бе напълно неудобно. Беше необходимо цялото ѝ търпение — което, разбира се, не бе много голямо — за да не изскубне проклетото нещо от главата си.

Дънфорд пристигна няколко минути по-късно и ѝ кимна одобрително.

— Изглеждаш прекрасно, Хенри.

Тя се усмихна и му благодари, но реши да не влага много смисъл в комплимента му. Това звучеше като нещо, което той би казал, без да се замисля, на която и да е жена в обкръжението си.

— Това ли е всичко, което имаш? — попита той.

Хенри погледна към оскъдния си куфар и кимна. Нямахше достатъчно принадлежности, за да напълни дори един истински пътнически сандък. Само новите ѝ рокли и някои от доста износените ѝ мъжки дрехи. Не че бе много вероятно да са ѝ необходими бричове в Лондон, но човек никога не можеше да бъде сигурен.

— Няма значение. Скоро ще поправим това.

Те се качиха на каретата и потеглиха. Хенри закачи бонето си на касата на вратата докато се качваше, обстоятелство, което я накара да мърмори най-неучтиво под носа си. Дънфорд си помисли, че я чу да казва: „Проклето, кръвожадно боне“, но не можеше да е сигурен. Във

всеки случай щеше да му се наложи да я предупреди да обуздае езика си щом стигнат Лондон.

Но все пак не можеше да устои да не я закачи за това и с удивително сериозно лице каза:

— Да не би да има пчела в бонето ти?

Хенри се обърна към него с убийствен поглед.

— Това е ужасна измишльотина — отбеляза тя бурно, издърпвайки дразнещата шапка от главата си. — Не виждам каквато и да било полза от него.

— Мисля, че целта му е да пази лицето ти от слънцето.

Тя му хвърли поглед, който казваше ясно: „Каж ми нещо, което вече не знам“.

Дънфорд нямаше идея как се въздържа да не се разсмее.

— С времето може и да ги заобичаш — каза той благо. — Повечето дами изглежда не обичат слънцето по лицата си.

— Аз не съм като повечето дами — отвърна тя. — И се справях прекрасно и без боне дълги години, благодаря ти много.

— И имаш лунички.

— Нямам!

— Имаш. Точно тук. — Той докосна носа ѝ, след това се премести на едно петънце на скулата ѝ. — И тук.

— Със сигурност грешиш.

— Ох, Хен, не мога да ти опиша, колко се радвам да открива, че все пак и ти имаш малко женска суета в себе си. Разбира се, не си отрязала косата си, така че и това трябва да се брой за нещо.

— Аз не съм суетна — възрази тя.

— Не, не си — сериозно каза той. — Това е едно от най-хубавите неща в теб.

Чудно ли беше, помисли си Хенри, че бе започнала да се увлича по него?

— Все пак — продължи той, — е доста приятно да се види, че и ти имаш някои недостатъци, които споделяме останалата част от човечеството, дори и да са по-малко.

— Мъжете — твърдо обяви Хенри, — са също толкова суетни, колкото жените. Напълно съм убедена в това.

— Най-вероятно си права — любезно каза той. — Сега искаш ли да ми дадеш това боне? Ще го оставя ето тук, за да не се намачка.

Тя му подаде шапката. Той я разгледа преди да я остави.

— Дяволски крехко малко нещо.

— Очевидно е измислено от мъж — обяви Хенри, — поради едничката причина да направи жените по-зависими от мъжете. Напълно закрива периферното ми зрение. Как се очаква една дама изобщо да свърши нещо, като не може да види нищо, ако не е точно пред нея.

Дънфорд само се изсмя и поклати глава. Прекараха следващите десет минути в приятна тишина, докато накрая той въздъхна и каза:

— Добре е, че потеглихме. Опасявах се, че ще трябва физически да се преборя с теб за Руфъс.

— Какво имаш предвид?

— Почти очаквах да настояваш да го вземеш със себе си.

— Не бъди глупав — надсмя му се тя.

Той се усмихна на практичното ѝ отношение.

— Този заек със сигурност ще изгризе цялата ми къща.

— Не би ме интересувало ни най-малко дори да сдъвче бельото на принца регент. Не доведох Руфъс, защото реших, че ще е опасно за него. Някой безмозъчен френски готвач ще го хвърли в някоя вряща тенджерка за броени дни.

Дънфорд се разклати в беззвучен смях.

— Хенри — каза той, забърсвайки очите си, — моля те, не губи характерното си чувство за хумор, когато идеш в Лондон. Въпреки че — добави той, — може да намериш за благоразумно да се въздържаш от размишления относно интимното облекло на принца.

Хенри не можа да не отвърне с усмивка. Беше точно в негов стил да се убеди, че тя си прекарва добре, проклетникът му с проклетник. Опитваше се да се придържа към плановете му поне с малко достойнство, но това не означаваше, че трябва да се забавлява. Той правеше лоста трудни опитите ѝ да се представи като мъченица.

И наистина Дънфорд правеше така, че цял ден ѝ бе доста трудно да се придържа към безкрайния поток от приятелско бърборене. Сочеше ѝ различни изгледи по пътя, а Хенри слушаше и гледаше ненаситно. Тя не бе излизала от югозападна Англия с години, всъщност откакто осиротя и се премести в Станидж Парк. Веднъж Виола я бе завела на кратка ваканция до Девън, но освен това, кракът на Хенри не бе стъпвал извън Корнуол.

Те спряха за кратко, за да обядват, но това бе единствената им почивка, за да могат да напреднат, обясни Дънфорд. Можеха да изминат повече от половината път до Лондон, ако не се бавеха. Но бързият ход си каза думата и до времето, по което спряха в крайпътния хан, за да пренощуват, Хенри бе напълно изтощена. Каретата на Дънфорд бе изключително добре окачена, но нищо не можеше да прикрие някои от най-дълбоките коловози по пътя. Изведнъж изненадващото съобщение на спътника ѝ, я изтръгна от измореното ѝ състояние.

— Ще кажа на ханджията, че си ми сестра.

— Защо?

— Изглежда благоразумно. Въобще не е прилично да пътуваме по този начин, без придружителка, дори и когато си моя повереничка. Предпочитам да не повдигам недобровъзпитани хипотези относно теб.

Хенри кимна, приемайки гледната му точка. Не желаше някой пиян простак да ѝ досажда, само защото е решил, че е разпуснатата жена.

— Мисля, че може да се получи — размишляваше Дънфорд, — тъй като и двамата сме с кестенява коса.

— Заедно с половината население на Британия — каза тя закачливо.

— Замълчи, дяволче. — Той устоя на порива да разроши косата ѝ. — Ще бъде тъмно. Никой няма да забележи. И си сложи бонето отново.

— Но тогава никой няма да види косата ми — пошегува се тя. — Цялата тази работа ще е за нищо.

Той се усмихна момчешки.

— Цялата тази работа, а? Сигурно си много изморена от изразходването на всичката тази енергия, която ти е трябвала, за да отгледаш косата си кестенява.

Тя го удари с ужасното боне.

Дънфорд слезе от каретата, подсвирквайки си. Досега пътуването имаше пълен успех. Хенри, ако не бе забравила, поне потискаше засегнатото си честолюбие от това, че бе принудена да отиде в Лондон. Също така милостиво не бе споменала целувката, която споделиха в изоставената колиба. В действителност, всички знаци сочеха, че тя е забравила напълно за случилото се.

Коего го дразнеше.

По дяволите, но наистина го дразнеше.

Но това не го дразнеше и наполовина толкова, колкото самият факт, че го дразни.

Всичко ставаше прекалено объркващо. Той отказа да мисли повече по въпроса и ѝ помогна да слезе от каретата.

Влязоха в хана, а един от конярите вървеше след тях с багажа им. Хенри се успокои щом видя, че мястото изглежда задоволително чисто. Не бе спала на други чаршафи, освен на тези в Станидж Парк с години и винаги знаеше, точно кога са били прани за последен път. Най-после разбра до каква степен е контролирала съществуването си досега. Лондон щеше да бъде едно голямо приключение. Само да можеше да се отърве от този парализиращ страх от висшето общество...

Ханджията познаваше аристокрацията щом я видеше, затова бързо притича до тях.

— Желаям две стаи — рязко каза Дънфорд. — Една за мен и една за сестра ми.

Лицето на ханджията посърна.

— О, Божичко. Аз се надявах, че сте женени, защото имам останала само една стая и...

— Напълно ли сте убеден? — Гласът на Дънфорд беше леден.

— О, милорд, ако можех да изритам някой заради вас, щях да го направя, заклевам се, но цялото място е пълно с аристократи тази вечер. Вдовстващата херцогиня на Бересфорд минава оттук и пътува с доста хора. Нуждаеше се от шест стаи за всичките си внуци.

Дънфорд изстена. Родът Бересфорд бе всеизвестен с плодовитостта си. При последното преброяване вдовстващата херцогиня — зловна, стара жена, която със сигурност нямаше да отвърне мило, ако бъде помолена да се откаже от една от стаите си — имаше двадесет внуци. Един Бог знаеше, колко от тях бяха тук тази вечер.

Хенри, която нямаше подобни познания за семейство Бересфорд и удивителната им плодовитост, в момента имаше проблеми с дишането, заради паниката, която бе превзела тялото ѝ.

— Но вие трябва да имате още една стая — каза тя. — Трябва.

Ханджията поклати глава.

— Само една. Дори аз ще спя в конюшните. Но вие сигурно няма да имате нищо против да споделите стаята, нали сте брат и сестра. Не е много уединено, знам, но...

— Аз съм човек, който много държи на уединението си — отчаяно каза Хенри, сграбчвайки ръката му. — Изключително много.

— Хенриета, скъпа — каза Дънфорд и внимателно отскубна пръстите ѝ от смъртоносната им хватка върху лакътя на ханджията, — щом няма друга стая, значи няма. Ще трябва да се справим със ситуацията.

Тя го погледна предпазливо и се успокои веднага. Разбира се, че Дънфорд имаше план. Затова звучеше толкова спокоен и самоуверен.

— Разбира се, Дъ... а... Даниъл — импровизира тя, осъзнавайки със закъснение, че не знае кръщелното му име. — Разбира се. Колко глупаво от моя страна.

Ханджията видимо се успокои и подаде ключа на Дънфорд.

— В конюшната има стая, която конярите ви могат да използват, милорд. Ще бъде доста препълнена, но мисля, че ще има място за всички.

Дънфорд му благодари и се посвети на задачата да покаже на Хенри къде е стаята им. Бедното момиче бе побеляло като платно. Наистина, проклетото боне скриваше по-голямата част от лицето ѝ, но не бе трудно да стигне до заключението, че тя не е особено доволна от планове за нощувката им.

Е, по дяволите, той също. Въобще не беше доволен от мисълта да прекара цяла нощ в една стая с нея.

Проклетото му тяло се възбуждаше само при мисълта за това. Повече от дузина пъти този ден, в каретата, му се бе искало да я сграбчи и да я целуне безпаметно. Проклетото момиче никога нямаше да разбере какъв самоконтрол му костваше.

Не се случваше, когато говореха. Поне тогава той можеше да съсредоточи ума си в разговора, а не върху тялото ѝ. Случваше се, когато се умълчаваха и той вдигнеше поглед и видеше Хенри, загледана през прозореца с блеснали очи. После поглеждаше към устата ѝ, което винаги бе грешка, а тя правеше нещо, като да оближе устните си и в следващия момент той сграбчваше възглавничката на седалката, за да се спре да не посегне към нея.

И тези възхитителни, много розови устни се свиха точно сега, когато Хенри постави ръце на кръста си и огледа стаята. Дънфорд последва погледа ѝ до голямото легло, което господстваше в помещението и се отказа от всяка надежда, че няма да прекара нощта неудобно възбуден.

— Кой е Даниъл? — опита да се пошегува той.

— Ти, опасявам се, тъй като не си ми казвал кръщелното си име. Не казвай нищо, което може да те издаде.

— Устните ми са запечатани — продума той и се поклонил грациозно, докато междувременно желаше да са върху нейните.

— Как е истинското ти име?

Той се усмихна дяволито.

— Тайна.

— О, моля те — надсмя му се тя.

— Напълно съм сериозен. — В действителност той успя да придаде на лицето си толкова искрена прямота, че тя му повярва за момент. Дънфорд се придвижи безшумно до нея и сложи ръка върху устните ѝ. — Държавна тайна — прошепна ѝ, поглеждайки крадешком към прозореца. — Самото съществуване на монархията зависи от това. Ако се разгласи, може да разтрогне влиянието ни в Индия, да не споменаваме...

Хенри свали бонето си и го удари с него.

— Ти си непоправим — изломоти тя.

— Казвали са ми — отвърна безсрамно ухилен, — че често действам с безспорна липса на сериозност.

— Съгласна съм. — Хенри отново сложи ръце на кръста си и продължи да оглежда внимателно стаята. — Е, Дънфорд в затруднение сме. Какъв е планът ти?

— Планът ми ли?

— Имаш такъв, нали?

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш.

— За плановете ни за нощувка — произнесе с усилие тя.

— Всъщност не съм мислил за това — призна той.

— Какво? — изпищя тя. После осъзна, че звучи заядливо, смени тона си и добави: — Не може и двамата да спим... там. — Тя посочи леглото.

— Не — той въздъхна, мислейки си, че е безкрайно уморен, и щом не може да прави любов с нея тази вечер — което знаеше, че не може да направи, без значение, колко пъти несъзнателно бе фантазирал за това през последните няколко дни — поне би желал да се наспи добре на някой мек матрак. Погледът му се отклони до едно кресло в ъгъла на стаята. То изглеждаше ужасно изправено, точно от типа столове, които да подобрят стойката на човек. Не много удобно за седене, да не говорим за спане. Дънфорд въздъхна отново, този път по-силно. — Предполагам, че мога да спя в стола.

— В стола? — повтори тя.

Той посочи въпросната мебел.

— Четири крака, седалка. Общо взето, доста полезна вещ в един дом.

— Но той е... той е тук.

— Да.

— Аз ще съм тук.

— Това също е истина.

Тя се вгледа в него сякаш не говори на английски.

— Не може и двамата да спим тук.

— Алтернативата е аз да спя в конюшната, което, уверявам те, нямам желание да правя. Въпреки че... — той хвърли един поглед на стола, — ще мога да легна. Обаче, ханджията каза, че конюшната е дори по-пълна от самия хан, и честно казано, след опита ми с твоя свинарник, деликатната миризма на животни се е запечатала завинаги в паметта ми. Или е по-правилно да се каже в носа ми. Мисълта да прекарам нощта сред купчини конски тор определено е неприятна.

— Може тъкмо да са изчистили конюшната? — каза тя с надежда.

— Нищо не спира конете да си свършат работата посред нощ. — Дънфорд затвори очи и поклати глава.

Никога не би си помислил, че един ден ще обсъжда конския тор с дама.

— Добре... добре — каза тя, поглеждайки несигурно към стола. — Аз... ъм, трябва да се преоблека.

— Ще те изчакам в коридора. — Той изпъна гръб и излезе от стаята, решавайки, че бе най-благородният, най-големият кавалер и вероятно най-глупавият мъж в цяла Британия. Докато се облягаше на

стената точно до вратата, можеше да я чуе как се движи в стаята. Отчаяно се опита да не мисли какво означават тези звуци, но това бе невъзможно. Сега разкопчаваше роклята си... Сега я оставяше да се плъзне по раменете си... Сега тя...

Дънфорд прехапа силно устната си, надявайки се болката да насочи мисълта му към по-уместна посока. Това не помогна.

И най-лошото бе, че знаеше, че и тя го желае. О, не точно по същия начин и със сигурност не със същата сила. Но то бе там. Въпреки саркастичната ѝ уста, Хенри бе напълно невинна и не знаеше как да скрие замечтаното си изражение, когато случайно се докоснат. И целувката...

Дънфорд изстена. Тя бе свършена, отговаряше му напълно, докато той не изгуби контрол и не я изплаши. Като погледнеше назад, бе благодарен на Господ, че Хенри се бе изплашила, защото той не беше сигурен, че щеше да успее да се спре.

Но въпреки ненаситния апетит на тялото си, той нямаше намерение да прелъстява Хенри. Искаше тя да има сезон, както подобаваше. Искаше да срещне жени на нейната възраст и да се сприятели за първи път в живота си. Искаше да се срещне с мъже и... Дънфорд се намръщи. Не, реши той с примиреното изражение на малко дете, на което са казали, че задължително трябва да си изяде брюкселското зеле, *искаше* тя да се срещне с различни мъже. Заслужаваше да избира измежду най-подбраните мъже в Англия.

И тогава може би неговият живот ще стане отново нормален. Щеше да посети любовницата си, *наистина* трябваше да го направи, щеше да се позабавлява с приятелите си, щеше да се присъедини към безкрайната върволица от приеми и да продължи завидния си ергенски живот.

Той бе един от малкото хора, които познаваше, доволни от своето съществуване. Защо по дяволите, ще иска да променя нещо?

Вратата се отвори и Хенри показа лице иззад ъгъла.

— Дънфорд? — тихо каза тя. — Готова съм. Вече можеш да влезеш.

Дънфорд изстена, без да е сигурен дали звукът е предизвикан от потиснато желание или обикновена умора и се отблъсна от стената. Върна се обратно в стаята. Хенри бе застанала близо до прозореца, притискайки износения халат плътно около себе си.

— И преди съм те виждал в халата ти — каза той и се усмихна, надявайки се с приятелска и определено *латоническа* усмивка.

— Знам, но... — Тя сви рамене безпомощно. — Искаш ли да изчакам в коридора, докато ти се преобличаш?

— По халат? Не мисля. Аз може и да те виждам така облечена, но определено не искам да споделям тази привилегия с останалите обитатели на хана.

— Ох. Разбира се.

— Особено, когато онзи стар дракон Бересфорд и люпилото ѝ са наоколо. Те вероятно са тръгнали към Лондон за сезона и няма да се поколебаят да разкажат на всички от висшето общество, че са те видели да скиташ полугола в обществен хан. — Той прокара изморено ръка през косата си. — Ще трябва да положим усилия да ги избегнем сутринта.

Тя кимна нервно.

— Предполагам, че мога да затворя очи. Или да се обърна.

Той си помисли, че сега не е най-подходящото време да я информира, че предпочита да спи гол. И все пак щеше да е дяволски неудобно да спи с дрехите си. Може би халата му...

— Или мога да се скрия под завивките — казваше Хенри. — Тогава ще си сигурен, че е опазено благоприличието ти.

Дънфорд премигна невярващо и развеселено, когато тя се качи на леглото, пропъзля под завивките и заприлича на много голяма къртичина.

— Така добре ли е? — попита тя с доста приглушен глас.

Той се опита да се съблече, но откри, че раменете му се тресат от смях.

— Идеално, Хенри. Идеално е.

— Само ми кажи, когато си готов! — извика тя.

Дънфорд бързо свали дрехите си и извади халата си. За един кратък миг бе напълно и прекрасно гол и през него мина тръпка на възбуда щом видя голямата купчина на леглото. Пое си рязко дъх и облече халата си. *Не сега*, каза си твърдо. *Не сега и не с това момиче. Тя заслужава повече. Заслужава сама да направи избора си.*

Той върза колана на халата стегнато около кръста си. Вероятно трябваше да остави бельото си, но по дяволите, столът щеше да е достатъчно неудобен. Просто бе необходимо да се увери, че халатът му

няма да се отвори през нощта. Горкото момиче сигурно щеше да припадне само при вида на един гол мъж. Един Бог знае какво щеше да стане, ако види някой напълно възбуден, какъвто щеше да е той без съмнение през цялата нощ.

— Готов съм, дяволче — каза той. — Вече можеш да се покажеш.

Хенри подаде глава от завивките. Дънфорд бе загасил свещите, но лунната светлина се прокрадваше през тънките завеси и тя можеше да види много голямото му, мъжествено тяло, седящо на стола. Пое си рязко въздух. Всичко щеше да е наред стига да не ѝ се усмихне. Ако го направеше, тя щеше да е погубена. Неясно през ума ѝ мина мисълта, че сигурно няма да може да го види да се усмихва в тъмното, но тези негови усмивки имаха толкова опустошителен ефект, че бе убедена, че ще може да усети въздействието им дори през тухлена стена.

Тя се настани на възглавниците и затвори очи, опитвайки се много усилено да не мисли за него.

— Лека нощ, Хен.

— Лека нощ, Дън.

Тя го чу да се подхилква, когато съкрати името му. *Само не се усмихвай*, молеше се Хенри. Не мислеше, че го е направил; бе сигурна, че щеше да го чуе в смеха му, ако устните му се бяха разтегнали в своята пълна, развратна усмивка. Обаче, само за да е сигурна, отвори едно око и хвърли поглед към него.

Разбира се, не можеше да види изражението му, но това бе прекрасно извинение да го наблюдава. Той се бе настанил в креслото — е, поне се опитваше да се настани. Не бе забелязала, колко... колко вертикално бе то. Дънфорд помръдна, след това се премести отново и отново. Сигурно си смени позицията поне двадесет пъти преди най-накрая да застане мирно. Хенри прехапа устната си.

— Удобно ли ги е? — попита тя.

— О, доста.

Той го каза точно с този тон, в който няма капка сарказъм, но се използва, когато човек се опитва много усилено да убеди някой в нещо, което очевидно не е истина.

— Ох — каза Хенри. Какво се предполагаше, че трябва да направи? Да го обвини, че лъже? Тя се загледа в тавана за тридесет секунди и след това реши — защо не?

— Лъжеш — каза тя.

Дънфорд въздъхна.

— Да.

Тя седна.

— Може би можем... Така де... Трябва да можем да направим нещо.

— Имаш ли някакви предложения? — Тонът му беше доста сух.

— Ами — запъна се тя, — не са ми необходими всичките одеяла.

— Топлината не е проблем.

— Но вероятно можеш да си направиш дюшек от тях и да легнеш на земята.

— Не се притеснявай, за това Хенри. Ще съм добре.

Още едно очевидно фалшиво заявление.

— Просто не мога да си лежа тук и да гледам колко ти е неудобно — загрижено каза тя.

— Тогава затвори очи и заспивай. Няма да видиш нищо.

Хенри легна назад и успя да се задържи в тази позиция цяла минута.

— Не мога да го направя — каза тя и се изправи отново. — Просто не мога да го направя.

— Какво не можеш да направиш, Хенри? — Той въздъхна — много дълга и измъчена въздишка.

— Не мога да си лежа тук, докато ти се чувстваш толкова неудобно.

— Единственото място, в което ще се почувствам по-удобно, е леглото.

Последва доста дълга пауза. И най-накрая:

— Аз мога да го направя, ако ти можеш.

Дънфорд реши, че те имат извънредно различно интерпретиране на думите „да го направя“.

— Ще се дръпна много далеч в другия край. — Тя започна да се отдръпва. — Много далече.

Въпреки всички добри инстинкти той действително обмисляше идеята. Повдигна глава и я погледна. Тя бе толкова близо до края на леглото, че единият ѝ крак висеше отстрани.

— Ти можеш да спиш от другата страна — каза тя. — Просто стой на ръба.

— Хенри...

— Ако-ще-го-правиш-направи-го сега — тя каза изречението така, че то прозвуча като една дълга дума. — Защото сигурно след миг ще се вразумя и ще оттегля предложението си.

Дънфорд погледна към празното място на леглото, след това към тялото си, което продължаваше да е напълно възбудено. След това погледна към Хенри. *Не, не го прави!* Погледът му бързо се върна на празното място в леглото. То изглеждаше много, много удобно — толкова удобно, че може би щеше да е възможно да се отпусне достатъчно, за да се успокои тялото му.

Погледна отново към Хенри. Не бе мислил да прави това, не бе искал, но очите му се склониха, за да последват напътствията на друга част от тялото му, а не ума му. Тя бе седнала и се взираше в него. Гъстата ѝ права кестенява коса бе издърпана назад и сплетена на плитка, което бе изненадващо екзотично. Очите ѝ — би трябвало да бъде прекалено тъмно, за да ги види, но той можеше да се закълне, че ги виждаше да светят със сребърния блясък на луната.

— Не — дрезгаво каза той, — столът ще ми свърши работа, благодаря ти.

— Ако знам, че не ти е удобно, няма да мога да заспя. — Тя звучеше точно като девойка в беда.

Дънфорд потръпна. Никога не бе могъл да устоява на това да се прояви като герой. Бавно се изправи на крака и тръгна към празното място в леглото.

Колко лошо можеше да бъде?

ГЛАВА ЕДИНАДЕСЕТА

Много, много лошо. Много, много, *много* лошо!

Час по-късно Дънфорд бе все още буден, със сковано като дъска тяло от страх, че може, без да иска да я докосне. Освен това не можеше да рискува да лежи по друг начин, освен по гръб, защото когато се вмъкна в леглото и легна настрани, усети миризмата ѝ на възглавницата.

Проклятие, защо тя не стоеше на едно място? Имаше ли причина да легне в единия край на леглото и след това да се премести на другия, за да му направи място? Сега всички възглавници миришеха на нея, на онзи смътно лимонен аромат, който винаги се носеше около лицето ѝ. А и това девойче така се въртеше в съня си, че дори да лежи по гръб не го предпазваше напълно.

Не дишай през носа, повтаряше си той напевно. *Не дишай през носа.*

Тя се претърколи с тиха въздишка.

Запуши си ушите.

Тя помляска смешно с устни и пак се претърколи.

Не е заради нея, крещеше част от съзнанието му. *Същото щеше да се случи с всяка друга жена.*

Я стига, отвърна останалата част от съзнанието му. *Ти искаш Хенри, желаеш я много силно.*

Дънфорд стисна зъби и се замоли да заспи.

Молеше се усърдно.

А не беше религиозен човек.

* * *

На Хенри ѝ беше топло. Топло, меко и... удобно. Сънуваше прекрасен сън. Не беше съвсем сигурна какво се случваше в съня, но каквото и да бе то, караше я да се чувства великолепно сгушена и

отпусната. Помести се насън и въздъхна доволно, когато миризмата на дървесина и бренди стигна до носа ѝ. Чудесен мирис. Подобен на този на Дънфорд.

Той винаги имаше топъл дървесен аромат с дъх на бренди, дори когато не беше пил и капка алкохол. Интересно как успяваше.

Интересно как мирисът му беше в леглото ѝ.

Хенри примига и отвори очи.

Интересно как той самият беше в леглото ѝ.

Тя ахна неволно преди да се сети, че е в странноприемница на път за Лондон и беше направила нещо, което никоя благородна дама не би направила за нищо на света. Беше предложила да сподели постелята си с джентълмен.

Хенри прехапа устна и седна в леглото.

Беше очевидно, че никак не му беше удобно. Едва ли е чак такъв грях да му спести една нощ въртене и мятане, последвана от няколко дни болки в гърба. А и не я беше докосвал. Дявол го взел, помисли си тя неделикатно, то нямаше и нужда. Човекът беше като фурна. Сигурно щеше да усети топлината на тялото му и от другия край на стаята.

Слънцето беше започнало да изгрява и цялата стая бе залята от розово сияние. Хенри сведе поглед към мъжа, който лежеше до нея. Надяваше се цялото това приключение да не съсипе репутацията ѝ още преди да има такава, но ако станеше така, помисли си тя кисело, щеше да е доста иронично, като се има предвид, че не бе направила нищо, от което да се срамува — освен това, че го желаше, разбира се.

Вече го признаваше пред себе си. Непознатите усещания, които той извикваше у нея — чисто и просто това беше желание. Въпреки че знаеше, че не може да превърне тези чувства в действие, нямаше смисъл да се самозалъгва за съществуването им.

Но тази честност беше започнала да я наранява. Знаеше, че не може да го има. Той не я обичаше и това нямаше да се промени. Водеше я в Лондон, за да я омъжи. Сам го беше казал.

Само да не беше толкова мил.

Само да можеше да го мрази, всичко щеше да е толкова по-лесно. Щеше да бъде зла и жестока и да го убеди да я премахне от живота си. Ако я обиждаше, желанието ѝ със сигурност щеше да изсъхне и умре.

Хенри откриваше, че любовта и желанието бяха, поне за нея, безвъзвратно свързани. И част от причината да е така полудяла по него беше, че той бе толкова добър човек. Ако не беше достоен, нямаше да изпълни задължението си като неин настойник и да настоява да я заведе в Лондон за светския сезон.

И със сигурност нямаше да прави всичко това заради нейното щастие.

Несъмнено не беше лесно да го мразиш.

Тя колебливо протегна ръка и отметна кичур тъмнокестенява коса от очите му. Дънфорд промърмори нещо насън и се прозя. Хенри дръпна бързо ръката си, уплашена, че може да го е събудила.

Той се прозя отново, този път гласно и лениво отвори очи.

— Извинявай, че те събудих — побърза да каже тя.

— Заспал ли бях?

Тя кимна.

— Значи все пак има господ — промърмори той.

— Моля?

— Сутрешната ми благодарствена молитва — отговори сухо той.

— О — примигна Хенри, изненадана. — Нямах представа, че си религиозен.

— Не съм. Тоест... — той спря и издиша. — Удивително е какво може да накара човек да открие религията.

— Сигурно е така — измърмори тя, без да има представа за какво говори той.

Дънфорд обърна глава върху възглавницата така, че да гледа към нея. Хенри изглеждаше адски добре рано сутрин. Тънки кичурчета коса се бяха измъкнали от плитката ѝ и се къдреха нежно около лицето ѝ. Меката утринна светлина сякаш превръщаше тези избягали коси в златни конци. Той пое дълбоко дъх и потрепери, опитвайки се да накара тялото си да не откликва.

То, разбира се, не се подчини.

Междувременно Хенри внезапно осъзна, че дрехите ѝ са на един стол в другия край на стаята.

— Да му се не види — измънка нервно тя, — какво неловко положение.

— Нямах си и представа.

— Аз... такава... ще трябва да си взема дрехите и ще се наложи да се изправа, за да ги взема.

— И?

— Ами не смятам, че е редно да ме виждаш по нощница, макар и да си спал с мен тази нощ. О, боже — задави се тя, — това не прозвуча, както го мислех. Искях да кажа, че спяхме в едно легло, което навярно е почти толкова лошо.

Дънфорд си помисли — с известна болка — че „почти“ не се брой особено.

— Във всеки случай — продължи да бърби тя, като сливаше думите от смущение, — наистина не мога да стана и да си взема дрехите и не мога да стигна халата си. Не съм съвсем сигурна как стана така, но е факт, така че вероятно ти ще трябва да станеш първи, тъй като вече съм те виждала...

— Хенри?

— Да?

— Млъкни.

— О!

Измъчен, той затвори очи. Не искаше нищо друго, освен да лежи неподвижно под завивките цял ден. Е, не беше точно така. Това, което наистина искаше, включваше младата жена, седнала до него, но то нямаше да стане, така че предпочиташе да остане скрит. За съжаление, една част от тялото му никак не искаше да стои скрита и той нямаше представа как точно да стане пръв, без да съкрати живота ѝ с десет години от уплаха.

Хенри остана напълно неподвижна, докато накрая не издържа.

— Дънфорд?

— Да?

Удивително бе как една-единствена дума можеше да предаде толкова много чувства. И то не хубави.

— Какво ще правим?

Той си пое дълбоко дъх — вероятно за двадесети път тази сутрин.

— Ти ще се заровиш под завивките, както направи снощи, а аз ще се облека.

Тя се подчини на заповедта му с готовност. Той се надигна със звучен стон и прекоси стаята до мястото, където си беше оставил

дрехите.

— Камериерът ми ще получи удар — промърмори.

— Какво? — извика тя изпод завивките.

— Казах — повиши глас той, — че камериерът ми ще получи удар.

— О, не — простена тя, явно силно измъчена.

Той въздъхна.

— Хен, какво има сега?

— Камериерът ти трябва да е с теб — долетя заглушеният отговор. — Чувствам се ужасно.

— Недей — заповяда остро Дънфорд.

— Какво недей?

— Не се чувствай ужасно — почти кресна той.

— Не мога. Днес пристигаме в Лондон и ти ще искаш да изглеждаш добре пред приятелите си и... пред когото искаш да изглеждаш добре и...

Как успяваше да звучи все едно ще бъде непоправимо наскърбена, ако той не се ползва с услугите на камериера си?

— Аз нямам прислужница и съм сигурна, че така или иначе изглеждам поизмачкана, но няма нужда и ти да изглеждаш така.

Той въздъхна.

— Следователно трябва да се върнеш в леглото.

Това, помисли той, е много лоша идея.

— Хайде, по-бързо — оживено го подкани тя.

Той каза какво мисли:

— Хен, това е много лоша идея.

— Довери ми се.

Той не можа да спре краткия, продран смях, който изхвърча от устата му.

— Просто се върни в леглото и се скрий под завивките — обясни тя търпеливо. — Аз ще стана и ще се облека. След това ще слеза долу и ще повикам камериера ти. Ще изглеждаш прекрасен.

Дънфорд се обърна към голямата и многословна буца на леглото.

— Прекрасен ли? — повтори той.

— Прекрасен, красив, както предпочиташ.

Много жени го бяха наричали красив и то неведнъж, но това никога преди този миг не му беше правило такова удоволствие.

— Е, добре — въздъхна той. — Щом настояваш.

След няколко секунди беше отново в леглото, а тя притичваше през стаята.

— Не поглеждай — извика тя, докато навличаше роклята си през глава. Беше същата, която бе носила предния ден, но тя я беше положила внимателно върху един стол вечерта и предполагаше, че е по-малко измачкана от тези в куфара ѝ.

— Не бих си и помислил — невъзмутимо излъга той.

След няколко мига тя се обади:

— Ще повикам камериера ти.

След което се чу затварянето на вратата.

* * *

След като изпрати Хейстингс при работодателя му, тя влезе в трапезарията с надеждата да поръча закуска.

Струваше ѝ се, че не бива да е там без придружител, но не знаеше какво друго да прави. Ханджията я видя и побърза да дойде при нея. Тъкмо беше свършила с поръчката, когато с крайчеца на окото си забеляза дребна възрастна дама със синя коса. Изглеждаше невероятно царствена и надменна. Вдовицата на херцог Бересфорд. Нямаше как да е друга. Дънфорд беше предупредил Хенри в никакъв случай да не позволява на херцогинята да я види.

— В стаята ни — изтърси тя със задавен глас. — Бихме искали да закусваме в стаята ни.

След което изчезна като куршум, молейки се дамата да не я е видяла.

Хенри изтича по стълбите и нахлу в стаята, без да помисли за обитателите ѝ. Бавно я застигна ужасяващата истина, че Дънфорд е само наполовина облечен.

— Боже — прошепна тя, зяпнала голите му гърди. — Много съжалявам.

— Хенри, какво се е случило? — попита тревожно той, забравил за пяната за бръснене върху лицето си.

— Божичко. Извинявай. Аз ще... ще застана в ъгъла с гръб към теб.

— За Бога, Хенри, какво има?

Тя го зяпаше с огромни сребърни очи. Той щеше да я приближи, помисли си. Щеше да я докосне, а беше без риза. Тогава със закъснение забеляза присъствието на камериера.

— Трябва да съм сбъркала стаята — съчини си набързо тя. — Аз съм в съседната. Просто... видях херцогинята... и...

— Хенри — започна Дънфорд с невероятно спокоен глас — защо не почакаш в коридора? Ние сме почти готови.

Тя кимна отсечено и почти излетя обратно в коридора. След няколко минути вратата се отвори и от нея се показа Дънфорд с изключително елегантен вид. Стомахът ѝ се сви.

— Поръчах закуска — изтърси тя. — Би трябвало да пристигне всеки момент.

— Благодаря.

Той забеляза неудобството ѝ и добави:

— Извинявам се, ако нашият необичаен престой тук те е притеснил.

— О, не — побърза да го увери тя. — Не ме е притеснил. Просто... аз... ами ти ми напомни за репутациите и такива неща.

— Както и трябва. Опасявам се, че в Лондон няма да намериш същата свобода, на която се радваше в Корнуол.

— Зная. Просто... — тя млькна, благодарна, когато видя Хейстингс да се измъква от стаята. Дънфорд дискретно затвори вратата наполовина. Хенри продължи с висок шепот: — Просто зная, че не бива да те виждам без риза, колкото и добре да изглеждаш, защото това ме кара да се чувствам доста особено, и не бива да те насърчавам след...

— Стига — прекъсна я той със задавен глас и вдигна ръка, сякаш да спре невинно еротичните думи, които се изливаха от устата ѝ.

— Но...

— Казах стига.

Хенри кимна и отстъпи, за да пусне ханджията да влезе със закуската. Двамата с Дънфорд гледаха мълчаливо, докато той сложи масата и излезе от стаята. Веднага след като седна, Хенри вдигна поглед към придружителя си и зави:

— Бога ми, Дънфорд, забеляза ли...

— Хенри — прекъсна я той, ужасен, че тя щеше да каже нещо прелестно неприлично, и че той няма да може да овладее реакцията си.

— Да?

— Яж си яйцата.

* * *

Много часове по-късно стигнаха околностите на Лондон. Хенри направо беше залепила лице на прозореца на каретата, толкова се вълнуваше. Дънфорд ѝ показа някои забележителности, като я увери, че ще има достатъчно време да разгледа останалата част от града. Каза, че ще я изведе на туристическа обиколка веднага щом наемат прислужница, която да я придружава. Преди това ще я развежда една от неговите приятелки.

Хенри преглътна нервно. Приятелите на Дънфорд несъмнено щяха да са изтънчени хора, облечени по първа мода. А тя беше просто едно недодялано момиче от провинцията. Обзе я нерадостното усещане, че нямаше да знае какво да прави, когато се запознае с тях.

И със сигурност нямаше идея какво да им каже.

Това бе особено потискащо за жена, която се гордееше, че винаги знае какво да отвърне.

С приближаването на каретата към Мейфеър къщите ставаха все по-величествени. Хенри почти не успяваше да си затвори устата, докато ги зяпаше. Най-сетне се обърна към спътника си и каза:

— Моля те, кажи ми, че не живееш в някой от тези домове.

— Не живея.

Той ѝ се усмихна накриво. Хенри въздъхна с облекчение.

— Но ти ще живееш.

— Моля?

— Нали не смяташе, че ще можеш да живееш в една къща с мен?

— Не бях мислила за това.

— Сигурен съм, че ще можем да те настаним при някой от приятелите ми. Просто ще те оставя да почакаш в моя дом, докато уредя всичко.

Хенри се почувства като пътна чанта.

— Няма ли да се натрапвам?

— В някоя от тези къщи ли? — той мръдна с вежда и махна с ръка към една от разкошните постройки. — Може със седмици да живееш там без някой да те забележи.

— Колко насърчително — промърмори тя.

Дънфорд се засмя.

— Хен, не се тревожи. Нямам намерение да те оставя на някоя зла вещица или бърлива бабичка. Гарантирам, че ще си доволна от временния си дом.

Гласът му бе така дълбок и успокоителен, че Хенри не можеше да не му повярва.

Каретата зави по Халф Мун Стрийт и спря пред спретнатата малка градска къща. Дънфорд слезе и се обърна да помогне на Хенри.

— Ето — заяви той с усмивка, — тук живея.

— О, чудесно е! — възкликна Хенри с чувство на огромно облекчение, че домът му не е твърде разкошен.

— Не е моя. Взел съм я под наем. Струва ми се глупаво да купувам къща, когато имаме семеен дом тук, в Лондон.

— Защо не живееш в него?

Той сви рамене.

— Не знам, мързи ме да се преместя, предполагам. Сигурно трябва. Къщата почти не е ползвана от смъртта на баща ми.

Хенри се остави да я въведе в светлата и просторна гостна.

— Но наистина, Дънфорд — подхвана отново тя, — ако никой не използва къщата в Лондон, не е ли естествено ти да живееш в нея? Тази къща е много хубава. Сигурна съм, че наемът ѝ е доста висок. Може да вложиш тези средства... — тя спря, когато осъзна, че той се смее.

— О, Хен — задъха се той, — остани си все такава.

— Можеш си спокоен, че ще си остана — тросна се тя.

Той повдигна брадичката ѝ.

— Дали и други жени са така практични, чудя се?

— Повечето мъже също не са — отвърна тя, — а аз смятам, че практичността е хубаво качество.

— Такова е. Но що се отнася до къщата ми... — той я дари с най-дьяволитата си усмивка, която завихри сърцето и ума ѝ в замаяно объркване. — На двадесет и девет годишна възраст предпочитам да не живея под бдителен родителски взор. А между другото, избягвай да

говориш за такива неща сред дамите от висшето лондонско общество. Смята се за вулгарно.

— Добре де, а за какво мога да говоря?

Той се поколеба.

— Не зная.

— Както не знаеше и за какво си говорят дамите, когато се оттеглят след вечеря. Сигурно е ужасно отегчително.

Той сви рамене.

— Тъй като не съм дама, никога не са ме канели да слушам разговорите им. Но ако си любопитна, можеш да попиташ Бел. Вероятно ще се запознаеш с нея този следобед.

— Коя е Бел?

— Бел ли? О, тя ми е много близка приятелка.

Хенри започна да усеща нещо, което обезпокоително много приличаше на ревност.

— Наскоро се омъжи. Преди беше Бел Блайдън, но сега е Бел Блекууд. Предполагам, че следва да я наричам лейди Блекууд.

Като се опитваше да не обръща внимание на облекчението, което изпита при новината за семейното положение на тази Бел, Хенри попита:

— А преди това е била лейди Блайдън, предполагам?

— Всъщност да, беше.

Тя преглътна. Всички тези лордове и лейди малко я изнервиха.

— Недей да тръпнеш пред синята кръв на Бел — посъветва я весело Дънфорд, като отиде до една затворена врата в другия край на стаята, сложи ръка на дръжката и отвори. — Бел е изключително скромна, а пък и съм сигурен, с малко уроци ще можеш да вървиш с изправена глава не по-зле и от най-добрите сред нас.

— Или най-лошите — промърмори Хенри, — според случая.

И да я беше чул, Дънфорд не даде признак за това. Хенри го проследи с поглед, когато той влезе в стая, която изглежда бе кабинетът му. Наведе се над бюрото и бързо запрелиства някакви листа. Тя го последва, любопитна, и дяволито се настани отстрани на бюрото.

— Какво гледаш там?

— Много си любопитна.

Тя сви рамене.

— Просто писма, които са се насъбрали, докато ме нямаше. И няколко покани. Искам внимателно да подбера първото ти събитие.

— Страхуваш се да не те изложи ли?

Той вдигна рязко поглед и когато видя, че тя само го дразни, на лицето му ясно се изписа облекчение.

— Някои от мероприятията във висшето общество са убийствено скучни. Не искам да ти направя лошо впечатление през първата ти седмица в обществото. Например това — той ѝ показа една снежнобяла покана. — Музикална вечер.

— Но аз мисля, че ще ми е приятно да посетя музикална вечер — възрази Хенри. — Да не говорим, че вероятно няма да се наложи да разговарям през по-голямата част от вечерта.

— Не и когато я изнасят братовчедките ми Смайт-Смит — натърти той. — Миналата година отидох на две такива и то само защото обичам майка си. Присъдата, мисля, беше, че след като човек чуе Филипа, Мери, Шарлот и Елинора да свирят Моцарт, ще разбере как би звучала композицията, изпълнена от стадо овце.

Той потрепери от отвращение, смачка поканата и я пусна небрежно на бюрото.

Хенри забеляза кошче, което предположи, че се използва за изхвърляне на хартия, взе смачканата покана и я метна в него. Когато топката хартия улучи целта си, Хенри нададе тих победоносен възглас, като склочи длани и ги вдигна във въздуха в триумфален поздрав.

Дънфорд само затвори очи и поклати глава.

— Божичко мили — заяви тя заядливо, — не очакваш от мен да оставя всичките си момчешки навици, нали?

— Да, сигурно си права.

Освен това, помисли той с прилив на гордост, не би и искал да ги оставя.

* * *

Час по-късно Дънфорд седеше в салона на Бел Блекууд и ѝ разказваше за неочакваната си повереница.

— И ти нямаше никаква представа, че си неин настойник, докато не пристигна завещанието на Карлайл след седмица и половина, така

ли? — попита Бел невярващо.

— Ни най-малка.

— Дънфорд, не мога да не се засмея на мисълта за теб като настойник на млада дама. Ти, защитник на девича чест? Какво невероятно положение.

— Не съм чак толкова разпътен, че да не мога да насоча една млада дама в обществото — отвърна той и изпъна гръб. — А това ми напомня за две други неща. Първо, за израза „млада дама“. Хенри, трябва да призная, е малко необичайна. И второ, ще се нуждая от помощта ти, не само от подкрепа. Трябва да намеря място, където да я настаня. Не може да остане в ергенското ми жилище.

— Да, да — махна с ръка тя. — Разбира се, че ще ѝ помогна, но искам да знам защо е толкова необичайна. Освен това, Хенри ли я нарече?

— Съкратено от Хенриета, но не мисля, че някой я е наричал с цялото ѝ име, откакто се е научила да говори.

— Има известен стил — каза Бел замислено. — Стига да може да го покаже.

— Несъмнено може, но ще ѝ трябват малко напътствия. Досега не е идвала в Лондон. А настойницата ѝ починала, когато е била само на четиринайсет. Никой не я е учил как да бъде дама. Повечето нрави на цивилизованото общество изобщо не са ѝ познати.

— Е, ако е умна, това няма да е трудна задача. А щом ти я харесваш толкова много, съм сигурна, че няма да ми е неприятна компанията ѝ.

— Не, убеден съм, че ще се разбирате прекрасно. Може би прекалено прекрасно — добави той с неприятно усещане. Внезапно си представи как Бел, Хенри и Бог знае колко още жени сформируют обединение. Кой знае какво можеха да постигнат — или разрушат — ако работят заедно. Всички мъже ще са в опасност.

— О, я не се опитвай да ме раниш с това изражение на мъж под обсада — скастри го Бел. — Разкажи ми за тази Хенри.

— Какво искаш да ти кажа?

— Не зная. Как изглежда?

Дънфорд се замисли върху въпроса, чудейки се защо му е толкова трудно да я опише.

— Ами, има кестенява коса — започна той. — Тоест предимно кестенява. Има златни кичури. Е, не точно кичури, но под слънчевата светлина изглежда доста руса. Не като твоята, а... не знам, просто вече не е съвсем кестенява.

Бел се бореше с желанието си да скочи на масата и да танцува от радост, но понеже си беше стратег, нареди чертите на лицето си в любезна, но заинтересована физиономия, и попита:

— А очите й?

— Очите й ли? Те са сиви. Всъщност по-скоро сребристи, отколкото сиви. Но повечето хора биха ги нарекли сиви, предполагам — той млъкна за момент. — Сребърни. Очите й са сребърни.

— Сигурен ли си?

Дънфорд отвори уста, готов да каже, че вероятно са сребристосиви, когато забеляза подигравателния тон в гласа на Бел и отново я затвори. Устните на Бел помръднаха, когато тя потисна една усмивка.

— С радост ще я приема тук. Или още по-добре, ще я настаним в къщата на родителите ми. Никой няма да посмее да я закачи, ако майка ми й даде подкрепата си.

Дънфорд се изправи.

— Добре. Кога мога да я доведа?

— Колкото по-скоро, толкова по-добре, смятам. Не искаме да стои в твоята къща и минута повече от необходимото. Веднага ще отида у майка ми и ще се срещнем там.

— Отлично — отсече той и направи лек поклон.

Бел го проследи с поглед, докато той излезе от стаята, след което най-сетне остави челюстта си да увисне от шок, заради описанието на Хенри. Хилядата лири бяха нейни. Почти ги усещаше в ръката си.

ГЛАВА ДВАНАДЕСЕТА

Майката на Бел, както очакваха, веднага взе Хенри под крилото си. Само че не можеше да започне да я нарича с галеното ѝ име и предпочете да използва по-официалното „Хенриета“.

— Не че не одобрявам прякора ти — обясни Керълайн. — Просто съпругът ми също се казва Хенри и малко се затруднявам да наричам с това име момиче на твоята крехка възраст.

Хенри само се усмихна и я увери, че не възразява ни най-малко. Толкова отдавна не бе имала майчинска фигура, че би била склонна да остави Керълайн да я нарича и Есмералда, ако иска.

Хенри не желаше престоят в Лондон да ѝ хареса, но Бел и майка ѝ силно я затрудняваха в усилията ѝ да остане нещастна. Преодоляха страховете ѝ с доброта, покосиха съмненията ѝ с шеги и добро настроение. Липсваше ѝ животът в Станидж Парк, но трябваше да признае, че приятелите на Дънфорд бяха внесли в съществуването ѝ известно щастие, което дори не бе разбрала, че ѝ липсва.

Беше забравила какво значи да имаш семейство.

Керълайн кроеше големи планове за новата си повереница и през първата седмица Хенри посети модистката, шапкарката, модистката, книжарницата, модистката, магазина за ръкавици и, разбира се, модистката. На няколко пъти Керълайн поклати глава и заяви, че никога не е срещала млада дама, която да се нуждае от толкова много дрехи наведнъж.

Поради което, мислеше си измъчената Хенри, сега бяха в магазина на шивачката за седми път в една седмица. Първите две посещения бяха вълнуващи, но сега вече беше изтощително.

— Повечето от нас — заяви Керълайн, като я потупа по ръката — не правят всичко това наведнъж. Но при теб нямаше друг начин.

Хенри се усмихна сковано в отговор, а мадам Ламберт заби поредната карфица в тялото ѝ.

— О, Хенри — засмя се Бел. — Опитай се да не изглеждаш така измъчена.

Шивачката се опита да преглътне възмущението си, а Керълайн, многоуважаваната графиня Уърт, скри усмивката си зад дланта си. Когато Хенри отиде в задната стая, за да се преоблече, тя се обърна към дъщеря си и прошепна:

— Струва ми се, че това момиче ми харесва.

— Аз безспорно я харесвам — отвърна Бел твърдо. — И смятам, че и Дънфорд я харесва.

— Нима искаш да кажеш, че е заинтересован от нея?

Бел кимна.

— Не съм убедена дали той го знае все още.

Ако е така, определено не желае да го признае.

Керълайн сви устни.

— Крайно време е този мъж да се задоми.

— Аз съм заложила хиляда лири на това.

— Нима!

— Да. Преди няколко месеца се обзаложих с него, че до една година ще е женен.

— Е, трябва непременно да направим всичко възможно, за да превърнем нашата мила Хенриета в същинска богиня — сините очи на Керълайн проблеснаха дяволито. — Не бих искала единствената ми дъщеря да загуби такава голяма сума.

* * *

На следващата сутрин Хенри закусваше с графа и графинята, когато се отби Бел със съпруга си, лорд Блекууд. Джон беше красив мъж с топли кафяви очи и гъста тъмна коса. Освен това, забеляза Хенри с изненада, той куцаше.

— Значи това е дамата, заради която съпругата ми е толкова заета през последната седмица — каза той благосклонно, като се наведе и ѝ целуна ръка.

Хенри се изчерви, защото не беше свикнала с този изтънчен жест.

— Обещавам, че скоро ще ви я върна. Почти приключих с уроците преди въвеждането ми в обществото.

Джон задуши смеха си.

— Така ли? И какво научихте?

— Много важни неща, милорд. Например, ако се качвам по стълбите, трябва да следвам джентълмена с мен, но ако слизам, той трябва да ме следва.

— Уверявам ви — отвърна той с невероятно сериозна физиономия, — че това е полезно знание.

— Разбира се. А ужасното е, че през всичките тези години съм вървяла грешно, без дори да зная.

Джон успя да запази каменното си изражение за още една реплика.

— Нагоре или надолу по стълбите грешахте?

— О, нагоре, несъмнено. Разбирате ли — наведе се заговорнически тя, — аз съм извънредно нетърпелива и не мога да си представя да трябва да чакам някой джентълмен, ако искам да се върна по стълбите.

Джон избухна в смях.

— Бел, Керълайн, мисля, че сте постигнали успех.

Хенри се обърна и смушка Бел с лакът.

— Забеляза ли, че успях да използвам „извънредно“? Не беше лесно, трябва да знаеш. А как беше флиртуването ми? Извинявай, че трябваше да използвам съпруга ти, но той е единственият джентълмен тук.

От края на масата се чу силно прокашляне. Хенри се усмихна невинно, обръщайки поглед към бащата на Бел.

— О, простете ми, лорд Уърт, но не мога да флиртувам с вас. Лейди Уърт ще ме убие.

— А аз няма, така ли? — попита Бел, а в ясносините ѝ очи играеше смях.

— О, не, ти си прекалено мила.

— А нима аз не съм? — попита игриво Керълайн.

Хенри отвори уста, затвори я и после отново я отвори, за да каже:

— Мисля, че се докарах до известна безизходност.

— Каква безизходност?

Сърцето на Хенри подскочи при болезнено познатия глас. На вратата стоеше Дънфорд и изглеждаше поразително красив в светлобежови бричове и тъмнозелено палто.

— Реших да се отбия да видя как напредва Хенри.

— Справя се превъзходно — отговори Керълайн. — И ние много се радваме, че ни гостува. Не съм се смяла толкова много от години.

Хенри се усмихна безочливо.

— Много съм забавна.

Джон и графът се закашляха едновременно, вероятно, за да скрият усмивките си.

Дънфорд обаче не сметна за нужно да крие своята.

— Също така се питах дали би искала да се разходим следобед.

Очите на Хенри светнаха.

— О, бих искала, с най-голямо удоволствие!

След което развали ефекта, като отново смушка Бел и каза:

— Чу ли? Успях да използвам „с най-голямо удоволствие“. Безспорно глупав израз, но мисля, че най-сетне започвам да говоря като дебютантка.

Този път никой не успя да скрие усмивката си.

— Отлично — отвърна Дънфорд. — Ще дойда в два часа.

Той кимна на графа и графинята и каза, че няма нужда да го изпращат.

— И аз ще се сбогувам — заяви Джон. — Имам много работа тази сутрин.

Той целуна жена си по главата и последва Дънфорд.

Бел и Хенри се извиниха и се оттеглиха в гостната, където смятаха да преговарят титли и правилата за старшинство до обяда. Хенри никак не се радваше на този изглед.

— Какво мислиш за съпруга ми? — попита Бел, когато седнаха.

— Много е мил, Бел. Очевидно е много добър и честен човек. Чете се в очите му. Щастливка си с него.

Бел се усмихна и леко поруменя.

— Зная.

Хенри ѝ се усмихна с ъгълчето на устата си.

— Освен това е доста красив. Накуцването е очарователно.

— И аз винаги съм смятала така. Преди ужасно се притесняваше от него, но сега мисля, че почти не го забелязва.

— Във войната ли е ранен?

Бел кимна и лицето и помръкна.

— Да. Има късмет, че изобщо е запазил крака си.

Двете се смълчаха за миг, след което Хенри внезапно каза:

— Малко ми напомня за Дънфорд.

— Дънфорд ли? — Бел примигна от изненада. — Наистина? Смяташ ли?

— Със сигурност. Същите кафяви очи и коса, въпреки че косата на Дънфорд може би е малко по-гъста. И ми се струва, че раменете му са някак по-широчки.

— Наистина ли? — Бел се наведе с интерес напред.

— Мхм. И е много красив, разбира се.

— Дънфорд ли? Или съпруга ми?

— И двамата — отвърна бързо Хенри. — Но...

Думите ѝ затихнаха, когато осъзна, че ще бъде непростимо невъзпитано да каже, че Дънфорд очевидно е по-красивият от двамата.

Бел, разбира се, знаеше, че съпругът ѝ е очевидно по-хубав, но нищо на света не би я зарадвало повече от това да чуе как Хенри възразява по въпроса. Тя се усмихна и промълви нещо, насърчавайки Хенри да продължи.

— Освен това — добави Хенри, с което напълно задоволи Бел, — беше толкова мило от страна на съпруга ти да те целуне за довиждане. Дори и аз знам достатъчно за висшето общество, за да ми е ясно, че това е нещо непривично.

Бел нямаше нужда дори да поглежда към Хенри, за да разбере, че ѝ се иска Дънфорд да направи същото с нея.

* * *

Когато часовникът удари два, се наложи да разубеждават Хенри да не чака пред вратата. Бел успя да я накара да седи в гостната и се опита да обясни, че повечето дами предпочитат да останат на горния етаж и да оставят посетителите си да ги почакаат няколко минути. Хенри не я слушаше.

Част от причината да чака Дънфорд с такова нетърпение беше новооткритото ѝ самочувствие по отношение на личността ѝ и качествата ѝ като жена. Бел и семейството ѝ явно изключително много я харесваха, а доколкото тя разбираше, те бяха много уважавани във висшето лондонско общество. И въпреки че постоянното суетене на

Керълайн около косата и гардероба ѝ можеше да бъде много досадно, то започваше да дава надежда на Хенри, че може би все пак е красива. Не зашеметяващо прекрасна като Бел, чиято вълниста руса коса и ясносини очи бяха вдъхновили поетично настроените хора от обществото да ѝ напишат сонети, но със сигурност не беше съвсем непривлекателна.

С бавното нарастване на самочувствието си, Хенри започна да си мисли, че може и да има мъничък шанс да накара Дънфорд да се влюби в нея. Той вече я харесваше — това беше половината битка, нали така? Може би все пак можеше да се мери с дамите от обществото. Не беше съвсем сигурна как да предизвика това чудо, но знаеше, че ще трябва да прекарва колкото се може повече време в присъствието му, ако искаше да постигне нещо.

И затова, когато погледна часовника и видя, че часът е два, сърцето ѝ заби по-силно.

Дънфорд пристигна в два часа и две минути и завари Бел и Хенри да четат справочника на Лебрет. Или по-точно Бел се мъчеше да накара Хенри да го чете, а Хенри се мъчеше да захвърли книгата през прозореца.

— Виждам, че си прекарвате добре заедно — провлече Дънфорд.

— О, много добре — отвърна Бел и грабна книгата, преди Хенри да успее да я пусне в един античен плювалник.

— Много добре, милорд — повтори Хенри. — Научих, че трябва да те наричам „милорд“.

— Де да говореше сериозно — промърмори той под нос. Подобно послушание от Хенри щеше да е забележително събитие.

— Не „бароне“ или „барон Станидж“ — продължи тя. — Явно никой не използва думата „барон“, освен ако не се говори за някого. Убийствено безполезна титла, мисля аз, щом никой не знае, че я притежаваш.

— Хенри, по-добре да ограничиш употребата на думата „убийствено“ — почувства се длъжна да ѝ обърне внимание Бел. — Освен това хората знаят за титлата му. Точно за това става дума тук — тя посочи книгата.

— Знам — отвърна Хенри с гримаса. — И не се притеснявай, няма да кажа „убийствено“ пред хора, освен ако някой е прерязал артериите ми и има опасност да умра.

— Да, а и това също... — започна Бел.

— Знам, знам, анатомията също не се споменава пред хора. Опасявам се, че съм израсла във ферма, а там не сме толкова гнусливи.

Дънфорд я хвана под ръка и заяви на Бел:

— По-добре да я изведа от къщата, преди да я е подпалила от скука.

Бел им пожела приятно прекарване и те тръгнаха, а на благовъзпитано разстояние зад тях вървеше една от прислужниците.

— Много е странно — прошепна Хенри, след като стигнаха до площад Гросвенър. — Все едно ме преследват.

— Ще свикнеш — отвърна той и направи пауза. — Приятно ли си прекарваш в Лондон?

Хенри помисли, преди да отговори.

— Беше прав за приятелите си. Обожавам Бел. А лорд и лейди Уърт са ужасно мили с мен. Явно не съм знаела какво пропускам така откъсната в Станидж Парк.

— Добре — потупа облечената ѝ в ръкавица ръка той.

— Но ми е мъчно за Корнуол — добави тя замечтано. — Особено за чистия въздух и зелените поля.

— И Руфъс — подразни я той.

— И Руфъс.

— Но радваш ли се, че дойде?

Дънфорд спря. Без да осъзнае, беше затаил дъх — толкова важно бе за него тя да отговори положително.

— Да — отвърна тя бавно. — Да, така мисля.

Той се усмихна деликатно.

— Само мислиш ли?

— Дънфорд, страхувам се.

— От какво, Хен?

Той се взря напрегнато в нея.

— Ами ако се изложа? Ако направя нещо неприлично, без дори да го осъзнавам?

— Няма, Хен.

— Но е възможно. И толкова лесно.

— Хен, Керълайн и Бел казват, че много напредваш. Те добре познават обществото. Щом те твърдят, че си готова за дебюта си, уверявам те, значи си готова.

— Дънфорд, те ме научиха на много неща, зная. Но също така съм наясно, че е невъзможно да ме научат на всичко за две седмици. И ако сгреша в нещо... — думите ѝ заглъхнаха, а сребристите ѝ очи бяха големи и блестящи от безпокойство.

Толкова много искаше да я притегли в обятията си, да постави брадичка на главата ѝ и да я увери, че всичко ще бъде наред.

Но те бяха в обществена градина и той трябваше да се ограничи с думите:

— И какво ще стане, ако сгресиш в нещо, дяволче? Да не би да свърши света? Да не пропадне небето? Едва ли.

— Моля те, не се шегувай с това — помоли тя, а долната ѝ устна затрепери.

— Не се шегувам. Хен, исках само да кажа...

— Зная — прекъсна го тя със задавен глас. — Просто... е, на теб ти е ясно, че не ме бива много в женските работи и ако сгреша някъде, това ще говори лошо за теб. И за лейди Уърт и Бел, и цялото им семейство, а те са толкова добри с мен и...

— Хенри, стига — помоли настойчиво той. — Просто се дръж естествено. Всичко ще се нареди, обещавам.

Тя вдигна глава. След един дълъг миг, който му се стори вечност, най-сетне кимна.

— Щом казваш. Вярвам ти.

Дънфорд усети как нещо у него се надигна и попадна на мястото си, докато се взираше в сребристите дълбини на очите ѝ. Тялото му се навеждаше към нейното и от всичко на света най-много му се искаше да погали розовите ѝ устни с палец, подготвяйки ги за целувка.

— Дънфорд?

Тихият ѝ глас го изтръгна от мечтанието. Той бързо закрочи отново с внезапно ускорен ход, така че Хенри трябваше да тича, за да не изостава. По дяволите, прокълна се той наум. Не я беше довел в Лондон, за да продължи да я съблазнява.

— Как върви попълването на новия ти гардероб? — попита неочаквано. — Виждам, че носиш една от роклите, които купихме в Корнуол.

Хенри не успя да отговори веднага, стъписана от внезапната смяна в тона на разговора.

— Много добре — отвърна тя. — Мадам Ламберт довършва последните преправки. Повечето трябва да са готови в началото на следващата седмица.

— А обучението?

— Не съм убедена, че може да се нарече обучение. Не ми изглежда като особено благородно начинание наизустяването на чинове и правила за старшинство. Предполагам, че все някой трябва да знае, че по-младите синове на маркизите стоят по-долу от по-старите синове на графовете, но не виждам защо това трябва да съм аз — тя се насили да се усмихне с надеждата да върне доброто настроение. — Макар че на теб може да ти е интересно да научиш, че бароните са по-висши от председателя на Долната камара на парламента, но не и от синовете на маркизите, опасявам се, и младите, и старите.

— Тъй като стоях по-долу от тях и когато бях обикновен гражданин без титла — отвърна той, благодарен, че разговорът се върна в сферата на ежедневието, — няма да се измъчвам, задето все още са над мен, ако мога така да се изразя.

— Но трябва да си придадеш господарска величавост при следващата ти среща с председателя на Долната камара — нареди Хенри с усмивка.

— Шегобийка.

— Зная. Вероятно трябва да се науча да се държа по-сериозно.

— Но не с мен, надявам се. Аз те харесвам такава.

Познатото замайване се появи отново.

— Все пак трябва да науча още някои неща — уточни тя, като погледна косо.

— Какви например?

— Бел твърди, че трябва да се науча да флиртувам.

— Не се и учудвам — измърмори той.

— Тази сутрин направих кратко упражнение със съпруга й.

— Какво?!

— Е, не на сериозно — побърза да обясни Хенри. — И със сигурност не бих го направила, ако не беше напълно очевидно, че е лудо влюбен в Бел. Изглеждаше безопасно да изпробвам уменията си върху него.

— Стой далеч от женени мъже — нареди сурово той.

— Ти обаче не си женен — забеляза тя.

— Какво, по дяволите, имаш предвид?

Хенри погледна разсеяно към витрината на магазина, покрай който минаваха, преди да отгърне:

— О, не зная. Сигурно, че трябва да се упражнявам с теб.

— Сериозно ли говориш?

— О, хайде де, Дънфорд. Не се дърпай. Ще ме научиш ли да флиртувам?

— Според мен и сама се справяш чудесно — промърмори той.

— Смяташ ли? — попита тя с изражение на чисто щастие.

Тялото му веднага откликна на сияйната радост, изписана на лицето ѝ, и той отново си нареди да не я поглежда. Никога повече.

Но тя дърпаше настойчиво ръката му и молеше:

— Нали ще ме научиш? Моля те.

— Добре де — въздъхна той със съзнанието, не това не е никак добра идея.

— О, великолепно! Откъде да започнем?

— Времето е прекрасно днес — започна той, без да успее да вложи особено чувство в думите.

— Така е, но аз мислех, че ще работим върху флиртуването.

Той я погледна и веднага съжали. Очите му някак винаги се плъзгаха надолу до устните ѝ.

— В повечето случаи — започна той, като си пое неравен дъх — флиртът започва с най-обикновени светски разговори.

— Така ли? Добре. Тогава започни отново.

Той си пое дълбоко дъх и каза с равен тон:

— Времето е прекрасно днес.

— Несъмнено. На човек му се приисква да излезе навън, не смятате ли?

— Хенри, ние вече сме навън.

— Представям си, че сме на бал — обясни тя. — И може ли да влезем в парка? Може би ще намерим пейка, на която да седнем.

Дънфорд мълчаливо зави към Грийн парк.

— Може ли да започнем отначало?

— Ние не стигнахме много далеч.

— Глупости. Сигурна съм, че ще успеем, когато навлезем в нещата. И така, аз казах, че времето кара човек да поиска да излезе навън.

— Действително — отвърна лаконично той.

— Дънфорд, никак не ме улесняваш.

Тя забеляза една пейка и седна, като му направи място до себе си. Прислужницата ѝ застана кротко под едно дърво на около десетина метри от тях.

— Не искам да те улеснявам. Изобщо не искам да участвам в това.

— Но ти трябва да осъзнаваш, че е необходимо да зная как да общувам с джентълмените. Сега ако, обичаш, ми помогни и се опитай да влезеш в духа на начинанието.

Дънфорд стисна челюсти. Трябваше да я научи, че не може да го притиска твърде много. Изви устни в дяволита полуусмивка. Щом искаше флирт, флирт щеше да получи.

— Добре. Нека започна отначало.

Хенри се усмихна доволно.

— Красива си, когато се усмихваш.

Сърцето ѝ потъна в петите. Тя остана безмълвна.

— За флиртуването трябва двамата, нали знаеш — провлече той.
— Ще те вземат за празноглавка, ако не можеш да отговориш.

— Бл... благодаря ви, милорд — отвърна тя, като се одързости бързо. — Да чуя това от вас е голям комплимент за мен.

— И какво точно означава това, ако мога да попитам?

— Не е тайна, че сте познавач на жените, милорд.

— Значи сте клюкарствали по мой адрес.

— Съвсем не. Не е моя вината, че поведението ви често ви прави тема за разговор.

— Моля? — попита той с леден глас.

— Чувам, че жените ви обожават. Чудя се защо не сте се оженили за някоя от тях?

— Не ти е работа да се чудиш, миличка.

— О, мислите ми просто се реят натам, не мога да ги спра.

— *Никога* не позволявай на мъж да те нарича „миличка“ — нареди той.

Трябваше ѝ секунда, за да осъзнае, че той е излязъл от ролята.

— Но на теб ти е разрешено, Дънфорд — отвърна тя с болезнено помирителен тон.

По някаква причина от това той се почувства като слаб, болен от подагра старец.

— Аз не съм по-малко опасен от останалите — заяви той сурово.

— За мен ли? Но ти си моят настойник.

Ако не се намираха насред обществен парк, той щеше да я сграбчи и да ѝ покаже точно колко опасен може да бъде.

Невероятно беше как успяваше да го провокира. В един момент се опитваше да бъде мъдрият, но строг настойник, а в следващия отчаяно се мъчеше да се възпре да не я грабне.

— Добре — примири се Хенри, като оглеждаше предпазливо буреносното му изражение. — Какво ще кажеш за това: Но, сър, не бива да ме наричате „миличка“.

— Добре е за начало, но ако в този момент държиш ветрило, силно те съветвам да го завреш в околото на простака.

Хенри се почувства насърчена от властната нотка, която долови в гласа му.

— Но в този момент не държа ветрило, така че какво да направя, ако джентълменът не уважи устното ми предупреждение?

— Тогава трябва да побегнеш в другата посока. Бързо.

— Но да кажем, в интерес на спора, че съм притисната в ъгъла. Или пък съм насред препълнена бална зала и не искам да правя сцена. Ако флиртуваше с млада дама, която тъкмо те е предупредила да не я наричаш „миличка“, какво би направил?

— Ще се съобразя с желанието ѝ и ще ѝ пожелая лека нощ — сковано обясни той.

— Не е вярно! — възрази Хенри с игрива усмивка. — Ти си ужасен женкар, Дънфорд. Бел ми разказа.

— Бел приказва твърде много — измърмори той.

— Просто ме предупреждаваше за господата, с които трябва да внимавам. Освен това — добави тя с леко свиване на раменете, — когато обсъждаше женкарите, ти беше в самото начало списъка.

— Много мило от нейна страна.

— Ти, разбира се, си ми настойник — продължа Хенри замислено. — И затова просто да ни видят заедно няма да навреди на репутацията ти. Това е много хубаво, защото компанията ти ми е приятна.

— Хенри, бих казал — отвърна Дънфорд с нарочно муден и равен тон, — че не са ти нужни много повече упражнения във флиртуване.

Усмивка огря лицето ѝ.

— Ще го приема като комплимент от *твоята* уста. Научих, че си майстор в изкуството на съблазняването.

Думите ѝ силно го подразниха.

— Все пак смятам, че си прекалено оптимистично настроен. Вероятно ми трябва още малко практика. За да ми даде самочувствието да се изправя пред висшето общество на първия си бал — обясни тя с удивително сериозно изражение. — Може би ще мога да спечеля брата на Бел за каузата. Разбрах, че скоро завършва обучението си в Оксфорд и ще се върне в Лондон за светския сезон.

По мнение на Дънфорд братът на Бел, Нед, беше все още малко зелен, но въпреки това със сигурност бе на път да стане женкар. А освен това съществуваше и неприятната подробност, че бе изключително красив — надарен със същите поразителни сини очи и великолепна костна структура като на Бел. Какво остава за още неприятния факт, че ще живее под един покрив с Хенри.

— Не, Хенри — отсече Дънфорд с много нисък, много опасен глас. — Не смятам, че е разумно да упражняваш женските си чарове върху Нед.

— Мислиш ли? — попита тя весело. — Според мен е идеален кандидат.

— Би било много опасно за здравето ти.

— Това пък какво означава? Не мога да си представя братът на Бел да ме нарани.

— Но аз ще те нараня.

— Така ли? — прошепна тя. — Какво ще направиш?

— Ако мислиш, че ще отговоря на този въпрос — излая той, — значи си слабоумна, ако не и побъркана.

Очите на Хенри се разшириха.

— Божичко.

— Божичко, именно. Сега ме слушай внимателно — започна той с опасно впит в очите ѝ поглед. — Ще стоиш далеч от Нед Блайдън, ще стоиш далеч от женени мъже и ще стоиш далеч от *всички* женкари в списъка на Бел.

— И от теб ли?

— Разбира се, че не от мен — тросна се той. — Аз съм ти настойник, мамка му.

И той захлупи устата си с длан, почти невярващ, че е изгубил самообладание дотам, че да я изругае.

Хенри обаче явно не забеляза вулгарната му реч.

— Значи всички женкари?

— Всичките.

— Тогава към кого мога да насоча усилията си?

Дънфорд отвори уста с намерението да изреди списък с имена. За своя изненада не успя да се сети за нито едно.

— Все трябва да има някого — побутна го тя.

Той я изгледа ядосано, като си помисли как би вдигнал ръка и би избърсал това невъзможно радостно изражение от лицето ѝ. Или още по-добре би го премахнал с устата си.

— Не ми казвай, че ще трябва да прекарам целия сезон единствено с теб.

Не беше лесно, но Хенри успя да скрие надеждата в гласа си.

Дънфорд внезапно се изправи, като почти я придърпа със себе си.

— Ще намерим някого. А сега да се прибираме.

Не бяха изминали и три крачки, когато чуха някой да вика Дънфорд по име. Хенри вдигна очи и видя една изключително елегантна, изключително добре облечена и изключително красива жена да върви към тях.

— Приятелка ли ти е? — попита тя.

— Лейди Сара-Джейн Уолкът.

— Някое от завоеванията ти ли е?

— Не — сопна се той.

Хенри прецени набързо хищническия блясък в очите на жената.

— Обаче ѝ се иска.

— *Какво каза?* — нахвърли ѝ се той.

Не ѝ се наложи да отговаря, защото лейди Уолкът стигна до тях. Дънфорд я поздрави и след това представи двете дами една на друга.

— Повереница ли? — изчурулика лейди Уолкът. — Очарователно.

„Очарователно ли?“, поиска да отвърне Хенри, но си замълча.

— Каква семейна картинка — продължи лейди Уолкът, докосвайки Дънфорд по ръката — някак двусмислено според Хенри.

— Не съм сигурен, че „семейна“ е точната дума — отвърна той учтиво, — но със сигурност е ново преживяване за мен.

— О, без съмнение — съгласи се лейди Уолкът и навлажни устни. — Това изобщо не е в обичайния ви стил. Обикновено сте отдаден на по-атлетични — по-мъжествени — занимания.

Хенри така бе побесняла, че смяташе за чудо дето още не беше започнала да съска. Пръстите ѝ неволно се свиха като нокти на птица, които много искаше да прокара през лицето на по-възрастната дама.

— Бъдете спокойна, лейди Уолкът — отвърна Дънфорд, — че намирам ролята си на настойник образователна и възпитателна за характера ми.

— Възпитателна за характера ли? Пфф. Колко скучно. Скоро ще се отегчите. Елате да ме посетите, когато това стане. Сигурна съм, че ще намерим начини да се забавяваме.

Дънфорд въздъхна. Друг път щеше с радост да се възползва от доста безсрамното предложение на Сара-Джейн, но сега, с Хенри до него, внезапно почувства необходимост да постъпи благородно.

— Кажете ми — пресече я остро той, — как е лорд Уолкът напоследък?

— Живурка си в Дорсет. Както винаги. Не е от никакво значение тук в Лондон.

Тя отпрати последна съблазнителна усмивка, кимна мазно на Хенри и продължи по пътя си.

— Така ли трябва да се държа? — попита Хенри невярващо.

— В никакъв случай.

— Ами тогава...

— Просто се дръж естествено — сряза я той. — Дръж се естествено и стой далеч...

— Знам. Знам. Да стоя далеч от женени мъже, Нед Блайдън и всякакви женкари. Но бъди така добър да ме уведомиш, ако се сетиш за някого другиго, когото следва да добавя към тези списък.

Дънфорд се намръщи. Хенри се усмихваше през целия път към къщи.

ГЛАВА ТРИНАДЕСЕТА

Една седмица по-късно Хенри беше готова за представяне пред обществото. Керълайн бе решила повереницата ѝ да направи дебюта си на годишната забава на Линдуърти. Това е традиционно голямо събитие, беше ѝ обяснила Керълайн, така че ако Хенри постигне изключителен успех там, всички ще разберат за него.

— А ако се изложи ужасно? — попита Хенри.

Керълайн ѝ се усмихна и каза, че не смята това за сериозна грижа и добави:

— Тогава ще можеш да се изгубиш в тълпата.

Доста разумно, помисли си Хенри.

Бел дойде при нея вечерта в деня на бала, за да ѝ помогне да се облече. Бяха избрали рокля от бяла коприна, извезана със сребърен конец.

— Имаш голям късмет, нали знаеш — забеляза Бел, докато двете с прислужницата помагаха на Хенри да си я сложи. — Очаква се дебютантките да носят бяло, но немалко изглеждат ужасно в него.

— А аз? — попита бързо Хенри, като вдигна поглед.

Тя искаше да изглежда съвършено. Или поне толкова съвършено, колкото можеше, с каквито прелести я бе дарил Бог. Отчаяно искаше да покаже на Дънфорд, че може да бъде такава жена, каквато той иска до себе си тук, в Лондон. Трябваше да докаже, на него и на себе си, че може да бъде повече от фермерско момиче.

— Не, разбира се — успокои я Бел. — Аз и мама никога нямаше да те оставим да купиш тази рокля, ако не изглеждаше пленително в нея. Братовчедка ми Ема беше с виолетово на своя дебют. Някои се втрещиха, но както каза мама, бялото прави Ема да изглежда жълта. По-добре да се опълчиш на традицията, отколкото да приличаш на крем карамел.

Хенри кимна, докато приятелката ѝ закопчаваше роклята ѝ на гърба. Тя се опита да се обърне, за да се види в огледалото, но Бел я спря с леко поставена на рамото ѝ ръка и думите:

— Още не. Изчакай да видиш цялата картина.

Прислужницата на Бел, Мери, се зае с косата ѝ и през следващия един час внимателно я подреждаше, като някъде я къдреше, другаде я повдигаше. Накрая Бел ѝ сложи чифт диамантени обеци на ушите и подходяща огърлица на врата.

— Но чии са? — попита Хенри с изненада.

— Мои.

Тя веднага вдигна ръка да свали бижутата от ушите си.

— Не мога да ги приема!

Бел върна ръката ѝ на място.

— Естествено, че можеш.

— Ами ако ги загубя?

— Няма.

— Но ако все пак ги загубя? — настоя Хенри.

— Тогава аз ще съм си виновна, че съм ти ги заела. Сега мълчи и виж какво свършихме.

Бел се усмихна и я обърна с лице към огледалото.

Хенри остана поразена. Накрая прошепна:

— Нима това съм аз?

Очите ѝ сякаш блестяха в тон с диамантите, а на лицето ѝ сияеше невинна надежда за бъдещето. Мери беше прибрала гъстата ѝ коса във френски кок, след което беше измъкнала ефирни кичури, които се къдреха закачливо около лицето ѝ. Тези паяжинени къдри проблясваха с цвят на злато на светлината на свещите и ѝ придаваха почти безплътен вид.

— Изглеждаш вълшебно — усмихна се Бел.

Хенри бавно се изправи, все още неспособна да повярва, че отражението в огледалото наистина бе нейно. Сребърните нишки в роклята ѝ отразяваха светлината при движенията ѝ и докато ходеше из стаята, тя блещукаше и искреше, и изглеждаше сякаш не е от този свят, почти като нещо скъпоценно, което не може да се докосва. Тя си пое дълбоко дъх в опит да овладее някои от шеметните чувства, които бушуваха в нея. Чувстваше се като принцеса — като принцеса от приказките, в чиито крака бе целият свят. Можеше да покори Лондон. Можеше да се плъзга по земята по-грациозно и от жените с ролки на краката.

Можеше да се смее, да пее и да танцува до зори. Тя се усмихна и обви ръце около тялото си. Можеше да постигне всичко.

Мислеше, че дори може да накара Дънфорд да се влюби в нея. И това бе най-шеметното.

* * *

Мъжът, който занимаваше мислите ѝ, в този миг чакаше долу със съпруга на Бел, Джон, и техния добър приятел Александър Риджли, херцог Ашбърн.

— Та обяснете ми — казваше Алекс, докато разклащаше уискито в чашата си, — коя точно е тази млада жена, за която се очаква да се грижа тази вечер? И Дънфорд, ти как успя да си навлечеш повереница?

— Наследих я заедно с титлата. Честно да си призная, беше по-голяма изненада и от баронството. Благодаря ти, между другото, че дойде да помогнеш. Хенри не е излизала от Корнуол, откакто е била на около десет и мисълта за лондонския светски сезон я ужасява.

Алекс веднага си представи кротка, стеснителна девойка и въздъхна.

— Ще се постарая.

Джон улови изражението му, ухили се и заяви:

— Това момиче ще ти хареса, Алекс, обещавам ти.

Алекс изви една вежда.

— Уверявам те.

Джон реши да направи най-големия възможен комплимент на Хенри, като каже, че му напомня за Бел, но след това си спомни, че разговаря с мъж, който беше точно толкова влюбен в жена си, колкото и той самият.

— Малко прилича на Ема — каза вместо това той. — Сигурен съм, че двете много ще си допаднат.

— О, моля ти се — изсумтя Дънфорд. — Изобщо не прилича на Ема.

— Жалко за нея — заключи Алекс.

Дънфорд му хвърли раздражен поглед.

— Защо мислиш, че не прилича на Ема? — попита любезно Джон.

— Ако я беше видял в Корнуол, щеше да разбереш. Тя беше постоянно в бричове и се грижеше за ферма, за Бога.

— Трудно ми е да разбера по тона ти — отвърна Алекс. — Това трябва да ме накара да се възхищавам на момичето или да го презирам?

Дънфорд отново се намръщи.

— Просто ѝ се усмихвай одобрително и танцувай с нея един-два пъти. Колкото и да ненавиждам как ти се подмазва обществото, нямам скрупули да използвам положението ти, за да ѝ осигурия успех.

— Всичко, което искаш — приветливо отвърна Алекс, без да обръща внимание на язвителните забележки на приятеля си. — Макар да не мисля, че го правя заради теб. Ема каза, че ще ме обезглави, ако не помогна на Бел с новото ѝ протеже.

— Както и трябва — отсече Бел, която влезе в стаята сред облак от синя коприна.

— Къде е Хенри? — попита Дънфорд.

— Ето я.

Бел отстъпи, за да направи място на Хенри да влезе.

И тримата мъже гледаха жената на вратата, но видяха различни неща.

Алекс видя доста привлекателна млада дама със забележителна жизненост в сребърните очи.

Джон видя жената, която беше спечелила силната му симпатия и възхищение през последната седмица, сега красива и пораснала с новата си рокля и прическа.

Дънфорд видя ангел.

— Божичко, Хенри — прошепна той и неволно пристъпи към нея. — Какво се е случило с теб?

Лицето на Хенри посърна.

— Не ти ли харесва? Бел каза, че...

— Не! — извика той със странно суров глас. Бързо отиде при нея и сграбчи ръцете ѝ в своите. — Тоест да. Искях да кажа, че изглеждаш прелестно.

— Сигурен ли си? Защото мога да променя...

— Не променяй нищо — прекъсна я строго той.

Тя се взря в него, наясно, че чувствата ѝ са изписани на лицето, но неспособна да ги скрие. Най-сетне Бел се намеси, като напомни

весело:

— Хенри, трябва да те запозная с братовчед си.

Хенри примигна и се обърна към чернокосия и зеленоок мъж, който стоеше до Джон. Той беше магнетично привлекателен, помисли си тя по-скоро обективно, но дори не го бе забелязала, когато влезе в стаята. Не бе видяла никого, освен Дънфорд.

— Мис Хенриета Барет — започна Бел, — позволете ми да ви представя херцог Ашбърн.

Алекс пое ръката ѝ и леко я целуна по кокалчетата.

— Очарован съм, мис Барет — издекламира той, хвърляйки дяволит поглед към Дънфорд, който явно току-що беше осъзнал, че се е направил на глупак с реакцията към повереницата си. — Може би не толкова очарован, колкото приятеля ни Дънфорд, но все пак очарован.

Очите на Хенри затанцуваха и на лицето ѝ разцъфна широка усмивка.

— Моля, наричайте ме Хенри, Ваша светлост...

— Всички я наричат така — довърши Дънфорд вместо нея.

Тя сви рамене безпомощно.

— Така си е. Освен лейди Уърт.

— Хенри — произнесе Алекс, за да опита звученето. — Мисля, че ви отива. Със сигурност повече от Хенриета.

— Мисля, че Хенриета не отива на никого — отвърна тя, след което го награди с безочлива усмивка и Алекс веднага разбра защо Дънфорд се захласва по нея като ученик. Тя имаше характер и въпреки че все още не го осъзнаваше, беше красива, и Дънфорд беше безсилен.

— Убеден съм, че е така — съгласи се Алекс.

— Съпругата ми очаква първото ни дете след два месеца. Ще се погрижа да не се казва Хенриета.

— О, да — каза Хенри внезапно, сякаш току-що си беше спомнила нещо важно. — Вие сте женен за братовчедката на Бел. Тя сигурно е чудесна дама.

Очите на Алекс омекнаха.

— Да. Надявам се да имате възможност да се запознаете с нея. Много ще ви хареса.

— Не колкото аз нея, убедена съм, след като е имала благоразумието да се омъжи за вас — отвърна Хенри и хвърли дързък

поглед към Дънфорд. — Но моля ви, Ваша светлост, забравете, че съм казала такова нещо. Дънфорд настоява да не говоря с женени мъже.

И сякаш, за да илюстрира думите си, тя отстъпи крачка назад.

Алекс избухна в смях.

— С Ашбърн е допустимо — обади се Дънфорд с получут стон.

— Надявам се, че и с мен не е забранено — добави Джон.

Хенри погледна изкосо изпадналия си в затруднение настойник.

— И с Джон може — отвърна той, сега с леко раздражение.

— Дънфорд, моите поздравления — рече Алекс, като избърса сълзите от смях от очите си. — Предвиждам, че ви очаква огромен успех. Ухажорите ще се редят на опашка пред вратата ви.

Ако думите на приятеля му зарадваха Дънфорд, то това не си пролича по лицето му. Хенри грейна.

— Мислите ли наистина? Трябва да призная, че съм слабо запозната с нравите в обществото. Керълайн каза, че често съм малко повече открита, отколкото трябва.

— Тъкмо заради това — отвърна Алекс уверено, — ще постигнете успех.

— Трябва да тръгваме — намеси се Бел. — Мама и татко вече са заминали, а аз им казах, че ще тръгнем скоро след тях. С една карета ли ще отидем? Мисля, че ще успеем да се съберем.

— С Хенри ще отидем отделно — спокойно обясни Дънфорд, като взе ръката ѝ. — Искам да обсъдя някои неща с нея преди представянето ѝ.

Той я поведе към вратата и двамата излязоха от стаята.

Вероятно беше по-добре, че не видя трите еднакви усмивки, насочени към гърбовете им.

— За какво искаш да говорим? — попита Хенри, когато каретата им потегли.

— Нищо — призна той. — Помислих, че може да искаш няколко мига спокойствие преди да пристигнем на приема.

— Много мило от ваша страна, милорд.

— О, за Бога — намръщи се той. — Никога не ме наричай милорд!

— Само се упражнявах — промърмори тя.

Двамата замълчаха за миг и след това той попита:

— Притесняваш ли се?

— Малко — призна тя. — Но приятелите ти са много мили и доста ме успокоиха.

— Хубаво — одобри той и бащински я потупа по ръката.

Хенри усети топлината на дланта му през двата чифта ръкавици и силно ѝ се прииска да удължи докосването. Но не знаеше как, затова направи онова, което винаги правеше, когато чувствата ѝ се надигаха до повърхността: ухили се дяволито.

След това потупа неговата ръка.

Дънфорд се облегна, мислейки си, че Хенри трябваше да е впечатляващо въздържана, за да го дразни така във вечерта на дебюта си. Внезапно тя отвърна глава от него, за да гледа преминаващия Лондон през прозореца. Той заразглежда профила ѝ и забеляза с любопитство, че жизнерадостната искра в очите ѝ беше изчезнала. Канеше се да я попита защо, когато тя навлажни устните си.

Сърцето на Дънфорд заблъска в гърдите му.

Той не беше и сънувал, че Хенри толкова ще се промени само за две седмици престой в Лондон, не беше помислял, че дръзкото момиче от провинцията ще се превърне в съблазнителна — макар и не по-малко дръзка — жена. Копнееше да докосне извивката на врата ѝ, да прокара ръка по бродирания ръб на деколтето ѝ, да зарови пръсти в прелестната топлина под него...

Той потрепери, осъзнал, че мислите му водеха тялото към доста неудобно положение. И му ставаше болезнено ясно, че се привързва към нея твърде много и определено не по начина, по който един настойник се привързва към повереницата си.

Би било толкова лесно да я съблазни. Знаеше, че има власт да го направи, и въпреки че Хенри се бе уплашила при последната им такава среща, той не смяташе, че отново ще се опита да го спре. Можеше да я потопи в удоволствие. Тя нямаше дори да знае какво ѝ се е случило.

Той потрепери, сякаш физическото движение можеше да го възпре да се наведе през седалката и да направи първата крачка към целта си. Не беше довел Хенри в Лондон, за да я съблазнява. Боже мили, помисли той кисело, колко пъти му се бе наложило да си повтаря това изречение през последните няколко седмици? Но то беше вярно и тя имаше право да се запознае с всички подходящи ергени в Лондон. Той щеше да се отдръпне и да я остави сама да види другите възможности.

Отново проклетият рицарски инстинкт. Животът би бил много по-лесен, ако честта му не се месеше постоянно, когато се отнасяше до това момиче.

Хенри се обърна отново към него и устните ѝ се разтвориха леко, защото се стъписа от суровото изражение, изписано върху лицето му.

— Има ли нещо? — попита тя тихо.

— Не — отвърна той малко по-рязко, отколкото възнамеряваше.

— Сърдиш ми се.

— Защо ще ти се сърдя? — почти кресна той.

— Определено звучиш, сякаш ми се сърдиш.

Той въздъхна.

— Сърдя се на себе си.

— Но защо? — попита Хенри, която изглеждаше загрижена.

Дънфорд се прокле под нос. Какво да ѝ каже сега? *Сърдя се, защото искам да те съблазня? Сърдя се, защото ухаеш на лимони и умирам да разбера защо? Сърдя се, защото...*

— Не си длъжен да ми отговаряш — добави Хенри, явно усетила, че той не иска да сподели чувствата си с нея. — Просто ми позволи да те развеселя.

Слабините му се стегнаха при тази мисъл.

— Да ти разкажа ли какво ни се случи с Бел вчера? Беше много забавно. Бях... не, виждам, не искаш да чуеш.

— Не е вярно — насили се да каже той.

— Ами отидехме в сладкарницата на Харди и... ти не ме слушаш.

— Слушам те — увери я той, като лицето му доби по-приятливо изражение.

— Добре — подхвана тя бавно, като го прецени набързо с поглед.

— Влезе една дама с доста зелена коса...

Дънфорд не каза нищо.

— Не ме слушаш! — обвини го тя.

— Напротив — започна да възразява той. След като видя съмнението на лицето ѝ, призна със закачлива момчешка усмивка: — Не те слушах.

Тя му се усмихна — не по познатия дързък начин, с който той беше свикнал, а с искрена радост, напълно непресторена в красотата си.

Дънфорд бе пленен. Той се наведе към нея, без да осъзнава какво прави.

— Искаш да ме целунеш — прошепна тя, удивена.

Той поклати глава.

— Искаш — настоя Хенри. — Виждам го в очите ти. Гледаш ме така, както винаги съм искала да те погледна аз, но не зная как и...

— Шшт — притисна устните ѝ с пръст той.

— Няма да възразя — прошепна тя върху пръста му.

Кръвта му закипя. Тя бе на сантиметри от него, видение в бяла коприна и му даваше разрешение да я целуне. Разрешение да направи това, за което жадуваше...

Пръстът му се плъзна от устата ѝ, като премина през долната ѝ устна.

— Моля те — прошепна тя.

— Това не значи нищо — промълви той.

Тя поклати глава:

— Нищо.

Той се наведе и взе лицето ѝ в дланите си.

— Ще идеш на бала, ще срещнеш някой добър джентълмен...

Тя кимна.

— Каквото наредиш.

— Той ще те ухажда... може би ще се влюбиш...

Тя не отвърна.

Сега беше на косъм от нея.

— И ще заживеете щастливо заедно.

— Надявам се — каза тя, но думите се загубиха в устните му, когато той я целуна с такъв копнеж и нежност и на нея ѝ се стори, че всеки миг ще се пръсне от любов. Целуна я отново и след това още веднъж с меки и нежни устни, а ръцете му топлеха бузите ѝ. Хенри простена името му и той стрелна езика си между устните ѝ, неспособен да устои на меката съблазън на устата ѝ.

Новата интимност разби и малкото останало му самообладание и последната му разумна мисъл беше, че не бива да разваля прическата ѝ... Ръцете му се плъзнаха по гърба ѝ и той я притисна до себе си, наслаждавайки се на топлината на тялото ѝ.

— Хенри, за Бога — простена той. — О, Хен.

Дънфорд чувстваше как тя се оставя на милостта му и знаеше, че е мерзавец. Ако беше на всяко друго място, вместо в карета на път за първия бал на Хенри, навярно нямаше да намери сили да се спре, но сега... Божичко, не можеше да я обезчести. Искаше вечерта ѝ да бъде безупречна.

Не му хрумна, че може би за нея това е представата за безупречна вечер.

Той си пое неравен дъх и се опита да откъсне устни от нейните, но успя да стигне само до брадичката ѝ. Кожата ѝ беше толкова мека, толкова топла, че той не устоя и проследи с целувки линията на челюстта до ухото. Най-накрая успя да се отдръпне, като се презираше, задето се възползва от нея. Сложи ръце на раменете ѝ, защото имаше нужда да я отдалечи от себе си, но след това осъзна, че всяко докосване между тях може да бъде експлозивно, затова отдръпна ръцете си и се премести по-далеч на седалката. След това стана и седна на отсрещната седалка.

Хенри докосна тръпнещите си устни, твърде невинна, за да осъзнае, че силата на желанието му се крепи на много тънка нишка. Защо се бе преместил толкова далеч? Тя знаеше, че е прав да прекрати целувката. Знаеше, че трябва да му благодари за това, но не можеше ли да остане до нея и поне да я хване за ръка?

— Това определено не значеше нищо — опита да се пошегува тя, но гласът ѝ се прекърши, докато изричаше думите.

— За твое добро е да не значи.

Какво искаше да каже с това? Хенри се прокле, задето нямаше смелост да попита.

— Аз... сигурно изглеждам ужасно — каза вместо това, а гласът ѝ прозвуча глухо на нея самата.

— Косата ти е в ред — отвърна той с равен тон. — Внимавах да не я разваля.

Това, че можеше да говори за целувката им с толкова студена, клинична безстрастност, я заля като ледена вода.

— Не, не, разбира се. Не би искал да ме съсипеш в първата ми светска вечер.

Напротив, помисли той с горчива ирония, много му се искаше да я съсипе. Да я съсипва многократно. Искаше му се да се изсмее на съвършената справедливост на положението. След като няколко години

бе преследвал жените, а десет години след това те го бяха преследвали, най-сетне бе съборен от едно девойче, едва излязло от Корнуол, към което носеше дълг на закрилник. Боже мили, та той й беше настойник и беше негов свещен дълг да я пази чиста и неопетнена за бъдещия й съпруг, когото между другото трябваше да й помогне да намери и избере. Той поклати глава, сякаш в опит да се сгълчи, че този инцидент не бива да се повтаря.

Хенри го видя да разтърсва глава и помисли, че отговаря на отчаяната й забележка за това, че не би искал да я съсипе и студеното унижение, надигнало се у нея, я накара да каже:

— Не, не бива да правя нищо, което може да накърни репутацията ми. Защото тогава може да не си намеря съпруг, а това е целта ни, нали така?

Тя погледна Дънфорд. Той нарочно избягваше да гледа към нея, а челюстта му бе стегната така здраво, че тя беше сигурна, че ще си счупи зъбите. Значи беше разстроен — хубаво! Тя беше много повече от разстроена. Нададе безумен смях и добави:

— Зная, че каза, че мога да се върна в Корнуол, ако искам, но и двамата знаем, че това е преструвка, нали?

Дънфорд се обърна, но тя не го остави да й отговори.

— Светският сезон — продължаваше тя с все по-висок глас — има само една цел, а именно, да се намери съпруг за дамата, за да не бъде вече отговорност на съответния мъж. В този случай, предполагам, мъжът си ти, макар че не се стараеш особено да се освободиш от отговорността си.

— Хенри, замълчи — нареди той.

— О, веднага, милорд. Ще мълча. Ще бъда свършената млада госпожица от обществото. Не бих искала да се отклоня от идеала за дебютантка. Не дай си боже да съсипя шансовете си за добър брак. Все пак може да хвана дори някой виконт.

— Ако имаш късмет — излая той.

Сякаш й зашлевиха плесница. Да, тя знаеше, че основната цел е да я омъжат, но въпреки това я болеше да го чува от него.

— М-може да не се омъжа — заяви тя, като се опита да звучи предизвикателно, но не успя съвсем. — В края на краищата не съм длъжна.

— Надявам се да не саботираш нарочно шансовете си да си намериш съпруг, само за да ми направиш напук.

Тя се скова.

— Не се ласкай, Дънфорд. Имам да мисля за по-важни неща от това да ти правя напук.

— Колко хубаво за мен — провлече той.

— Ужасен си — извика тя. — Ужасен и... и... ужасен!

— Какъв богат речник.

Страните на Хенри се зачервиха от срам и яд.

— Ти си жесток човек, Дънфорд. Чудовище! Не знам за какво изобщо ме целуна. Какво съм направила, за да ме намразиш? Искаше да ме накажеш за нещо ли?

Не, отвърна измъченото му съзнание. Искаше да накаже себе си. Той отвърна с накъсана въздишка:

— Не те мразя, Хенри.

Но не ме и обичаш, искаше да извика тя. *Не ме обичаш и от това боли толкова много.* Защо бе така ужасен? Да не би на нея да й имаше нещо? Нещо, което го принуждаваше да се принизява, като я целува толкова дълбоко, но само за да... божичко, та тя не можеше да се сети дори за една причина. Със сигурност не беше от страст, подобна на нейната. Толкова студено и безстрастно направи забележката за косата ѝ.

Тя възкликна, когато осъзна с дълбоко унижение, че в очите ѝ се надигат сълзи. Бързо обърна лице и ги избърса, без да я е грижа, че солените капки вероятно развалят меката кожа на ръкавиците ѝ.

— За Бога, Хен — започна Дънфорд със състрадание в гласа. — Недей...

— Какво недей? — избухна тя. — Недей да плачеш ли? Как не те е срам да го кажеш!

Тя скръсти ръце в размирен жест и употреби цялата си желязна воля да пресуши всяка сълза в организма си. След около минута усети, че се връща към сравнително нормално състояние.

Което беше съвсем навреме, защото каретата спря и Дънфорд заяви с равен тон:

— Пристигнахме.

Хенри не искаше нищо друго, освен да си иде у дома.

Чак в Корнуол.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАДЕСЕТА

Хенри изправи високо глава, докато Дънфорд ѝ помагаше да излезе от каретата. Докосването на ръката му почти разби сърцето ѝ, но тя се бе научила да не изразява чувствата върху лицето си. Ако Дънфорд погледнеше към нея, щеше да види едно напълно спокойно изражение без следи от мъка или гняв — но и без следа от щастие.

Тъкмо бяха слезли, когато пристигна каретата на Блекууд зад тях. Хенри наблюдаваше как Джон помага на Бел да излезе.

Бел веднага дойде при нея, без да чака Алекс да слезе от каретата.

— Какво има? — възкликна тя, като видя необичайно напрегнатото изражение на приятелката си.

— Нищо — излъга Хенри.

Но Бел долови глухия тон в гласа ѝ.

— Очевидно има нещо.

— Не, наистина, няма нищо. Просто се притеснявам, това е.

Бел се съмняваше Хенри да е станала чак толкова притеснителна в краткото време на пътуването дотук. Тя хвърли убийствен поглед към Дънфорд. Той веднага се извърна и започна разговор с Джон и Алекс.

— Какво ти направи? — прошепна Бел гневно.

— Нищо!

— Ако е така — заяви Бел с поглед, който казваше, че изобщо не ѝ вярва, — тогава по-добре се успокой веднага, преди да сме влезли.

— Спокойна съм — възрази Хенри. — Не мисля, че в живота си съм била по-спокойна.

— Тогава се успокой — нареди Бел, обгърна ръцете на Хенри в своите и ги притисна. — Хенри, никога не съм виждала очите ти толкова безжизнени. Съжалявам, че ти го казвам така, но е вярно. Няма от какво да се боиш. Всички ще те харесат. Просто влез и се дръж естествено — довърши тя и спря за малко, преди да добави:

— Само че без ругатните.

На устните на Хенри трепна неохотна усмивка.

— И избягвай темата за работата на фермата — добави Бел бързо. — Особено онова за прасето.

Хенри усети как искрите се връщат в очите ѝ.

— О, Бел, толкова те обичам. Ти си добра приятелка.

— С теб не е трудно — отвърна Бел, като стисна с обич ръцете ѝ. — Готова ли си? Добре. Дънфорд и Алекс заедно ще те придружат на влизане. Това ще направи силно впечатление. Преди Алекс да се ожени, двамата бяха най-желаните ергени в страната.

— Но Дънфорд дори не е имал титла.

— Няма значение — въпреки това го желаеха.

Хенри много добре разбираше защо. Но той не я искаше. Поне не за постоянно. Отново я заля чувство на унижение, когато го погледна. Внезапно усети силна необходимост да докаже на себе си, че заслужава да бъде обичана, дори Дънфорд да не мислеше така. Брадичката ѝ леко се повдигна, а на лицето ѝ появи ослепителна усмивка.

— Гогова съм, Бел. Ще прекарам една прекрасна вечер.

Бел изглеждаше леко стъписана от тази неочаквана енергия у Хенри.

— Да вървим тогава. Дънфорд! Алекс! Джон! Готови сме да влезем.

Тримата джентълмени прекратиха с нежелание разговора си и Хенри се озова между Дънфорд и Алекс. Почувства се ужасно дребна; и двамата бяха почти метър и деветдесет високи и доста широки в раменете. Знаеше, че всички дами в балната зала ще ѝ завидват; не беше срещала много мъже от висшето общество, но едва ли повечето бяха толкова мъжествени, колкото тримата в тяхната група.

Влязоха вътре и се наредиха на опашката, за да бъдат обявени от иконома. Без да осъзнава, Хенри започна да се приближава до Алекс, отдръпвайки се от Дънфорд. Накрая Алекс се наведе към нея и попита:

— Хенри, добре ли си? Вече е почти наш ред.

Хенри се обърна и го заслепи с усмивката, която току-що беше използвала пред Бел.

— Съвършено, Ваша светлост. Ще *поразя* Лондон. Висшето общество ще падне в краката ми.

Дънфорд я чу и се скова, след което я дръпна към себе си.

— Внимавай какво правиш, Хенри — сряза я той. — Не е разумно да влезеш, увита около Ашбърн. Всеизвестно е, че обожава жена си.

— Не се тревожи — отвърна му тя с неискрена усмивка. — Няма да те изложя. И обещавам възможно най-скоро да те освободя от себе си. Смятам да събера десетки предложения за брак. Още следващата седмица, ако мога.

Алекс имаше известна представа какво се случва и устната му потрепна. Не беше чак толкова доблестен, че да не може да се забавлява със страданието на Дънфорд.

— Лорд и лейди Блекууд! — прокълтя гласът на иконома.

Хенри затаи дъх. Те бяха следващи. Алекс я бутна закачливо и прошепна:

— Усмихни се.

— Негова светлост херцог Ашбърн! Лорд Станидж! Мис Хенриета Барет!

Тълпата се смълча. Хенри не беше дотам суетна и заблудена, за да си въобрази, че особите от висшето общество са загубили ума и дума пред несравнимата ѝ красота, но знаеше, че си умират да видят коя е дамата, която някак бе успяла да направи дебюта си подръка с двамата най-желани мъже в цяла Британия.

Петимата приятели отидоха при Керълайн, което затвърди успеха на Хенри, защото обявяваше пред всички, че влиятелната графиня Уърт я подкрепяше.

В рамките на минути Хенри беше заобиколена от млади мъже и жени, нетърпеливи да се запознаят с нея. Мъжете бяха любопитни — коя беше тази непозната жена и как беше успяла да привлече вниманието и на Дънфорд, и на Ашбърн? (Слухът, че е законна повереница на Дънфорд, още не се беше разпространил.) Жените бяха още по-любопитни — по същата причина.

Хенри се смееше и флиртуваше, закачаше се и искреше. С неимоверно усилие на волята успя да изхвърли Дънфорд от мислите си. Представяше си, че всеки мъж, с когото се запознаваше, е Алекс или Джон, а всяка жена — Бел или Керълайн. Тази хитрост ѝ позволи да се отпусне и да се държи естествено — а след като направеше това, хората веднага ставаха сърдечни с нея.

— Тя е като глътка свеж въздух! — обяви лейди Джърси, без да я е грижа, че звучи ужасно банално.

Дънфорд чу тази забележка и се опита да се гордее с повереницата си, но му попречи досадното чувство за собственост, което го завладяваше всеки път, щом някое младо конте ѝ целуваше ръка. А то бе нищо в сравнение с изгарящите пориви на ревност, които го разтърсваха всеки път, когато тя се усмихваше на някой от по-възрастните и опитни мъже, които също се бяха насъбрали около нея.

В момента Керълайн я представяше на граф Билингтън — мъж, когото Дънфорд харесваше и уважаваше. По дяволите, това беше същата дръзка усмивка, с която тя удостояваше *него*. Той си отбеляза наум да не продава на Билингтън отличния арабски жребец, около който графът слухтеше цяла пролет.

— Виждам, че направихте голямо впечатление.

Дънфорд се обърна и видя лейди Сара-Джейн Уолкът.

— Лейди Уолкът — кимна ѝ лениво той.

— Успешно се представя.

— Така е.

— Сигурно се гордеете.

Той се насили да кимне отсечено.

— Трябва да призная, че не бих предположила. Не че не е привлекателна — побърза да добави лейди Уолкът. — Но не по обичаен начин.

Дънфорд я изгледа смъртоносно.

— На външен вид или по характер?

Сара-Джейн или бе изключително глупава, или не забеляза гневния блясък в очите му.

— Бих казала и двете. Доста е дръзка, не смятате ли?

— Не — отсече той. — Не смятам.

— Виж ти — ъгълчетата на устата ѝ се извиха едва забележимо.

— Е, сигурна съм, че всички скоро ще го разберат.

Тя се усмихна нацупено и се отдалечи.

Дънфорд извъртя глава, за да разгледа Хенри още веднъж. Дали наистина бе твърде дръзка? Смахът ѝ действително бе доста жизнен. Той го приемаше като знак за щастлив и възхитителен характер, но друг би го приел като подкана. Той застана до Алекс, откъдето можеше да я вижда по-добре.

Междувременно Хенри бе успяла да си внуши, че си прекарва прекрасно. Всички изглежда я смятаха за много привлекателна и остроумна, а за жена, която бе прекарала по-голямата част от живота си без приятели, това беше доста главозамайваща комбинация. Граф Билингтън ѝ обръщаше особено внимание и тя разбираше, по погледите, които ѝ отправяха, че обикновено не е склонен да ухажва млади дебютантки. Хенри го намери привлекателен и приятен и започна да си мисли, че ако имаше повече мъже като него, може и да успее да намери някого, с когото да бъде щастлива. Може би дори самия граф.

Той изглеждаше интелигентен и въпреки че косата му беше червеникавокестенява, топлите му кафяви очи ѝ напомняха за очите на Дънфорд.

Не, помисли си Хенри, това не бива да е точка в полза на графа.

И все пак, реши тя в духа на справедливостта, не е задължително и да е точка в негов ущърб.

— А яздите ли, мис Барет? — питаше графът.

— Разбира се — отвърна Хенри. — Все пак съм израсла във ферма.

Бел се покашля.

— Така ли? Не знаех.

— В Корнуол — Хенри реши да спести мъчението на Бел. — Но едва ли ви се слуша за моята ферма. Като нея трябва да има хиляди. А вие яздите ли?

Последният въпрос зададе със закачлив поглед; беше ясно, че всички джентълмени ядят. Билингтън се засмя.

— Ще ми позволите ли удоволствието да ви придружа на езда в Хайд Парк в близките дни?

— О, не бих могла.

— Съкрушен съм, мис Барет.

— Дори не зная как се казвате — продължи Хенри с грейнало в усмивка лице. — Не бих могла да приема ангажимент за езда с мъж, когото познавам единствено като „графа“. Ужасно смело е, разбирате, предвид това, че аз самата съм просто „мис“. През цялото време ще треперя от ужас да не ви обидя.

Този път Билингтън се разсмя на глас и направи елегантен поклон.

— Чарлс Уикъм, мадам, на вашите услуги.

— С удоволствие ще ви придружа на езда, лорд Билингтън.

— Да не искате да ми кажете, че си направих труда да ви се представя, а вие ще продължите да ме наричате лорд Билингтън?

Хенри наклони глава настрани.

— Не ви познавам много добре, лорд Билингтън. Би било ужасно невъзпитано от моя страна да ви наричам Чарлс, не смятате ли?

— Не — отвърна той с ленива усмивка. — Не смятам.

В нея се разля топло чувство, подобно, но не съвсем същото, като чувството, което изпитваше, когато Дънфорд ѝ се усмихваше. Хенри реши, че това чувство ѝ харесва още повече. Познатото усещане, че е желана, обгрижена, може би обичана, го имаше, но с Билингтън тя успяваше да не губи напълно самообладанието си. Когато Дънфорд я удостоеше с някоя от широките си усмивки, тя все едно политаше от ръба на водопад.

Усети, че той е близо до нея и хвърли поглед наляво. Той бе там, точно както беше предположила и ѝ кимна подигравателно. За миг цялото тяло на Хенри откликна и тя забрави как да диша. След това умът ѝ пое контрола и тя се обърна решително към лорд Билингтън.

— Добре е да знам малкото ви име, дори ако не възнамерявам да го използвам — обясни тя с тайнствена усмивка. — Защото ми е трудно да *мисля* за вас като за „графа“.

— Това означава ли, че ще мислите за мен като Чарлс?

Тя деликатно сви рамене.

В този момент Дънфорд реши, че е време да се намеси. Билингтън изглеждаше сякаш от всичко най-много искаше да хване Хенри за ръката, да я изведе в градината и да я целува до умопомрачение. На Дънфорд му беше неприятно лесно да разбере това чувство.

Той направи три бързи стъпки към нея и я хвана под ръка с изрядно благоприличие.

— Билингтън — обърна се той към графа с толкова топлота, колкото успя да събере, което не беше много.

— Дънфорд. Научих, че ти си представил това възхитително създание на вниманието на лондонското общество.

Дънфорд кимна.

— Аз съм настойникът ѝ, да.

Оркестърът подхвана акордите на валс.

Пръстите на Дънфорд ловко се спуснаха по ръката на Хенри и спряха върху китката ѝ. Билингтън отново се поклони на дамата.

— Бихте ли ми оказали честта да танцувате с мен, мис Барет?

Хенри отвори уста да отговори, но Дънфорд я изпревари:

— Мис Барет вече ми обеща този танц.

— Да, разбира се, като неин настойник.

Думите на графа накараха Дънфорд да поиска да му изтръгне дробовете. А Билингтън му беше приятел. Дънфорд стисна зъби и устоя на горива да изръмжи. Какво, по дяволите, щеше да направи, когато мъжете, които не му бяха приятели, започнеха да я ухажват?

Хенри направи гримаса на раздражение.

— Но...

Ръката на Дънфорд се стегна значително около китката ѝ. Възражението ѝ бързо заглъхна.

— Беше ми много приятно да се запознаем, лорд Билингтън — каза тя с искрена радост.

— На мен също — кимна вежливо той.

Дънфорд се намръщи.

— Извини ни — подхвърли той и поведе Хенри към дансинга.

— Може да не искам да танцувам с теб — изръмжа Хенри.

Той вдигна вежда.

— Нямах избор.

— За човек, който няма търпение да ме омъжи доста успешно разгонваш ухажорите ми.

— Не съм изгонил Билингтън. Уверявам те, че ще цъфне на вратата ти утре сутринта с цветя в едната ръка и шоколадови бонбони в другата.

Хенри се усмихна замечтано, най-вече за да го ядоса. Когато стигнаха до подиума обаче, тя забеляза, че оркестърът е започнал да свири валс. Това беше все още сравнително нов танц и на дебютантките не беше позволено да танцуват без позволението на водещите дами на обществото. Хенри упорито се спря на място.

— Не мога — заяви тя. — Не са ми дали разрешение.

— Керълайн даде — отсече той.

— Сигурен ли си?

— Ако до една секунда не затанцуваш с мен, ще те поведе
насила и ще направя такава сцена, че...

Хенри веднага сложи ръка на рамото му.

— Дънфорд, не те разбирам — изрече тя, докато той я въртеше
по паркета.

— Нима? — отвърна той мрачно.

Очите ѝ срещнаха неговите. Какво означаваше това?

— Не — потвърди тя с тихо достойнство. — Не те разбирам.

Той я хвана по-здраво през кръста, неспособен да устои на
изкушението на мекото ѝ тяло под ръката си. Дявол го взел, той самият
не се разбираше напоследък.

— Защо всички ни гледат? — прошепна тя.

— Защото, мила моя, ти си последният писък на модата.
Несравнимата на този сезон. Едва ли ти е убягнало.

Тонът и изражението му я накараха да се зачерви от гняв.

— Можеш да се опиташ поне малко да се зарадваш за мен.
Мислех, че целта на това посещение е да посвикна със светските
нави. Но след като успях, ти едва ме понасяш.

— Не съм чувал нещо, което повече да се различава от истината
— заяви той.

— Тогава защо...

Думите ѝ заглъхнаха. Не знаеше как да зададе въпроса в сърцето
си. Дънфорд усети, че разговорът завива в опасна територия и потърси
бърз изход.

— Билингтън — рязко започна той — се смята за много добра
партия.

— Почти колкото теб ли? — саркастично полита Хенри.

— По-добра, мисля. Но бих те посъветвал да внимаваш с него.
Той не е някой млад франт, когото можеш да въртиш на малкия си
пръст.

— Точно затова ми харесва толкова много.

Той отново я притисна към себе си.

— Ако го провокираш, може да получиш, каквото си просиш.

Сребристите ѝ очи добиха суров израз.

— Не го провокирах и ти го знаеш.

Той сви презрително рамене.

— Хората вече говорят.

— Не е вярно! Зная, че не е. Бел щеше да ми...

— Кога по-точно? Преди или след като го провокира да ти позволи да му говориш на „ти“?

— Ужасен си, Дънфорд. Не знам какво ти става, но вече не те харесвам особено.

Интересно, защото той самият не се харесваше особено. И още по-малко, когато каза:

— Хенри, видях как го гледаше. И на мен са ми отправяли такъв поглед и знам точно какво значи. Той си мисли, че го желаш и то не само като брачен трофей.

— Копеле — изсъска тя и се опита да се освободи.

Хватката му стана стоманена.

— Дори не си помисляй да ме оставиш наред дансинга.

— Ако можех, щях да те оставя в ада.

— Не се и съмнявам — отвърна хладно той, — както не се съмнявам, че рано или късно ще се срещна с дявола. Но докато съм тук, на земята, ще танцувам с мен и ще го направиш с усмивка на лице.

— Усмиването — заяви тя разгорещено, — не влиза в уговорката.

— И каква е тази уговорка, мила ми Хен?

Тя присви очи.

— Не след дълго, Дънфорд, ще трябва да решиш дали ме харесваш или не, защото честно казано, не можеш да очакваш от мен да предвиждам настроенятията ти. В един момент си най-милият човек, когото познавам, а в следващия си самият дявол.

— „Мил“ е толкова скучна дума.

— На твое място не бих се косила за думата, защото това не е прилагателното, с което бих те описала в момента.

— Не получих пристъп заради думата, уверявам те.

— Кажи ми, Дънфорд, защо понякога си толкова ужасен? По-рано тази вечер бе така прекрасен — очите й се изпълниха с копнеж. — Беше така добър да ме увериш, че изглеждам добре.

Той си помисли с горчивина, че тя изглежда много повече от „добре“. И тъкмо това бе коренът на проблема.

— Накара ме да се почувствам като принцеса, като ангел. А сега...

— Сега какво? — попита той тихо.

Тя го погледна право в очите.

— Сега ме караш да се чувствам като курва.

Дънфорд се почувства, сякаш го бяха ударили с юмрук, но той приветства болката. Заслужаваше я.

— Това, Хен — отговори най-сетне, — е агонията на недовлетвореното желание.

Тя пропусна една стъпка.

— Каквооо?

— Чу ме. Не може да не си забелязала, че те желая.

Тя се изчерви и преглътна нервно, чудейки се дали бе възможно останалите петстотин гости да не са забелязали притеснението ѝ.

— Има разлика между желание и любов, милорд, а аз няма да приема едното без другото.

— Както желаяш.

Музиката свърши и Дънфорд направи елегантен поклон.

Преди Хенри да успее да реагира, той се загуби в тълпата. Водена от инстинкта, тя стигна до периферията на балната зала с намерението да намери тоалетната стая, където да се усамоти за няколко минути и да си възвърне спокойствието. Бел обаче ѝ пресече пътя и заяви, че иска да я запознае с някои хора.

— Може ли малко по-късно? Трябва да отида в стаята за отдих. Мисля... мисля, че роклята ми се е скъсала на едно място.

Бел знаеше много добре с кого бе танцувала Хенри и отгатна, че нещо не беше наред.

— Ще дойда с теб — обяви тя за ужас на съпруга си, който попита Алекс защо дамите винаги ходеха в стаята за отдих по двойки.

Алекс сви рамене.

— Мисля, че това ще си остане една от великите мистерии на живота. Аз лично се ужасявам да науча какво точно се случва в тези стаи за отдих.

— Там държат добрия алкохол — подразни ги Бел.

— Това обяснява нещата. О, между другото, някой от вас виждал ли е Дънфорд? Искан да го попитам нещо. Не танцува ли с него преди малко? — обърна се той към Хенри.

— Нямам ни най-малка представа къде е.

Бел се усмихна сковано.

— Алекс, Джон, ще се видим по-късно — каза им тя и се обърна към Хенри. — Следвай ме. Знам къде е.

Бел си проправяше път по периферията на балната зала със забележителна скорост, като спря само за да вземе две чаши шампанско от един поднос.

— Ето — подаде едната на Хенри. — Може да ни потрябват.

— В тоалетната стая ли?

— Без никакви мъже? Идеалното място за тост.

— Сега не ми е много до празнуване, честно казано.

— Така си и помислих, но една чаша може да ти се отрази добре.

Те тръгнаха по един коридор и Хенри последва Бел в малка стая, осветена от шест свещи.

Едната стена беше заета от огромно огледало. Бел затвори вратата и завъртя ключа.

— И така — започна тя отривисто, — какво има?

— Ни...

— И не казвай нищо, защото няма да ти повярвам.

— Бел...

— Няма какво да криеш, защото съм нетърпимо любопитна и винаги научавам всичко рано или късно. Ако не ми вярваш, питай семейството ми. Те първи ще потвърдят.

— Просто вълнението от вечерта, честна дума.

— Заради Дънфорд е. Хенри извърна поглед.

— На мен ми е съвсем ясно, че си повече от наполовина влюбена в него — заяви Бел направо, — така че няма защо да криеш.

Хенри рязко обърна глава към нея.

— И останалите ли знаят? — попита тя с шепот, който се колебаеше между ужас и унижение.

— Не, не мисля — отвърна Бел. — А ако знаят, със сигурност те подкрепят.

— Няма смисъл. Той не ме иска.

Бел вдигна вежди. Тя беше виждала как Дънфорд гледа приятелката ѝ, когато си мислеше, че никой не го вижда.

— О, според мен безспорно те иска.

— Искам да кажа, че не ме... не ме обича — заекна Хенри.

— И това не е съвсем сигурно — отвърна Бел замислено. — Целунал ли те е?

Руменината на Хенри издаде отговора.

— Значи те е целунал! Така си и мислех. Това е много добър знак.

— Не мисля — Хенри сведе очи към пода. Двете с Бел бяха станали много добри приятелки през последните две седмици, но никога не си бяха говорили толкова откровено. — Ами той... той...

— Той какво? — насърчи я Бел.

— Той се владееше толкова абсолютно след това и се премести на отсрещната седалка в каретата, сякаш не искаше да има нищо общо с мен. Дори не ме хвана за ръка.

Бел имаше повече опит от Хенри и веднага разбра, че Дънфорд е бил ужасен, че ще загуби контрол.

Тя не беше съвсем сигурна защо той се опитва да бъде толкова доблестен. Всеки глупак можеше да види, че двамата са свършената двойка. Едно малко провинение преди брака лесно можеше да се прости.

— Мъжете — заяви най-сетне Бел, като отпи от шампанското — могат да бъдат големи идиоти.

— Моля?

— Не знам защо хората продължават упорито да вярват, че жените са по-низши същества, когато е напълно ясно, че мъжете са по-малоумни.

Хенри я зяпна неразбиращо.

— Например: Алекс се опита да си внуши, че не е влюбен в братовчедка ми, само защото мислеше, че не иска да се ожени. А Джон — и това е още по-магарешко — се опита да ме отблъсне, защото си беше втълпил, че нещо, което е станало в миналото, го прави недостоеен за мен. Дънфорд очевидно има някоя също толкова слабоумна причина да те държи на разстояние от себе си.

— Но защо?

Бел сви рамене.

— Ако знаех, сигурно щях да съм министър-председател. Жената, която най-сетне разгадае мъжете, ще владее света, помни ми думата. Освен ако...

— Освен ако какво?

— Не може да е заради облога.

— Какъв облог?

— Преди няколко месеца се обзаложих с Дънфорд, че ще се ожени до една година — обясни тя с извинителен поглед.

— Така ли?

Бел преглътна притеснено.

— Опасявам се му заявих, че „ще бъде вързан и окован и това ще му харесва“.

— Значи ме измъчва заради някакъв *облог*? — Гласът ѝ се повиши значително при последната дума.

— Може да не е заради облога — побърза да каже Бел, която беше осъзнала, че не е подобрила положението.

— Искам... да му извия... врата — заяви Хенри, като надигаше чашата в паузите.

— Опитай се да не го правиш на бала.

Хенри се изправи и сложи ръце на хълбоците си.

— Не се притеснявай. Не искам да му направя удоволствието да му покажа, че ме е грижа.

Бел задъвка притеснено устната си, докато гледаше как Хенри излиза от стаята. Беше я грижа, и то много.

ГЛАВА ПЕТНАДЕСЕТА

Дънфорд се измъкна от игралната зала, където беше спечелил доста пари, благодарение на способностите си. Господ знаеше, че му беше доста трудно да държи ума си в картите.

След няколко раздавания Алекс се беше доближил към тях.

— Нещо против да се присъединя?

Дънфорд сви рамене.

— Изобщо.

Останалите мъже на масата за карти преместиха столовете си, за да направят място за херцога.

— Кой печели? — попита Алекс.

— Дънфорд — отвърна лорд Таритън. — При това доста умело.

Дънфорд сви рамене отново, изразът на лицето му разкриваше крайна незаинтересованост.

Алекс вдигна чашата си, отпи глътка уиски и сведе поглед към картите си. После погледна настрана към Дънфорд и каза:

— Твоята Хенри има доста голям успех.

— Тя не е „моята“ Хенри — почти се сопна Дънфорд.

— Не е ли мис Барет ваша повереница? — попита лорд Таритън.

Дънфорд го изгледа, кимна рязко и каза:

— Искам една карта.

Таритън му я подаде, но не и преди да заяви:

— Не бих се учудил, ако Билингтън започне да се навърта около това момиче.

— Билингтън, Фарнсуърд и още няколко — каза Алекс с най-вежливата си усмивка.

— Ашбърн? — Гласът на Дънфорд беше по-студен от лед.

— Дънфорд?

— Млъкни.

Алекс сдържа усмивката си и поиска още една карта.

— Не мога да разбера — каза лорд Симингтън, посивял в средата на петдесетте мъж, — защо никой досега не е чувал за нея. Кой са

роднините ѝ?

— Вярвам, че сега Дънфорд е неин роднина — отвърна Алекс.

— Тя пристигна от Корнуол — стегнато отвърна Дънфорд, като погледна чифта си от петици с отегчен вид. — Преди това е живяла в Манчестър.

— Има ли зестра? — продължи Симингтън.

Дънфорд се поколеба. Дори не се беше замислял над това. Можеше да види, как Алекс го поглежда насмешливо, с арогантно извита вежда. Щеше да е толкова лесно да каже, че Хенри няма зестра. Това беше истината все пак. Карлайл я беше оставил без никакви средства.

Шансовете ѝ за изгодна женитба щяха значително да намалееят.

Не можеше цял живот да е зависима от него.

Макар че това беше дяволски привлекателна мисъл...

Дънфорд въздъхна и отново се прокле за обзелия го внезапен импулс да се прави на герой.

— Да — въздъхна той. — Да, има зестра.

— Е, това са добри новини за пиленцето — отговори Симингтън. — Разбира се, тя вероятно няма да има проблеми и без нея. Късметлия си, Дънфорд. Опекунството може да е ужасно досадна работа. Веднъж и аз бях нагърбен с това задължение и се опитвах да се отърва три години. Защо Господ е измислил тези бедни роднински връзки, никога не бих могъл да разбера.

Дънфорд старателно го игнорира, после небрежно хвърли едно асо върху картите си.

— Двадесет и едно — каза той, без да изглежда ни най-малко трогнат от факта, че току-що е спечелил хиляда лири.

Алекс се облегна назад и се усмихна широко.

— Тази вечер явно ти е късметлийска.

Дънфорд издърпа стола си назад и се изправи, като прибра небрежно разписките на останалите играчи в джоба си.

— Наистина — каза той провлачено, като си проби обратно път към вратата на балната зала. — Най-късметлийската проклета вечер в живота ми.

* * *

Хенри реши, че може да завладее поне още три сърца преди да си тръгне и лесно го постигна.

Изглеждаше толкова лесно — чудеше се защо никога досега не е осъзнавала, че мъжете могат да бъдат управлявани без усилие.

Повечето от мъжете. Мъже, които не желаше.

Тя беше оставила виконт Хевърли да я върти по дансинга, докато тайничко наблюдаваше Дънфорд. Сърцето ѝ прескочи веднъж и тя пропусна една крачка, преди да си припомни, че му е бясна.

Но всеки път щом Хевърли я завърташе, тя виждаше Дънфорд, който се беше облегал небрежно на една колона със скръстени ръце. Изражението на лицето му не би накарало никой да се доближи до него и да се опита да го заговори.

Той изглеждаше ужасно изискан в черните си вечерни дрехи, арогантно избръснат и много, много мъжествен.

Очите му я следяха с бавен и премрежен поглед, който изпращаше тръпки по дължината на целия ѝ гръб.

Танцът приключи и Хенри направи почтителен реверанс. Хевърли също се поклони и каза:

— Да ви върна ли обратно при настойника ви? Виждам го ето там.

През главата на Хенри преминаха хиляди мисли, които да изрече — че има друг партньор за следващия танц и той е на другия край на залата, че е жадна и иска чаша лимонада, че трябва да поговори с Бел — но в крайна сметка просто кимна, сякаш загубила способностите си да говори.

— Ето къде сте, Дънфорд — каза Хевърли с добродушна усмивка, когато остави Хенри до него. — Или вече трябва да ви наричам Станидж. Разбирам, че сте получили титла.

— Дънфорд е достатъчно — отвърна той с такова изтънчено безразличие в гласа, че Хевърли заекна и набързо се сбогува.

Хенри се намръщи.

— Не трябваше да го плашиш така.

— Не трябваше ли? Ти като че ли се сдоби с неприличен брой ухажори.

— Не съм се държала неблагоприятно и ти го знаеш — отвърна тя, а страните ѝ почервеняха от яд.

— Тихо, дяволче, привличаш внимание.

Хенри си помисли, че ще се разплаче, когато го чу да използва галеното обръщение с такъв подигравателен тон.

— Не ми пука! Изобщо. Аз просто искам...

— Какво *искаш*? — попита той с нисък и наситен глас.

Тя поклати глава.

— Не знам.

— Мисля, че не искаш да привличаш внимание. Това може да застраши стремежа ти да станеш най-впечатляващата красавица на сезона.

— *Ти* си този, който го застрашава, плашейки ухажорите ми по такъв начин.

— Хмм. Тогава ще трябва да поправа щетите, нали?

Хенри го погледна подозрително, неспособна да разбере мотивите му.

— Какво искаш, Дънфорд?

— Само да танцувам с теб. — Той хвана ръката ѝ и се приготви да я отведе на дансинга. — За да прекратим противните клюки, че двамата с теб не се разбираме.

— Ние с теб наистина *не* се разбираме. Вече не, ни най-малко.

— Да — каза той сухо. — Но никой не е нужно да разбира това, нали? — После я придърпа в ръцете си, чудейки се какво за Бога го беше подтикнало да танцува с нея отново. Това беше грешка, разбира се, както и всеки друг продължителен контакт с нея напоследък, който го докарваше до възбуда и силен копнеж.

Това желание се промъкваше от тялото в душата му.

Но чувствата му към нея бяха твърде силни, за да им устои. Валсът му позволяваше да е достатъчно близо до нея, за да усеща влудяващия аромат на лимони и го вдишваше така, сякаш от това зависеше животът му.

Той трябваше да се грижи за нея. Сега признаваше това. Искаше я в собствените си прегръдки на тези социални събития, а не да подскача наоколо заедно с всяко подходящо за женене конте, денди или развратник в Лондон. Искаше му се да се разхожда с нея, хванал ръката ѝ, през полетата на Станидж Парк. Искаше да я повали точно сега и да я целува, докато не спре да чувства нищо друго освен желание.

Но тя вече не беше обект само на неговите желания. Трябваше да я отвлече преди да я представи в обществото, а не сега, след като беше опитала от социалния успех и му се наслаждаваше. Мъжете се купчиха около полите ѝ и тя беше започнала да осъзнава, че би могла да си избере съпруг. Мрачни помисли минаха през съзнанието на Дънфорд, че ѝ беше обещал тя да има право на този избор.

Трябваше да ѝ позволи да се позабавлява с хилядите си ухажори преди да направи сериозен опит да спечели ръката ѝ за себе си.

Той затвори очи, почти болезнено. Не беше свикнал да отказва нещо на себе си — поне не и такова, което желаше болезнено. А той *наистина* желаше Хенри.

Тя наблюдаваше емоциите, които преминаваха през лицето му и ставаха все по-обезпокоителни с всяка изминала секунда. Изглеждаше ядосан, сякаш това, че се налага да я държи в прегръдките си го отегчаваше. Гордостта ѝ беше наранена и ѝ се наложи да повика малкото смелост, която ѝ беше останала, за да изрече следващите думи.

— Знам за какво е всичко.

Той рязко отвори очи.

— Кое за какво е?

— Това. Начинът, по който ме третираш.

Музиката беше към своя край и Дънфорд я привлече към една празна ниша, за да могат да продължат разговора си в усамотение.

— Как точно те третирам? — попита той най-накрая, страхувайки се да чуе отговора.

— Ужасно. Дори повече от ужасно. И аз знам защо.

Дънфорд се изсмя, неспособен да се спре.

— Наистина ли? — повлече той.

— Да — отвърна тя, проклинайки се за лекото заекване в гласа си. — Да, знам. Всичко е заради проклетия облог.

— Кой облог?

— Ти знаеш кой. Този с Бел.

Той я погледна недоумяващо.

— Този, заради който няма да се ожениш! — избухна тя, покрусена, че приятелството им е стигнало дотук. — Ти си се обзаложил с нея на хиляда лири, че няма да се ожениш.

— И... — каза той колебливо, неспособен да следва логиката ѝ.

— Не искаш да изгубиш хиляда лири, като се ожениш за мен.

— Господи Боже, Хенри, за *това* ли си мислиш, че е всичко? — Недоверието лъхаше от израза на лицето му, гласа и позицията на тялото му.

Той искаше да ѝ каже, че с удоволствие ще плати хиляда лири, за да я има. Щеше да плати и сто хиляди лири, за да я притежава. Дори не се беше сецал за проклетия облог от месеци. Не и откакто я срещна и тя преобърна живота му нагоре с краката и...

Той се мъчеше да намери думи, дори не беше сигурен какво трябваше да каже, за да спаси вечерта от това бедствие.

Тя беше на път да се разплаче — не от мъка, а от срам и ярост при това унижение. Когато чу неверието в гласа му разбра — определено вече беше напълно наясно — че той не даваше и пукната пара за нея. Дори тяхното приятелство се разпадна в пространството на нощта. Не хилядата лири бяха онова, което го спираше. А тя беше глупачка, задето си въобразяваше, че той я отблъсква за нещо толкова глупаво като облог.

Не, той изобщо не беше мислил за залога. Нямахше човек, способен да изимитира изненадата, която тя беше видяла и чула. Отблъскваше я единствено, защото искаше да я отблъсне, защото просто *не* я желаше. Всичко, към което се стремеше, бе само да я види благополучно омъжена, далеч от него и въвн от живота му.

— Би ли ме извинил — сподавено изрече тя, желаейки отчаяно да се отдръпне от него. — Имам още няколко сърца, които да завоювам тази вечер. Дори може би дузина.

Дънфорд я наблюдаваше как се изгуби в тълпата, без да подозира, че тя ще се отправи направо към една от стаите за дами, ще заключи вратата и ще прекара следващия половин час в окаяна самота.

* * *

Букетите с цветя започнаха да пристигат рано на следващата сутрин — всякакви нюанси на рози, ириси и лалета от Холандия. Те напълниха цялата стая за рисуване в дома на Блайдън и започнаха да се разпростират и към антрето. Уханието им беше толкова поразително и натрапчиво, че готвачката дори се размърмори, че не може да усети миризмата на храната, която приготвяше.

Хенри имаше неопровержим успех.

Тя се събуди сравнително рано на следващата сутрин. Поне спрямо останалите членове на къщата. Но стана почти обяд, докато успее да се приготви. Когато влезе в трапезарията се изненада да види непознат с червеникавокестенява коса, който стоеше на масата. Тя спря стресната от присъствието му, поне докато той не я погледна със сините си очи, които имаха толкова светъл и ясен цвят, че можеха да принадлежат единствено на брата на Бел.

— Вие трябва да сте Нед — каза тя и устните ѝ се извиха в усмивка.

Нед изви веждата си, докато се изправяше.

— Страхувам се, че не разполагам с предимството да знам коя сте.

— Извинете ме. Аз съм мис Хенриета Барет. — Тя протегна ръка. Нед я пое и я задържа за момент, докато се чудеше дали да я разтърси или да я целуне. Накрая я целуна.

— За мен е несравнимо удоволствие да се запозная с вас, мис Барет — отвърна той — Въпреки че трябва да призная, че съм в недоумение от вашето присъствие тук в толкова ранен час.

— Аз съм гост в дома ви — обясни тя. — Вашата майка ме попечителства по време на сезона.

Той издърпа един стол, за да седне тя.

— Наистина ли? Осмелявам се да твърдя, че ще имате сразяващ успех, тогава.

Тя му отправи една самодоволна усмивка и повтори:

— Сразяващ.

— Ах, да. Това трябва да е причината за букетите от цветя пред салона.

Тя присви рамене.

— Изненадана съм, че майка ви не ви е информирала за моето присъствие тук. Или пък Бел. Тя говори много хубави неща за вас.

Очите му се присвиха, а сърцето му се покрусил.

— Вие сте приятелки с Бел? — Той видя как всичките му надежди за флирт с това момиче се изпаряват като дим.

— О, да. Тя е най-добрата приятелка, която съм имала. — Хенри пресипа няколко яйца в чинията си и сбърчи нос. — Надявам се тези да не са твърде студени.

— Ще ги стоплят — отвърна той и махна с ръка.

Хенри ги опита нерешително.

— Добре са.

— Какво по-точно ви е разказала Бел за мен?

— Че сте доста мил, разбира се, поне през повечето време, това е, а и че се опитвате много упорито да се сдобиете с репутация на женкар.

Нед се задави с препечената си филийка.

— Добре ли сте? Искате ли малко чай?

— Добре съм — задъха се той. — Тя ви е казала *това*?

— Мисля, че точно такъв тип неща би казала една сестра за брат си.

— Наистина.

— Надявам се, че не провалям някой от плановете ви да завоювате и мен — отвърна Хенри развеселено. — Не че си мисля, че красотата или доброжеланието ми кара всички да искат да ме направят свое завоевание. Просто сметнах, че вие може би сте си го помислили, заради удобството.

— Удобството? — повтори той глупаво.

— Ами аз живея точно под вашия покрив.

— Мис Барет, бих казал...

— Хенри — прекъсна го тя — Моля те, наричай ме Хенри. Всички го правят.

— Хенри — промърмори той. — Разбира се, че ще те наричат Хенри.

— Отива ми повече от Хенриета, не мислиш ли?

— Бих казал, че да — отвърна той, изпълнен с топло чувство.

Тя изяде още една хапка от яйцата си.

— Майка ти настоява да ме нарича Хенриета, но това е само защото името на баща ти е Хенри. Та какво казваш?

Той премигна.

— Казвах ли нещо?

— Да. Вярвам, че заяви: „Мис Барет бих казал...“ и после аз те прекъснах и ти казах да ме наричаш Хенри.

Той премигна отново, опитвайки се да си припомни мислите си.

— О, да. Вярвам, че се канех да попитам дали някой досега ти е казал, че си крайно откровена.

Тя се засмя.

— О, всички.

— Някак това не ме учудва.

— Никак не изненадва и мен. Дънфорд постоянно ми повтаря, че има предимства във финеса, но аз не съм в състояние да ги различа. — Тя веднага се прокле, задето го беше намесила в разговора.

— Познаваш Дънфорд?

Тя преглътна парче шунка.

— Той ми е настойник.

Нед трябваше да покрие устата си със салфетката, за да не изплюе чая, който беше отпил.

— *Какво* ти е? — попита той невярващо.

— Изглежда цял Лондон реагира така — каза тя и поклати озадачено глава. — Предполагам, че той не е онова, което повечето хора считат за образцов настойник.

— Несъмнено това е едната причина.

— Чух, че е ужасен женкар.

— Това е другата.

Тя се наведе и очите ѝ блеснаха дяволито.

— Бел ми каза, че ти също се опитваш упорито да се сдобиеш с подобна репутация.

— Бел дрънка твърде много.

— Интересно, тя каза същото нещо.

— Това не ме изненадва ни най-малко.

— Знаеш ли какво мисля аз, Нед? Нали мога да те наричам Нед?

Той се ухили.

— Разбира се.

Тя поклати глава.

— Не мисля, че си в състояние да се справиш с тази работа с женкарството.

— Нима? — провлече той.

— Да. Ти се опитваш много упорито, както виждам. И казваш „нима“ с правилния тон на снизходителност и отегчена учтивост, както се очаква от всеки изпечен женкар.

— Радвам се, че се вписвам в твоите стандарти.

— О, но ти не се вписваш!

Нед се зачуди накъде да погледне, за да не се разсмее.

— Нима? — провлече отново той, със същия ужасен тон.

Хенри се изкикоти.

— Много добре, милорд, но искаш ли да знаеш защо смятам, че от теб не може да излезе същински женкар?

Той подпря лактите си на масата и се наведе напред.

— Както виждаш, очаквам изявлението ти с отчаяно нетърпение.

— Твърде си мил! — каза тя, като размаха ръце.

Той се отпусна назад.

— Това комплимент ли е?

— Можеш да си сигурен, че е.

Нед премигна.

— Не мога да опиша, колко голямо е облекчението ми.

— Съвсем искрено го казвам, а и вярвам вече установихме факта, че обикновено съм откровена.

— О, действително.

Тя му отправи един неясно раздразнен поглед.

— Честно казано, започвам да намирам, че тъмният и мрачен вид е значително надценяван. Срещнах няколко такива предната вечер и смятам, ще измисля начин как да не ги приема, ако решат да ме посетят.

— Ще бъдат съкрушени, сигурен съм.

Хенри пренебрегна думите му.

— Старая се да се оглеждам за *мил* мъж.

— Тогава аз ще съм най-отгоре в твоя списък, нали? — Нед беше изненадан да открие, че почти няма нищо против тази идея.

Тя отпи небрежно от чая си.

— Никога няма да си паснем.

— Защо така?

— Защото, милорд, вие не искате да сте мил. Нуждаете се от време да преодолеете заблудата си от женкарството.

Този път Нед се разсмя и то от все сърце. Когато най-накрая се успокои, той каза:

— Твоят Дънфорд е абсолютен женкар и до известна степен е мило момче. Малко е високомерен на моменти, но определено е мил.

Лицето на Хенри стана каменно.

— На първо място, той не е „моят“ Дънфорд. И по-важното е, че изобщо не е мил.

Нед веднага стана леко сериозен. Не беше мислил, че някога ще срещне някой, който да не харесва Дънфорд. Точно затова той беше станал толкова добър женкар. Мъжът беше невероятно очарователен, освен ако някой не успееше наистина да го ядоса — тогава ставаше смъртоносен.

Нед отправи един невярващ поглед към Хенри и се замисли дали тя е виждала Дънфорд истински ядосан.

— Кажи ми, Хенри, заета ли си този следобед?

— Предполагам, че би трябвало да си стоя в къщи и да посрещам посетителите.

— Глупости. Те ще те искат още повече, ако си мислят, че не си на разположение.

Тя завъртя очи.

— Ако успея да открия някой *мил* мъж, не би трябвало да играя тези игрички.

— Може би, а може би не. Вероятно никога няма да разберем, макар аз да не мисля, че съществува толкова мил мъж, колкото ти би искала.

С изключение на Дънфорд, помисли си Хенри тъжно. Преди да стане толкова жесток. Тя си го спомни в магазина за рокли в Труро.

Не се срамувай, дяволче... Защо, за Бога, бих се смял? Как бих могъл да дам тази рокля на сестра си, когато изглежда толкова очарователно на теб? Но той не е имал сестра. Завел я е в магазина за рокли, за да я накара да се почувства по-добре. Всичко, което е искал, е да ѝ помогне да придобие самоувереност.

Тя поклати глава. Никога няма да може да го разбере.

— Хенри?

Тя примигна.

— Какво? О, съжалявам, Нед. Бях се замислила, предполагам.

— Искаш ли да излезем на разходка? Мислех си, че можем да обиколим магазините, да вземем една-две дрънкулки.

Тя го погледна право в лицето. Той беше ухилен по момчешки, а очите му светеха очакващо. Нед я харесваше. Той искаше да бъде с нея. Защо Дънфорд не искаше? *Не, не мисли за този мъж.* Само защото един човек я беше отхвърлил, не означаваше, че тя беше напълно отблъскваща. Нед я харесваше. Тя стоеше тук на закуска, беше себе си и Нед я харесваше такава. И Билингтън я беше харесал

предната вечер. И Бел със сигурност я харесваше, а също и нейните родители.

— Хенри?

— Нед — каза тя решително, — за мен ще бъде удоволствие да прекарам деня с теб. Да тръгнем веднага?

— Защо не? Ако искаш се обади на твоята прислужница и може да се срещнем в антрето след петнадесет минути, какво ще кажеш?

— Нека да са десет.

Той развеселено ѝ отдаде почит.

Хенри забърза по стълбите. Може би това пътуване до Лондон не беше чак такъв провал все пак.

* * *

На половин миля от там, Дънфорд лежеше в леглото си и лекуваше ужасния си махмурлук. Той все още беше облечен във вечерните си дрехи, за огромно смайване на своя камериер. Не пи почти нищо на бала и се прибра отвратително трезвен вкъщи. После изпи почти до дъно цяла бутилка уиски, за да може алкохолът да заличи всичко от съзнанието му.

Не помогна.

Вместо това вонеше на кръчма, главата му бучеше така сякаш през нея препускаше цялата британска кавалерия, а чаршафите му бяха в пълна бъркотия от ботушите, които той беше решил да не сваля предната вечер.

И всичко това заради жена.

Той потръпна. Никога не си беше представял, че ще го сполети подобна беда. О, беше виждал приятелите си да падат един по един, победени от този вирус, който те наричаха женитба, всички отвратително влюбени в своите съпруги. Това беше лудост, наистина... никой не се жени по любов, никой.

Освен неговите приятели.

Това го накара да се зачуди. Защо не и той? Защо да не се задоми с някоя, за която наистина го е грижа?

И тогава отговорността за Хенри щеше да е изцяло негова. Един поглед в тези сребърни очи беше достатъчен, за да разбере, че няма

смисъл да се бори.

Е, може би не, поправи се той. Не беше чак толкова замаян от махмурлука, за да не може да признае, че не се е влюбил в нея от пръв поглед. Сигурно тези чувства не са започнали, чак до времето *след* случката в свинарника. Може би се е случило в Труро, когато ѝ купи жълтата рокля. Може би тогава е започнало.

Той простена. Триста дяволи, това имаше ли значение?

Дънфорд се изправи, премести се на стола до прозореца и се загледа безцелно в хората, които вървяха надолу и нагоре по Халф Мун Стрийт.

Какво, по дяволите, се очакваше да направи сега? Тя го мразеше. Ако не беше толкова глупав да реши да се прави на герой, щеше да се оженил за нея два пъти досега. Но не, той трябваше да я доведе в Лондон и да настоява да се среща с всички приемливи джентълмени от висшето общество преди да вземе някакво решение. Трябваше да я отблъсква и да я отблъсква, и да я отблъсква, само защото не можеше да държи ръцете си далеч от нея.

Просто трябваше да я очарова и да я завлече до олтара преди да е имала време да размисли. Това щеше да стори *истинският* герой.

Той се изправи рязко. Можеше да я спечели обратно. Само бе нужно да престане да се прави на такова жалко копеле и да започне да се държи отново мило. Можеше да направи това.

Нали?

ГЛАВА ШЕСТНАДЕСЕТА

Както изглежда не можеше. Дънфорд вървеше надолу по Бонд Стрийт, възнамеряваше да купи букет с цветя преди да се отправи към Гросвенър Скуеър и да се обади на Хенри.

После ги видя. Хенри и Нед, определено бяха те. По дяволите, беше й казал много точно да стои настрана от младия виконт Бъруик. Хенри беше точно от типа млади дами, които Нед намираще за фантастични и вероятно крайно необходими за затвърждаването на репутацията му на женкар.

Дънфорд се поколеба, докато ги наблюдаваше как се вглеждат през прозореца на една книжарница. Те изглежда бяха в отлични отношения. Нед се смееше на нещо, което Хенри беше казала, а тя го потупа игриво по ръката. Изглеждаха възмутително щастливи заедно.

Изведнъж му се стори доста логично Хенри да се опита да спечели Нед. Той беше млад, хубав, интересен и богат. И най-важното беше брат на новата й най-добра приятелка. Дънфорд знаеше, че графът и графинята на Уърт с удоволствие ще приветстват Хенри в семейството си.

Дънфорд се беше нервирал от всичкото това внимание към Хенри предната вечер, но нищо в живота му не го беше подготвило за дивата вълна от ревност, която го разкъса отвътре, когато тя се повдигна и прошепна нещо в ухото на Нед.

Той реагира, без да мисли — трябваше да го направи, после щеше да разсъждава, защото никога нямаше да се държи като такъв глупав простак, ако съзнанието му работеше правилно. В следващата секунда вече решително беше застанал между тях.

— Здравей, Хенри — каза той, като й се усмихна с равните си бели зъби, но усмивката не достигна до очите му.

Тя скръцна със зъби, вероятно това беше прелюдия към язвителното й мъмрене.

— Радвам се да видя, че си се върнал от университета, Нед — каза той, без дори да погледне към младия мъж.

— Просто правя компания на Хенри — отвърна Нед, като наклони учтиво глава.

— Не бих могъл да ти се отблагодаря достатъчно за услугите — отвърна Дънфорд твърдо, — но те не са необходими повече.

— Аз мисля, че са — сряза го Хенри.

Дънфорд отправи един смъртоносен поглед към Нед.

— Установих, че трябва да обсъдя нещо с моята повереница.

— На средата на улицата? — попита Нед, а очите му светнаха насмешливо. — Сигурен съм, ще се съ согласиш, че е по-добре да я върна вкъщи. После ще можеш да говориш с нея удобно в гостната ни, с чай и...

— Едуард — гласът на Дънфорд беше като стомана, покрита с кадифе.

— Да?

— Помниш ли последния път, когато противопоставихме волиите си?

— О, но аз съм много по-голям и разумен сега.

— Не толкова голям и разумен, колкото мен.

— Аха, но докато ти си близо до старостта и немоцта, аз съм все още млад и силен.

— Това *игра* ли е? — попита Хенри.

— Замълчи — сряза я Дънфорд. — Не те засяга.

— Наистина ли?

Неспособна да повярва на нервността му и на факта, че Нед внезапно се присъедини към лагера на глупавите, нехайни и арогантни мъже, тя вдигна ръце и се отдалечи. Тези двамата вероятно нямаше дори да забележат отсъствието ѝ, докато не измине половината път надолу по улицата, защото бяха твърде заети да се перчат като петли един на друг.

Сгреши.

Едва беше направила три крачки, когато една здрава ръка обгърна ханша ѝ и я завъртя обратно.

— Ти — каза ледено Дънфорд, — няма да ходиш никъде. — Той погледна към Нед. — А ти, да. Изчезвай, Едуард.

Нед погледна към нея, а изражението му ѝ казваше, че само една нейна дума е достатъчна, за да я заведе вкъщи моментално. Хенри се обзалагаше, че той ще даде най-доброто от себе си срещу Дънфорд,

въпреки че и равенството беше възможно. Но вероятно Дънфорд нямаше да иска да направи подобна сцена наред Бонд Стрийт. Тя вдигна брадичка и му го каза.

— Наистина ли мислиш така, Хенри? — попита той с нисък глас.

Тя кимна рязко.

Той се наведе към нея.

— Вбесен съм, Хенри.

Очите ѝ се ококориха, когато си припомни думите му в Станидж Парк.

Не прави грешката да ме ядосаш.

Сега не си ли ядосан?

Повярвай ми, Хенри, когато се ядосам, ще разбереш.

— Тъх, Нед — каза тя бързо, — вероятно трябва да си вървиш.

— Сигурна ли си?

— Не е необходимо да се правиш на рицар в проклети лъскави доспехи — срязва го Дънфорд.

— По-добре върви — отвърна Хенри. — Добре съм.

Нед не изглеждаше убеден, но той уважи желанието ѝ и решително тръгна по улицата.

— Какъв беше смисълът на всичко това? — поиска да узнае Хенри, обръщайки се към Дънфорд. — Ти беше противно груб и...

— Тихо — каза той, като изглеждаше ужасно спокоен. — Ще направим сцена, ако не сме я направили вече.

— Току-що каза, че не ти пука дали ще направим сцена.

— Не съм казал, че не ми пука. Само намекнах, че ще бъда склонен да направя сцена, за да получа това, което искам. — Той хвана ръката ѝ. — Тръгвай, Хен. Трябва да поговорим.

— Но придружителката ми...

— Къде е тя?

— Ето там. — Хенри посочи жената, която стоеше малко по-нататък. Дънфорд отиде да говори с нея и тя изприпка нанякъде с готовност.

— Какво ѝ каза? — попита Хенри.

— Нищо друго, освен че съм твой опекун и че ще си в безопасност с мен.

— Някак се съмнявам в това — промърмори тя. Дънфорд беше склонен да се съгласи с нея, като знаеше колко отвратително много

искаше да я завлече обратно в градската си къща, да я понесе нагоре по стълбите и да прави с нея оскърбителни неща. Но си замълча, отчасти защото не искаше да я изплаши и отчасти, защото мислите му звучаха като лош роман и не искаше и думите да се възприемат така.

— Къде отиваме? — попита тя.

— На разходка с карета.

— На разходка с карета ли? — повтори тя подозрително, оглеждайки се за карета.

Той започна да върви и ловко я помъкна след себе си, така че тя да не осъзнае, че всъщност я влачи.

— Ще отидем до къщата ми, после ще вземем една от каретите ми и ще се разходим напосоки из Лондон, защото това е единственият начин, да те изведе сама, без да разруша репутацията ти.

За момент Хенри забрави как я беше унижил предната вечер. Забрави дори, че му беше абсолютно ядосана, толкова бе окрилена от желанието му да остане насаме с нея. Но после си припомни. *Господи Боже, Хенри, за това ли си мислиш, че е всичко?* Не думите му бяха изобличаващи, а тонът, с който ги произнесе и изражението на лицето му.

Тя дъвчеше нервно долната си устна, докато се опитваше да върви наравно с големите му крачки. Не, той със сигурност не беше влюбен в нея, а това означаваше, че не трябва да е толкова развълнувана от факта, че иска да е насаме с нея. Най-вероятно планираше да я скастри за скандалното ѝ поведение предната нощ. В действителност Хенри не мислеше, че се е държала по някакъв непочтителен начин, но Дънфорд явно смяташе, че е направила нещо лошо и не се и съмняваше, че той ще иска да ѝ каже какво точно.

Тя установи ужасено, че се намира на стълбите пред градската му къща, но още по-ужасното бе, че няколко минути по-късно стоеше пред каретата. Дънфорд ѝ помогна да се качи и тя се намести в удобните възглавници, чувайки го да казва на кочияша:

— Карай накъдето искаш. Ще ти кажа, когато сме готови, за да върнем дамата на Гросвенър Скуеър.

Хенри се дръпна по-навътре към ъгъла, проклинайки се за необичайното си малодушие. Не беше чак толкова голямо, че да се страхува от мърморене, а по-скоро се страхуваше, че ще загуби приятелството му. Връзката, която бяха създали в Станидж Парк се

държеше само на няколко тънки косъма и тя имаше чувството, че ще приключи окончателно този следобед.

Дънфорд се качи в каретата и седна срещу нея. Започна да говори рязко и без предисловие:

— Много внимателно ти казах да стоиш далеч от Нед Блайдън.

— Избрах да не следвам съвета ти. Нед е много мил човек. Чаровен, интересен — идеалният придружител.

— Точно затова искам да го държа на разстояние от теб.

— Да не би да ми казваш — попита тя с леден поглед, — че нямам право на приятели?

— Казвам ти — рязко отвърна той, — че не можеш да общуваш с млади мъже, които са прекарвали последната година, вървейки по пътя на най-лошите женкари.

— С други думи, не мога да бъда приятелка с мъж, който е почти, но не съвсем, толкова лош колкото си ти.

Връхчетата на ушите му почервеняха.

— Какво съм или това, което ти възприемаш, че съм, е без значение. Аз не съм този, който те ухажда.

— Не — отвърна тя неспособна да скрие тъгата в гласа си, — не си.

Може би от дълбочината в гласа ѝ или от простия факт, че в очите ѝ липсваше и капчица блясък на щастие, но изведнъж на Дънфорд му се прииска повече от всичко друго на света да се наведе и да я придърпа в обятията си. Не за да се целуват, а просто, за да я успокои. Не мислеше как ще възприеме тя подобно своеволие. Най-накрая той пое дълбоко дъх и каза:

— Не възнамерявах да се държа като абсолютен негодник този следобед.

Тя премигна.

— Аз... ъъ...

— Знам. Няма какво да кажеш, за да представлява подходящ отговор.

— Не — каза тя смаяно. — Няма.

— Аз ти наредих само едно нещо много точно, да стоиш далеч от Нед, а се оказа, че ти направи доста повече, за да заплениш него, отколкото Билингтън и Хевърли. И Таритън, разбира се — добави той

кисело. — Трябваше да съм го разбрал още, когато той започна да ме разпитва за теб на масата за карти.

Тя се втренчи в него изумено.

— Аз дори не знам кой е този Таритън.

— Тогава със сигурност можем да те обявим за успешна — каза Дънфорд с язвителен смях. — Само несравнимите не знаят кои са обожателите им.

Тя се наведе напред само със сантиметър и сбърчи чело, а очите ѝ изразяваха недоумение.

Той нямаше представа какво означава това, така че също се наведе напред и каза:

— Да?

— Ти ревнуваш — каза тя невярващо, с едва доловими думи.

Той знаеше, че е истина, но едно малко кътче от душата му, едно много арогантно и мъжкарско кътче от душата му, отхвърли обвинението ѝ и той отвърна:

— Не се ласкай, Хенри, аз...

— Не — отговори тя с по-силен глас. — Ти ревнуваш.

Устните ѝ се разтвориха, а ъгълчетата им се извиха в огромна усмивка.

— Ами, Хенри, какво очакваш? Ти флиртуваш с всеки мъж под тридесет и поне с половината от онези, които са над тази възраст. Навря се *мило* в гърдите на Нед и му шепнеше в ухото...

— Ти ревнуваш — каза тя неспособна да каже каквото и да е друго.

— Нима не целеше точно това? — изтърва се той, бесен на себе си и на нея, бесен дори на проклетите коне, които дърпаха каретата.

— Не! — избухна тя. — Не. Аз... аз просто исках...

— Какво, Хенри? — запита той настоятелно, като сложи ръце върху коленете ѝ. — Какво искахе?

— Исках само да почувствам, че някой ме иска — каза тя съвсем слабо. — Ти не ме искахе повече и...

— О, Исусе! — Той се премести до нея за по-малко от секунда, придърпа я с ръце и я притисна към себе си. — Мислиш, че не те искам повече? — каза той с луд смях. — Господи, Хен, аз не бях способен да спя нощем, защото те исках. Не можех да чета книга. Не

отидох на конно състезание. Просто си лежах в леглото, вирах се в тавана и се опитвах напразно да не си представям, че си с мен.

Хенри се отблъсна от гърдите му, нуждаейки се отчаяно от малко разстояние между тях. Умът ѝ се зашемети от невероятното му изявление и тя просто не успя да свърже думите му с неговите действия отпреди това.

— Защо ме оскърбяваше? — попита тя. — Защо ме отблъскваше?

Той поклати глава, като се присмя на самия себе си.

— Дадох ти думата си, Хенри. Обещах да имаш възможността да се срещнеш с всеки подходящ кандидат в Лондон, а единственото, което исках, е, да те скрия някъде и да те запазя само за себе си. Не разбираш ли? Исках да те съсипя — каза той преднамерено рязко. — Исках да те компрометирам, така че никой друг мъж да не може да те има.

— О, Дънфорд — каза тя тихо, като сложи ръка в неговата.

Той я хвана като удавник.

— Не си в безопасност с мен — каза той дрезгаво. — Вече не си.

— Мисля, че съм — прошепна тя, като сложи и другата си ръка в неговата. — Знам, че съм.

— Хен, аз ти обещах, по дяволите, обещах ти.

Тя навлажни устните си.

— Не искам да срещам всички онези мъже. Не искам да танцувам с тях и не искам техните цветя.

— Не знаеш какво говориш, Хен. Аз не съм честен. Трябва да имаш шанса...

— Дънфорд — прекъсна го тя, като стисна ръката му рязко. — Невинаги е необходимо да целунеш много жаби, за да разпознаеш принца, когато го срещнеш.

Той се втренчи в нея сякаш е безценно съкровище, неспособен да повярва на чувствата, които светеха в очите ѝ. Те го обгърнаха, стоплиха го, накараха го да се чувства така, сякаш може да завладее целия свят. Сложи два пръста под брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към себе си.

— О, Хен — каза той, като едва произнасяше думите. — Такъв съм идиот.

— Не, не си — каза тя бързо, като отговори рефлексивно с преданост. — Е, може би малко — поправи се тя, — но само малко.

Той можеше да почувства как тялото му се тресе от ням смях.

— Чудно ли е, че се нуждая от теб толкова много. Ти винаги знаеш кога е необходимо да ме поставиш на мястото ми. — Той я целуна леко по устните. — И кога се нуждая от ласкателства и похвала.

Устните му отново докоснаха нейните.

— И кога трябва да бъда докосван...

— Като сега ли? — попита тя с треперещ глас.

— Особено сега — той я целуна отново, този път с нежна настойчивост, която изгони и последните съмнения в нея. Тя обви ръце около врата му и притисна тялото си към неговото, като му даде безмълвно разрешение да задълбочи целувката.

И той го направи. Бореше се с желанието си от четири седмици и не можеше да устои на изкушението, когато държеше бленуваното ѝ тяло в ръцете си. Езикът му се втурна в устата ѝ, като изследваше и вкусваше, и се спускаше по ръба на зъбите ѝ, правейки всичко, за да я доближи до себе си. Ръцете му се спуснаха по гърба ѝ в отчаян опит да почувстват топлината и извивките ѝ през материята на роклята.

— Хенри — изстена той, като спусна устните си по бузата ѝ към ухото. — Господи, колко те искам. Теб — той гризна ухото ѝ със зъби. — Само теб.

Хенри простена, беше потънала в усещанията си и не можа да проговори. Последния път, когато я целуна, бе почувствала, че сърцето му не е развълнувано толкова много от интимността им, колкото тялото му. Но сега, можеше да почувства любовта му. Тя беше в ръцете му, в устните и струеше от очите му. Дънфорд може да не беше изрекъл думите, но чувството беше там, почти осезаемо във въздуха. Тя изведнъж се почувства така, сякаш беше получила разрешение да го обича. Беше нормално да му покаже чувствата си, защото той ги споделяше.

Тя премести ръцете му, за да може да целуне ушите му по същия начин, по който той целуваше нейните. Дънфорд се стресна, когато тя прокара език по връхчето му и това я накара да се отдръпне назад.

— Съжалявам — каза Хенри, а думите ѝ звучаха нервно и объркано. — Не ти ли хареса? Помислих си, че след като аз го харесвам, ти също би. Аз само...

Той сложи ръка на устните ѝ.

— Тихо, дяволче. Беше прекрасно. Просто не го очаквах.

— О, съжалявам — каза тя веднага, след като той отмести ръката си.

— *Не се извинявай* — той се усмихна мързеливо. — Просто го направи отново.

Тя го погледна, а очите ѝ казваха: *Наистина ли?*

Той кимна и после само за да я изпита, обърна главата си така, че ухото му да е само на няколко сантиметра от нея. Тя се усмихна повече на себе си, после се наведе напред и чувствено прокара езичето си по меката му част. Някак ѝ се струваше прекалено нечестно да използва зъбите си така, както беше направил той.

Той устоя на мъченията от сладко неопитните ѝ ласки толкова дълго, колкото можеше, но след по-малко от минута желанието му стана така горещо, че не можа да се спре и хвана лицето ѝ с ръце, и я завладя с друга изгарящата целувка.

Ръцете му се прокраднаха в косите ѝ и ги измъкнаха от фибите ѝ. Той зарови лицето си в тях и вдиша този упойващ аромат на лимони, който го преследваше от седмици.

— Защо мирише така? — промърмори той, като целуваше спускащите се кичури.

— Защо така... какво?

Той се засмя при вида на замъгления ѝ от страст поглед. Тя беше такова съкровище — без каквато и да било измамност. Когато я целуваше, Хенри нямаше задни мисли. Може би осъзнаваше, каква власт има над него, но беше сигурен, че никога не би я използвала.

Той притисна кичур от косата ѝ между пръстите си и го използва, за да погъделичка носа ѝ.

— Защо косата ти мирише на лимони?

За негова изненада тя се изчерви.

— Използвам лимонов сок, когато си мия косата — призна Хенри. — Виола винаги ми казваше, че това може да я изсветли.

Той погледна снизходително.

— Още едно доказателство, че ти притежаваш същите недостатъци като останалите от нас, дяволче. Използваш лимонов сок, за да изсветлиш косата си. Тц-тц.

— Тя винаги е била най-хубавото във външността ми — каза Хенри смутено. — Затова така и не я отрязах. Би било много по-лесно да я нося къса в Станидж Парк, но не можах да се убедя да го направя. Мислех си, че мога да се грижа добре за нея, като се има предвид, че останалата част от мен е доста обикновена.

— Обикновена? — отвърна той тихо. — Не мисля така.

— Не е нужно да ме ласкаеш, Дънфорд. Знам, че съм сносно привлекателна и трябва да призная, че изглеждах добре в бялата рокля снощи, но... О, Боже, сигурно си мислиш, че си прося комплименти.

— Не — поклати глава той. — Не мисля.

— Тогава сигурно мислиш, че съм гъска, която бърбори за косата си.

Той докосна лицето ѝ и прокара нежно палци по веждите ѝ.

— Мисля, че очите ти са като езера от разтопено сребро, а веждите като ангелски крила — нежни и деликатни. — Той се наведе надолу и докосна устните ѝ с целувка. — Устата ти е мека и розова, има идеална форма, приказно плътна долна устна и ъгълчета, които винаги изглеждат така, сякаш ще се извият в усмивка. А носът ти... е, той си е нос, но трябва да отбележа, че никога не съм виждал по-приятен нос.

Тя се втрени в него, хипнотизирана от дрезгавия тембър на гласа му.

— Но знаеш ли кое е най-хубавото от всичко? — продължи той. — Под тази възхитителна обвивка има красиво сърце, красив ум и красива душа.

Хенри не знаеше какво да каже, не знаеше какво може да отговори, за да се доближава дори малко до емоцията в думите му.

— Аз... аз... благодаря ти.

Той ѝ отговори, като я целуна нежно по челото.

— Харесва ли ти миризмата на лимони? — изтърси тя нервно. — Мога да престана.

— Обичам миризмата на лимони. Прави каквото ти харесва.

— Не знам дали действа — каза тя с крива усмивка. — Правя го от толкова отдавна и не знам как ще изглежда, ако спра. Може да изглежда същата.

— Ако си е същата, ще е идеално — каза той сериозно.

— Но какво ще стане, ако спра и косата ми стане леко по-тъмна?

— Това също ще е идеално.

— Глупав мъж. Не могат и двете да са идеални.

Той хвана лицето ѝ с ръце.

— Глупава жена. *Ти* си идеална, Хен. Няма значение как изглеждаш.

— Аз мисля, че ти също си идеален — каза тя тихо, като покри ръцете му със своите. — Спомням си първия път, когато те видях. Помислих си, че си най-хубавият мъж, когото съм виждала някога.

Той я придърпа в скута си, готов да се задоволи само с това да я гушне. Знаеше, че не може да си позволи да я целуне, дори само още веднъж. Тялото му болезнено крещеше за още, но трябваше да почака. Хенри беше девица. И още по-важното бе, че е неговата девица и заслужава да се отнася с нея с уважение.

— Доколкото си спомням — каза той, като бавно правеше кръгове по бузата ѝ, — първият път, когато ме видя, ти обърна внимание много повече на прасето, отколкото на мен.

— Това не беше първият път, когато те видях. Аз те наблюдавах от прозореца на стаята си. — След това изявление тя се смути. — Всъщност, спомням си как си помислих, че имаш изключително хубави ботуши.

Той избухна в смях.

— Искаш да ми кажеш, че си се влюбила в мен заради *ботушите* ми?

— Е... вече не — отвърна тя с леко заекване.

Опитваше ли се той да я дразни, за да си признае, че го обича?

Тя изведнъж се уплаши — уплаши се от това, че може да му признае любовта си и той да не ѝ отвърне нищо. Ох, толкова е трудно. Знаеше, че той я обича — можеше да го види във всичко, което правеше — но не беше сигурна, че го е осъзнал още и не мислеше, че ще може да понесе болката, ако ѝ измрънка глуповато нещо от типа на: „И мен ме е грижа за теб, скъпа моя“. Реши, че той няма скрит мотив, защото се появи забравил за оскърбяването ѝ.

Като се опитваше да изглежда много важно, той се наведе напред и вдигна полата ѝ с няколко сантиметра.

— Твоите ботуши също са много хубави — каза Дънфорд, налагайки си възхитителен контрол да остане сериозен.

— О, Дънфорд правиш ме толкова щастлива.

Тя не го гледаше, когато каза тези думи, но той можеше да разпознае усмивката в гласа ѝ.

— Ти също ме правиш щастлив, дяволче. За съжаление, се страхувам, че трябва да те заведа вкъщи преди всички да са изпаднали в паника от твоето отсъствие.

— Ти на практика ме отвлече.

— Е, но в края на краищата причината оправда средства.

— Може би си прав, но ще се съглася с теб, че трябва да се връщам. Нед ще бъде безумно любопитен.

— Ах, да, нашият скъп приятел Нед. — С изписано на лицето му съжаление Дънфорд удари по стената, като сигнализира на кочияша да кара към дома на Блайдън на Гросвенър Скуеър.

— Трябва да си мил с Нед — каза Хенри. — Той е прекрасен човек и съм сигурна, че ще бъде добър приятел.

— Ще бъда мил с Нед веднага след като си намери собствена жена — измърмори Дънфорд.

Хенри не каза нищо, беше твърде възхитена от очевидната му ревност, за да го смърри.

Те стояха в доволна тишина няколко минути, докато каретата не стигна до Гросвенър Скуеър и накрая спря.

— Иска ми се да не се налага да тръгвам — каза Хенри тъжно. — Иска ми се да мога да остана в тази карета завинаги.

Дънфорд скочи долу, после обви ръце около талията ѝ и ѝ помогна да слезе. Той я задържа по-дълго отколкото беше необходимо след като тя стъпи на земята.

— Знам, Хен — каза той. — Но имаме цял живот пред нас. — Дънфорд вдигна ръката ѝ и я целуна нежно, после я гледа докато тя се изкачи по стълбите и влезе в къщата.

Хенри стоя в антрето няколко минути, като се опитваше да разбере събитията от последните няколко часа. Как е възможно животът ѝ да се преобърне и нареди така перфектно за толкова кратко време.

Имаме цял живот пред нас. Той наистина ли вярваше в това? Искаше ли да се ожени за нея? Тя закри устата си с ръка.

— Мили Боже, Хенри! Къде беше?

Тя вдигна поглед. Нед крачеше целенасочено по коридора към нея. Не отговори, само стоеше там и го гледаше, а ръката ѝ още беше

върху устата ѝ.

Нед веднага застана нащрек. Косата ѝ беше в безпорядък, а самата тя изглежда не беше в състояние да говори.

— Какво става — поиска да узнае той. — Какво, по дяволите, ти е направил той?

Имаме цял живот пред нас.

Ръката ѝ се отдръпна от устата. Събра леко вежди и наклони глава настрани. Гледаше объркано и ако в този миг я попитаха, не би могла да опише нито един елемент в помещението. Дори не можеше да разпознае човека пред себе си, без да се замисли за секунда.

— Мисля...

— Какво, Хенри? Какво?

— Мисля, че току-що се сгодих.

— *Мислиш, че си се сгодила?*

Имаме цял живот пред нас.

— Да, мисля, че го направих.

ГЛАВА СЕДЕМНАДЕСЕТА

— Какво направи? — попита Бел, с глас, пропит от сарказъм. — Поиска разрешение от себе си да се ожениш за нея?

Дънфорд се ухили.

— Нещо такова.

— Това прилича на много лош роман, нали знаеш? Настояникът се жени за своята повереница. Не мога да повярвам, че го правиш.

Дънфорд не повярва и за миг, че Бел не е порботила активно по този въпрос през последните няколко седмици.

— Не можеш ли?

— Е, всъщност мога. Тя ти подхожда идеално.

— Знам.

— Как ѝ предложи? Надявам се ужасно романтично.

— Всъщност все още не съм.

— Тогава не мислиш ли, че прибързваш леко?

— Като карам Ашбърн да ни покани в Уестънбърт? Не съвсем. Как иначе бих могъл да си уредя известно време насаме с нея?

— Все още не сте сгодени. Технически не се нуждаеш от време насаме с нея.

Усмивката на Дънфорд издаваше чисто мъжка арогантност.

— Тя ще каже „да“.

Раздразнението на Бел нарасна.

— Ще си научиш урока, ако ти откаже.

— Няма да го направи.

Бел въздъхна.

— Вероятно си прав.

— Във всеки случай, колкото и да ми се иска да получа специално разрешително и да се оженя за нея още следващата седмица, ще трябва да се примиря с по-продължителен годеж. Обществото ще бъде достатъчно нажежено и превъзбудено от факта, че тя е под моя опека и не искам да има ненужни спекулации по неин адрес. Ако се оженим твърде прибързано, някой може да се

поинтересува и да разбере, че сме били без придружител в продължение на една седмица в Корнуол.

— Никога преди не те е било грижа какво си шепне обществото — замисли се Бел.

— И все още не ме е грижа — каза той рязко. — Поне не и за мен, но няма да изложя Хенри на никакви вулгарни клюки.

Бел потисна една усмивка.

— Ще очаквам онези хиляда лири.

— И ще ги получиш — с удоволствие. Чак когато ти и Блекууд се отправите към Уестънбърт заедно с нас. Така ще изглежда повече като домашен прием, ако там има три двойки.

— Дънфорд, няма да остана при Алекс и Ема, при положение, че Джон и аз имаме дом на не повече от петнадесет минути път.

— Но ще дойдеш в провинцията следващата седмица, нали? Това би означавало много за Хенри.

А всичко, което означаваше много за Хенри, очевидно означаваше много за Дънфорд. Бел се усмихна. Беше хлътнал сериозно по това момиче и тя не можеше да е по-щастлива за него.

— Щом е за Хенри — каза тя с великодушен жест на ръката. — За нея винаги.

* * *

Няколко дни по-късно Дънфорд и Хенри тръгнаха с благословията на Керълайн за Уестънбърт — имота на Ашбърн в Оксфордшир.

По-скоро по настояване на Дънфорд, Алекс и Ема набързо организираха домашен прием за техните най-близки приятели — Дънфорд, Хенри, и семейство Блекууд, които обещаха да идват всеки ден, въпреки че настояваха да прекарват нощите си в дома им наблизко — Персефона Парк.

Пътниците в каретата бяха четирима, лейди Керълайн твърдо отказа да остави Хенри да отиде, освен ако слугинята ѝ и камериерът на Дънфорд не са придружители по време на тричасовото пътуване до провинцията. Дънфорд бе така разумен да запази мърморенето за себе си; не искаше да направи нещо, което може да застраши тази ценна

седмица, която той си бе дал. Алекс и Ема, като семейна двойка, бяха подходящи придружители, но освен това двамата имаха слабост към романтиката. Бел, в края на краищата, беше срещнала и се беше влюбила в съпруга си под техните не-чак-толкова зорки погледи.

Хенри запази мълчание през по-голямата част от пътуването, неспособна да мисли за всичко, което искаше да каже на Дънфорд пред слугите. Умът ѝ беше пълен с неща, които искаше да му каже, но всичко това изглеждаше толкова *лично* сега, дори под влиянието на поклащането на каретата и цвета на тревата отвън. Тя се задоволи с чести погледи и тайни усмивки, които Дънфорд забеляза, тъй като не беше в състояние да откъсне очи от нея през цялото пътуване.

Беше средата на следобед, когато завиха по дългия ограден от редици дървета път, който водеше до Уестънбърт.

— О, прекрасно е — каза Хенри, чувайки гласа си най-сетне. Огромната сграда беше построена във формата на буква „Е“, в чест на управляващата тогава кралица Елизабет. Хенри винаги бе предпочитала по-скромни сгради, като Станидж Парк, но Уестънбърт някак си успяваше да излъчва семеен уют независимо от размера си. Може би заради прозорците, които блестяха като весели усмивки, или цветните лехи, които растяха диво покрай пътя. Каквато и да бе причината, Хенри се влюби в мястото.

Тя и Дънфорд слязоха и се отправиха нагоре по стълбите до входната врата, която вече беше откритата от Норууд, възрастният иконом на Уестънбърт.

— Прилично ли изглеждам? — прошепна Хенри, докато им показваха широкия салон.

— Изглеждаш добре — отговори той, изглеждайки по-скоро развеселен от нейното безпокойство.

— Не съм ли прекалено измачкана от пътуването?

— Разбира се, че не. И дори ако беше, не би имало значение. Алекс и Ема са приятели. — Той ѝ подаде успокояващо ръка.

— Мислиш ли, че тя ще ме хареса?

— Знам, че ще те хареса. — Той потисна желанието си да извърти очи. — Какво ти става? Мислех, че се вълнуваш за това пътуване до провинцията.

— Така е. Просто съм нервна, това е всичко. Искам херцогинята да ме хареса. Знам, че тя е твоя специална приятелка, и...

— Да, такава е, но *ти* си още по-специална.

Хенри се изчерви от удоволствие.

— Благодаря ти, Дънфорд. Просто тя е херцогиня, знаеш, и...

— И какво? Алекс е херцог и това изглежда не те спря буквално да му влезеш под кожата. Ако те бе срещнал преди Ема, много юмруци щеше да ми се наложи да раздавам.

Хенри се изчерви отново.

— Не бъди глупав.

Той въздъхна.

— Мисли каквото си искаш, Хен, но ако чуя още един притеснителен коментар да излиза от устата ти, ще се наложи да те целуна, за да замълчиш.

Очите ѝ заблестяха.

— Наистина ли?

Той издиша и опря ръка върху челото си.

— Какво да правя с теб, дяволче?

— Целуни ме? — каза тя с надежда.

— Предполагам, че ще трябва да направя точно това. — Той се наведе напред и допря нежно устните си към нейните, избягвайки внимателно по-задълбочен контакт. Знаеше, че ако с тялото си докосне нейното, по какъвто и да е начин, дори и само да положи ръка върху бузата ѝ, няма да бъде в състояние да се удържи да не я притегли грубо в прегръдките си. Нямаше нищо друго, за което би копнял повече, разбира се, но херцогът и херцогинята на Ашбърн щяха да се появят всеки момент и Дънфорд нямаше особено желание да бъдат заловени на *местопрестъплението*.

От вратата се чу дискретно покашляне. Твърде късно.

Дънфорд се отдръпна, забелязвайки порозовелите бузи на Хенри, докато отклоняваше погледа си към вратата. Ема усилено се опитваше да сдържи усмивката си. Алекс не се опитваше изобщо.

— О, *Боже!* — простена Хенри.

— Не, аз съм просто — каза Алекс приветливо, опитвайки се да я успокои, — въпреки че жена ми неведнъж ме е обвинявала, че се взимам за този, на когото говориш.

Хенри се усмихна много леко.

— Радвам се да те видя, Ашбърн — промърмори Дънфорд, изправяйки се на крака.

Алекс поведе жена си, която бе в напреднала бременност към един удобен стол.

— Сигурен съм, че щеше да се радваш повече, ако ме беше видял след пет минути — прошепна той в ухото на Дънфорд, докато прекосяваше стаята, за да отиде при Хенри. — Възхитен съм да те срещна отново, Хенри. Радвам се да видя и че си завладяла нашия скъп приятел. Между нас казано, той нямаше никакъв шанс.

— Аз... ъ...

— За Бога, Алекс — заяви Ема, — ако кажеш още нещо, за да я накараш да се чувства неловко, ще ти откъсна главата.

Само Хенри можеше да види лицето на Алекс, докато се опитваше да се направи на разкаян и се наложи да сложи ръка върху устата си, за да се въздържа да не се засмее на глас.

— Вероятно би искала да те представя на мъжкараната в жълтия стол? — каза той с чудата полуусмивка.

— Аз не виждам мъжкарана — каза Хенри дяволито, улавяйки усмивката на Ема от другия край на стаята.

— Дънфорд — каза Алекс, вземайки ръката на Хенри, докато тя се изправяше на крака, — тази жена е сляпа като прилеп.

Дънфорд сви рамене, споделяйки развеселен поглед с Ема.

— Скъпа моя съпруго — каза Алекс. — Мога ли да ти представя...

— За теб съм „скъпа моя мъжкарано“ — каза Ема дръзко и очите ѝ заблещукаха дяволито към Хенри.

— Разбира се. Каква небрежност от моя страна. Скъпа моя мъжкарано, може ли да ти представя мис Хенриета Барет от Корнуол, а напоследък и от стаята за гости на леля ти Керълайн.

— Много ми е приятно да се запознаем, мис Барет — каза херцогинята и Хенри дори усети, че наистина го мисли.

— Моля, наричайте ме Хенри. Всички го правят.

— И ти трябва да ме наричаш Ема. Иска ми се всички да го правят.

Хенри реши незабавно, че харесва младата херцогиня с огнени коси и се чудеше защо, за Бога, е била толкова загрижена за срещата си с нея. Тя беше в края на краищата първа братовчедка на Бел и Нед, и ако това не бе превъзходна препоръка, не знаеше какво би било.

Ема се изправи, без да обръща внимание на протестите на загрижения си съпруг, взе ръката на Хенри и каза:

— Нека се уединим. Толкова съм нетърпелива да говоря с теб, а можем да бъдем много по-откровени без тях. — Тя махна с глава в посока на господата.

Хенри се усмихна безпомощно.

— Добре.

— Не мога да ти опиша колко съм щастлива най-накрая да се запозная с теб — каза Ема веднага след като стигнаха до коридора. — Бел ми писа всичко за теб и аз съм толкова развълнувана, че Дънфорд най-накрая е срещнал своята половинка. Не, че не мисля, че си прекрасна по свой собствен начин, но трябва да призная, най-вече съм просто доволна, че Дънфорд е срещал своята половинка.

— Толкова си откровена.

— Не и наполовина колкото теб, ако писмата на Бел означават нещо. И не можех да бъда по-доволна. — Ема се усмихна на Хенри, докато я водеше надолу по широкия коридор. — Защо да не те разведа на обиколка из Уестънбърт докато разговаряме? Това е наистина прекрасен дом, за размера си.

— Мисля, че е великолепен. Ни най-малко не е негостоприемен.

— Не — замисли се Ема, — не е. Смешно е. Мисля, че би трябвало да бъде. Но както и да е, радвам се, че ти също си откровена. Никога не съм имала много търпение относно любезностите на висшето общество.

— Нито аз, Ваша светлост.

— О, моля те, наричай ме Ема. Не съм имала титла от подобен вид до миналата година и все още не съм свикнала с всички служители, покланящи се всеки път, когато минавам покрай тях. Ако моите приятели не използват даденото ми име, вероятно ще умра от твърде многото формалност.

— Бих била много доволна да съм сред приятелите ти, Ема.

— И аз сред твоите. Сега трябва да ми кажеш. Как ти предложи Дънфорд? Нещо оригинално е било, надявам се.

Хенри усети как лицето ѝ почервения.

— Не съм сигурна. Тоест, той не ме е попитал точно...

— Все още не те е попитал? — извика Ема. — Този малък подъл нещастник.

— Виж сега — започна Хенри, чувствайки нуждата да го защити, въпреки че не бе сигурна в обвинението.

— Не се обиждай — каза бързо Ема. — Всъщност не е тежко престъпление. Очаквам той да го направи, така че ние ще си затворим очите, ако между двама ви се получи и не се отклоните от правия път. Той ни каза, че сте се сгодили, знаеш ли?

— Наистина ли? — каза неуверено Хенри. — Това е добре, нали?

— Мъже — промърмори Ема. — Винаги се навъртат и си мислят, че жената ще се омъжи за тях, без дори да си направят труда да попитат. Трябваше да се досетя, че ще направи нещо подобно.

— Това означава, че той *ще* ме попита и аз ще трябва да си помисля — каза Хенри замечтано. — И не мога да спра да се радвам за това, защото наистина искам да се омъжа за него.

— Разбира се. Всяка иска да се омъжи за Дънфорд.

— *Какво?*

Ема примигна така, сякаш сега се връща изцяло към разговора.

— Освен мен, разбира се.

— Е, не би могла така или иначе — Хенри се почувства длъжна да уточни, неспособна да определи точно кога се е отклонил разговорът в друга посока. — Тъй като вече си омъжена, искам да кажа.

— Имах предвид преди да се омъжа — засмя се Ема. — За каква ли глупачка ме мислиш. Обикновено нямам затруднение да говоря по дадена тема. Това е заради бебето, струва ми се. — Тя потупа корема си. — Е, може би не, но е дяволски удобно да мога да го оставя то да поеме вината за всички мои глупости.

— Разбира се — промърмори Хенри.

— Исках само да кажа, че Дънфорд е много популярен. И е много добър човек. По-скоро като Алекс. Една жена би трябвало да е глупачка, за да отхвърли предложение от човек като него.

— Само дето съществува малкият проблем, че все още не ми е предложил точно.

— Какво искаш да кажеш с това „точно“?

Хенри се обърна към прозореца, който гледаше към приятния двор.

— Той намекна, че ще се оженим, но не го е казал директно.

— Разбирам. — Ема захапа долната устна между зъбите си, докато мислеше. — Предполагам, че иска да ти предложи тук в Уестънбърт. Има повече възможности да бъдете насаме. Най-вероятно ще иска да... ъъ, да те целуне, когато те попита... и няма да иска да се притеснявате, че леля Керълайн може да връхлети ненадейно да ви спасява във всеки един момент.

Хенри не искаше да бъде спасявана особено от Дънфорд, така че издаде нечленоразделен звук, който трябваше да означава, че изразява съгласие.

Ема хвърли кос поглед към новата си приятелка.

— Мога да видя от изражението ти, че вече те е целунал. Не, не се изчервявай, аз съм свикнала с такива нередности. Имах толкова проблеми, когато трябваше да придружавам Бел.

— Придружавала си Бел?

— И свърших ужасна работа, също така. Но няма значение. Ще имаш удоволствието да разбереш, че вероятно ще бъда също толкова строга и с теб.

— Амии, добре — заекна Хенри. — Искам да кажа, така мисля. — Тя забеляза една пейка с розова дамаска. — Имаш ли нещо против, ако седнем за момент? Внезапно се почувствах много уморена.

Ема въздъхна.

— Уморих те, нали?

— Не, разбира се, че не... Всъщност — призна Хенри, докато седеше, — да.

— Имам склонност да правя това с хората — каза Ема, надвесвайки се над пейката. — Не знам защо.

* * *

Четири часа по-късно Хенри имаше чувството, че знае точно защо. Ема Риджли, херцогиня Ашбърн, имаше повече енергия, отколкото някога бе виждала у един човек, включително и у самата себе си. А Хенри никога не се бе мислила за особено скучна личност.

Но Ема не се суетеше от нерви и припряност. Точно обратното, дребната жена беше възплъщение на изяществото и изтънчеността. Просто всичко направено или казано от Ема беше изпълнено с такава

жизненост, че нейните спътници оставаха без дъх само докато я гледаха.

Беше лесно да се разбере защо съпругът ѝ я обожава толкова много. Хенри се надяваше, че един ден Дънфорд ще я обича също с такава всеотдайност и преданост.

Вечерята беше възхитителна. Бел и Джон все още не бяха пристигнали от Лондон, така че компанията им се състоеше просто от Дънфорд, Хенри и семейство Ашбърн. Хенри, все още леко непривикнала други слуги, освен тези в Станидж Парк, да ѝ поднасят ястията, се наслаждаваше на обстановката и се веселеше с историите, които придружителите ѝ разказваха за детството си и добавяше някои от собственото си.

— Наистина ли се опита да преместиш кошера по-близо до къщата? — засмя се Ема и се потупа по гърдите, докато се опитваше да си поеме дъх.

— Ужасно пристрастена съм към сладките — обясни Хенри, — и когато готвачката ми каза, че не мога да си взимам повече от една на ден, защото не сме разполагали с достатъчно количество захар, реших да отстраня проблема.

— Това ще научи мисис Симпсън да прави компромиси — каза Дънфорд.

Хенри вдигна рамене.

— Оттогава е много по-директна с мен.

— Но не бяха ли ужасно разстроени настойниците ти от теб? — продължи Ема.

— О, да — отговори Хенри, размахвайки вилицата си. — Помислих си, че Виола ще припадне. След като ме измъчи и разкритикува. За щастие, не беше във форма, за да ме накаже, поради това, че беше с дванадесет пчелни ужилвания по ръцете си.

— О, Боже — каза Ема. — Ти беше ли ужилена?

— Не, невероятно е, но изобщо не бях ужилена.

— Хенри изглежда има опит с пчелите — каза Дънфорд, опитвайки се много упорито да не си спомня собствената си реакция за пчелните подвизи на Хенри.

Той почувства невероятен прилив на гордост, докато я гледаше как се обръща към Ема, очевидно, за да отговори на друг въпрос за кошера. Приятелите му харесаха Хенри. Той знаеше, разбира се, че ще

я харесат, но все още го изпълваха радостни чувства да я види толкова щастлива. Поне за стотен път през този ден, той се почуди на невероятния си късмет в намирането на единствената жена в света, която очевидно му подхождаше по всякакъв начин.

Тя беше учудващо директна и способна, но качествата ѝ за чиста, сантиментална любов не знаеха граници; сърцето му все още се разтуптяваше, като си спомняше за онзи ден в изоставената селска къща, когато тя се разплака за смъртта на неизвестното бебе. Притежаваше завидно остроумие, което съвсем му пасваше; а дори не бе необходимо някой да я чуе как говори, за да разбере, че е изключително интелигентна — личеше си точно там в сребристия блясък на очите ѝ. Беше ужасно смела и почти безстрашна; в продължение на цели шест години се е справяла успешно с управлението на скромно по размер имение и ферма. И, помисли си Дънфорд, полуусмихнат, тя се разтапяше в ръцете му всеки път, когато я докоснеше, карайки кръвта му да се разбушува. Той копнееше за нея през всяка минута от деня и не искаше нищо повече от това да ѝ покаже със собствените си ръце и устни, дълбоката си любов към нея.

Значи това бе любовта. Той почти се засмя на глас, точно там, на масата. Нищо чудно, че поетите говореха толкова много за нея.

— Дънфорд?

Той примигна и погледна нагоре. Алекс очевидно се опитваше да му зададе въпрос.

— Да?

— Попитах — повтори Алекс, — дали Хенри ти е дала подобна причина за тревога през последните седмици.

— Ако не броите непрекъснатите ѝ приключения с кошерите в Станидж Парк, тя се държеше на положение и благоприлично.

— Наистина ли? — попита Ема — Какво направи?

— О, нищо — отговори Хенри, не смеейки да погледне Дънфорд.
— Всичко, което направих, беше да достигна медената пита и да извадя малко от нея.

— Това, което направи — каза той строго, — можеше да доведе до ужилването ти от стотици разгневени насекоми.

— Наистина ли си пъкна ръката в кошера? — Ема се наведе напред с любопитство. — Бих желала да разбера как да го направя.

— Ще ти бъда задължен завинаги — намеси се Алекс, насочвайки думите си към Хенри, — ако се постараяш никога да не научиш жена ми.

— Не бях в опасност — каза Хенри бързо. — Дънфорд обича да преувеличава.

— Така ли? — попита Алекс, повдигайки вежди.

— Беше много обезпокоен — каза му тя, а след това се обърна към Ема сякаш трябваше да дообясни. — Разтревожи се.

— Разтревожи се? — повтори Ема.

— Дънфорд? — попита Алекс едновременно.

— Сигурно се шегуваш — добави Ема с тон, който предполагаше, че не може да има друга възможна алтернатива.

— Достатъчно е да се каже — отсече Дънфорд, нетърпелив да отклони набързо посоката, в която бе поел разговорът, — че тя успя да отнеме десет години от живота ми и това е краят на тази тема.

— Предполагам, че ще трябва да бъде — каза Хенри, поглеждайки Ема с леко присвиване на раменете, — тъй като той ме накара да обещавам, че никога повече няма да ям мед.

— Така ли? Дънфорд, как си посмял? Дори и Алекс не е бил толкова ужасен.

Ако съпругът ѝ възразяваше на извода, че може да бъде само малко ужасен, то той не направи коментар.

— Точно защото не искам да остана в историята като най-арогантния човек в Британия, аз не ѝ забраних да яде мед, Ема.

Дънфорд се обърна към Хенри.

— Просто те накарах да обещаеш, че няма да си го намиращ сама и честно казано, този разговор взе да става досаден.

Ема се наведе към Хенри и прошепна с глас, който можеше да бъде чуто ясно от другата страна на масата.

— Никога не съм го виждала такъв.

— Това хубаво ли е?

— Много.

— Ема? — каза Дънфорд с неочаквано заплашителен глас.

— Да, Дънфорд?

— Само моите изключително добри маниери и фактът, че си дама, ме спира да ти кажа да замълчиш.

Хенри погледна трескаво към Алекс, сигурна, че той беше на път да изгони Дънфорд за обидата към съпругата му. Но херцогът просто закри устата си и започна да се дави с нещо, което трябва да бе смях, защото не беше хапвал в продължение на няколко минути.

— Изключително добри маниери, наистина — отговори язвително Ема.

— Със сигурност не е заради факта, че си дама — каза Хенри, мислейки, че Дънфорд трябва да е много добър приятел със семейство Ашбърн, щом Алекс се смееше на това, което би могло да се възприеме като обида към Ема.

— Тъй като той веднъж ми каза да млъкна, а аз имам най-надеждния и достоверен източник, че също съм дама.

Този път Алекс започна да кашля толкова силно, че Дънфорд се почувства принуден да го потупа по гърба. Разбира се, той може би просто си търсеше извинение, за да го направи.

— И кой е този достоверен източник? — попита Дънфорд.

— Ами ти, разбира се. — Хенри се наведе напред и очите ѝ блеснаха дяволито. — Би трябвало да го знаеш.

Ема се присъедини към пристъпа на кашлица на съпруга си.

Дънфорд седна обратно в стола си и на лицето му неохотно пропълзя възхитена усмивка.

— Е, Хен — каза той, махайки с ръка към херцога и херцогинята, — изглежда, като че ли направихме кратко представление на тези двамата.

Хенри наклони глава на една страна.

— Не беше много трудно, нали?

— Ни най-малко. Представено без предизвикателства по какъвто и да е начин.

— Ема, мила моя — каза Алекс, възстановявайки дишането си, — мисля, че току-що нашата репутация беше поставена под съмнение.

— Бих казала. Не съм се смяла толкова силно от години. — Ема се изправи и махна с ръка на Хенри да я последва към гостната. — Нека да излезем, Хенри, и да оставим тези господа със задушните им пури и портвайн.

— Изпроси си го, дяволче — каза Дънфорд, докато се изправяше на крака. — Най-накрая ще бъдеш в състояние да разбереш какво се случва, когато дамите се оттеглят след вечеря.

— „Дяволче“ ли те нарече? — попита Ема, докато тя и Хенри излизаха от стаята.

— Ъъ, да, понякога ме нарича така.

Ема потри ръце.

— Положението е по-добро, отколкото си мислех.

— Хенри! Почакай малко!

Хенри се обърна, за да види как Дънфорд крачеше бързо към нея.

— Ако позволиш мога ли да поговоря с теб — каза той.

— Да, да, разбира се.

Той я дръпна и заговори с тих шепот, така че Ема, без значение колко усилено наостри уши, не можеше да ги чуе.

— Трябва да те видя довечера.

Хенри се развълнува от настойчивостта в гласа му.

— Наистина ли?

Той кимна.

— Трябва да говоря с теб насаме.

— Не съм сигурна...

— Никога не съм бил по-сигурен. Ще почукам на вратата ти в полунощ.

— Но Алекс и Ема...

— Винаги се оттеглят в единатсет. — Той се усмихна бързо. — Те се радват на личното си уединение.

— Да, но...

— Добре. Значи, ще се видим. — Той я целуна бързо по челото. — Нито дума за това на никого.

Хенри примигна и го проследи с поглед как се връща в трапезарията.

Ема се озова до нея със забележителна скорост за една бременна жена в седмия месец.

— Какво става?

— Нищо, наистина — промърмори Хенри и макар да знаеше, че не е добра лъжкия, се опитваше да не се срамува въпреки всичко. Ема изсумтя невярващо.

— Не, наистина. Той просто, ъъ... каза ми да се държа прилично.

— Да се държиш прилично? — каза Ема подозрително.

— Знаеш, да не правя представление на свой гръб или нещо подобно.

— Е, на това му се казва пълна лъжа — отвърна Ема. — Дори Дънфорд знае, че би било невъзможно да се създаде каквато и да е сцена в гостната ми само в моята компания.

Хенри се усмихна едва-едва.

— Както и да е, ясно е — продължи Ема, — че няма да разбере истината от теб, така че, няма да загубя ценната си енергия, докато се опитвам.

— Благодаря ти — промърмори Хенри, когато отново тръгнаха към гостната. Докато вървеше заедно с Ема, тя стисна възбудено ръце. Тази вечер той щеше да ѝ каже, че я обича. Можеше да го усети.

ГЛАВА ОСЕМНАДЕСЕТА

Хенри се беше вкопчила в гънките на халата си, докато хвърляше поглед на часовника, поставен на нощното ѝ шкафче. Тя беше глупачка да се върже на това, идиотка, която е толкова влюбена, че се беше съгласила на този срам, дори когато знаеше, че поведението ѝ е крайно непристойно. Засмя се иронично на себе си, когато си спомни колко незаинтересувана беше от етикета в Станидж Парк. Незаинтересована и незнаеща. За две седмици в Лондон беше разбрала пределно ясно, че ако има нещо, което една млада дама не трябва да прави, то е да позволи на някой мъж да идва в спалнята ѝ, особено когато останалата част на къщата е тъмна и всички спят.

Но тя не можеше да извика в себе си достатъчно момински страх, за да му откаже. Какво искаше и какво знаеше бяха две коренно различни неща, а желанието побеждаваше с огромно предимство над общоприетия предел на свобода.

11:58.

Тя седна на леглото и след това, осъзнавайки къде стои, скочи като попарена.

— Успокой се, Хенри — промърмори тя, като кършеше, отпускаше и пак кършеше ръце. Докато обикаляше из стаята минаваше покрай огледалото, което отразяваше строгото ѝ изражение и отпускането на ръцете ѝ. Тя не искаше да го приеме докато лежи на леглото си, но нямаше нужда и да изглежда толкова недостъпна.

11:59.

По вратата се чу слабо почукване. Хенри притича през стаята и я отвори.

— Подрани — прошепна тя като обезумяла.

— Така ли? — Дънфорд бръкна в джоба си, за да извади часовника си.

— Би ли влязъл вътре? — изсъска тя и го дръпна силно вътре. — Някой може да те види там.

Дънфорд прибра обратно часовника си в джоба, като се усмихваше широко през цялото време.

— И престани да се хилиш! — добави тя дори още по-напрегнато.

— Защо?

— Защото... защото ми въздейства.

Дънфорд погледна към тавана, като се опитваше да не се разсмее на глас. Ако тя си мислеше, че с това твърдение може да го накара да спре да се усмихва, значи ѝ се е размътил мозъка.

— За какво искаше да говориш с мен? — прошепна тя.

Той стигна до нея с две крачки.

— След минута — промърмори Дънфорд. — Първо трябва да... — Той не позволи на устните си да довършат изречението, защото я завладя с изгаряща целувка. Не възнамеряваше да я целува веднага, но тя изглеждаше толкова очарователно в халата си, с разпуснатата около лицето коса. Тя измънка тихо и се размърда леко, намествайки се към широкото му тяло. Той неохотно се отдръпна.

— Нищо няма да направим, ако продължим да... — думите му заглъхнаха, когато видя замаяното изражение на Хенри. Устните ѝ изглеждаха неустойимо розови, дори на светлината на свещта, и бяха леко разтворени и влажни. — Е, може би още една...

Той я дръпна отново срещу себе си и устните му намериха нейните за една продължителна дълбока целувка. Тя му отвърна със също толкова страст и Дънфорд смътно осъзна, че ръцете ѝ са се увили около врата му. Една малка искра на разум някак стигна до съзнанието му и той се откъсна от нея.

— Достатъчно — измърмори той, като говореше единствено на себе си. Пое си дъх и я погледна.

Голяма грешка. Още една гореща вълна премина през него в момента, в който я видя.

— Защо просто не седнеш там? — каза той задъхано и посочи с ръка в неопределена посока.

Хенри, която нямаше идея, че целувката го беше разтърсила също толкова много колкото и нея, прие посоката буквално. Погледът ѝ проследи ръката му и тя каза:

— На леглото ли?

— Не! Имам предвид... — той прочисти гърлото си. — Моля те, не сядай на леглото.

— Добре — каза тя бавно и се насочи към креслото на синьобяло райе.

Дънфорд се приближи до прозореца и погледна навън, като се опитваше да даде време на тялото си да се охлади. Сега, когато се намираше тук, в стаята на Хенри, не мислеше, че това е най-правилният начин на действие. В действителност, беше убеден, че не е. Първоначално беше планирал на следващия ден да заведе Хенри на пикник и да ѝ предложи там. Но тази вечер, по време на вечерята, сякаш нещо го беше зашеметило и го връхлетяха чувства на обич и желание. Той я обичаше.

Не, той не просто я обичаше. Той се нуждаеше от нея. Нуждаеше се от нея така, както се нуждаеше от храна и вода, както цветята в Станидж Парк се нуждаеха от слънце. Той се усмихна криво. Нуждаеше от нея както тя се нуждаеше от Станидж Парк. Спомни си как една сутрин на закуска в Корнуол беше погледнала през прозореца с изражение на чиста радост. Беше сигурен, че неговото лице изглежда по същия начин всеки път щом я погледне.

И така, докато стоеше там в неформалната трапезария на Уестънбърт, а от вилицата му висеше парче аспержа, изведнъж стана неотложно да ѝ каже всичко още тази нощ. Тези чувства бяха толкова силни и болезнени, за да ги задържи вътре в себе си. Тайната любовна среща беше единствената възможност.

Той трябваше да ѝ каже колко много я обича и Господ му е свидетел, че нямаше да напусне тази стая, преди тя да му каже същото нещо.

— Хенри — Той се обърна. Тя стоеше много изправена на креслото. Дънфорд прочисти гърлото си и каза отново: — Хенри.

— Да?

— Вероятно не трябваше да идвам тази нощ.

— Не — отвърна тя и не звучеше, като да го мисли.

— Но аз трябваше да те видя насаме, а да чакам до утре ми изглеждаше като цяла вечност.

Очите ѝ се разшириха. Не беше обичайно, Дънфорд да говори с такъв драматичен тон. Той изглеждаше леко обезпокоен, почти нервен,

а определено не беше обичайно да бъде нервен за нещо.

Внезапно той скъси дистанцията между тях, после падна на едно коляно на пода.

— Дънфорд — каза тя със свито гърло, без да е сигурна какво трябва да направи.

— Шшт, любов моя — прошепна той. После осъзна, че това е така. Тя беше неговата любов.

— Обичам те, Хенри — каза той, а гласът му беше като грубо кадифе. — Обичам те така, както не съм и мечтал, че ще обичам жена. Обичам те, както всичко хубаво и добро на този свят. Както звездите в небето и всяко стръкче трева в Станидж Парк. Обичам те както фасетките на диамант и наострените уши на Руфъс, и...

— О, Дънфорд — извика тя. — И аз също те обичам. Наистина. Толкова много. — Тя клекна на пода до него и хвана ръцете му.

Целуна всяка една от тях, а после и двете заедно.

— Обичам те толкова много — промърмори отново. — Толкова много и от толкова дълго.

— Бил съм идиот — каза той. — Трябваше да разбера какво съкровище си ти в момента, в който те видях. Загубих толкова много време.

— Само месец — каза тя плахо.

— Изглежда като цяла вечност.

Тя се премести да седне на килима и го издърпа заедно с нея.

— Това беше най-прекрасният месец в живота ми.

— Надявам се да направя останалата част от живота ти също толкова прекрасна, любов моя. — Той бръкна в джоба си и извади нещо от там. — Ще се омъжиш ли за мен?

Хенри знаеше, че ще ѝ предложи, беше го очаквала заради това пътуване в провинцията, но въпреки това остана поразена. В очите ѝ се появиха сълзи и тя можа само да кимне, очевидно загубила способността си да говори.

Дънфорд разтвори пръстите си и разкри зашеметяващ диамантен пръстен, с овално шлифован диамант, обкован в семпла златна лента.

— Не можах да намеря нищо, което да се конкурира с блясъка в очите ти — каза той нежно. — Това беше най-доброто, което открих.

— Красив е — въздъхна тя. — Никога преди не съм притежавала нещо такова. — Тя го погледна разтревожено. — Сигурен ли си, че

можем да си го позволим?

Дънфорд се изсмя кратко, изумен от нейното притеснение за финансите им. Очевидно тя не осъзнаваше, че макар да нямаше титла, той произхождаше от едно от най-богатите семейства в цяла Англия. Вдигна ръката ѝ до устните си и нежно я целуна, после каза:

— Уверявам те, дяволче, че все още ни е останало достатъчно, за да си купим цяло ново стадо овце за Станидж Парк.

— Но някои от кладенците трябва да се поправят и...

— Шшт — той притисна устните ѝ, за да замълчи. — Повече не е необходимо да се тревожиш за пари.

— Аф никога не с'м се притеснявала т'чно з'тва — опита се да каже тя, докато той още държеше устата ѝ затворена. Дънфорд въздъхна и когато я пусна, тя добави: — Просто съм пестелива, това е всичко.

— Това е добре — повдигна брадичката ѝ с един пръст и я целуна нежно. — Но ако искам да съм леко екстравагантен от време на време и да купя на съпругата ми подарък, очаквам да няма оплаквания по въпроса.

Хенри се възхити на пръстена, който той плъзна на пръста ѝ. По цялото ѝ тяло се разля тръпка на вълнение, когато спомена думата „съпруга“.

— Не — промърмори тя, чувстваше се толкова лекомислена и женствена. След като огледа пръстена отляво и отдясно и на пет сантиметра от трепетливия пламък на свещта, вдигна поглед и попита ясно:

— Кога можем да се оженим?

Той взе лицето ѝ в ръце и я целуна отново.

— Мисля, че това е нещото, което обичам най-много в теб.

— Кое? — попита тя, без да се интересува ни най-малко, че си търси комплименти.

— Ти си напълно откровена, обезоръжаващо пряма и освежаващо директна.

— Това са все хубави качества, надявам се?

— Но, разбира се, дяволче, макар да мисля, че можеше да бъдеш малко по-откровена с мен, когато за първи път пристигнах в Станидж Парк. Може би щяхме да се оправим с цялата бъркотия, без да припарваме до свинарника.

Хенри се усмихна.

— Но кога можем да се оженим?

— След два месеца, мисля — каза той, а думите му изпратиха вълна на агония през тялото му.

— Два месеца?

— Страхувам се, че да, любов моя.

— Да не си луд?

— Очевидно, защото най-вероятно ще загина от чакане през това време.

— Тогава, защо просто не вземеш специално разрешително и да приключим с това до следващата седмица? Не може да е толкова трудно да се сдобиеш с него. Ема каза, че двамата с Алекс са се оженили със специално разрешително. — Тя направи пауза и се намръщи. — Сега, като се замисля, май Бел и Джон също.

— Не искам да те нараня с някоя противна клюка, заради прибързаната женитба — каза той нежно.

— Ще бъда наранена много повече, ако не мога да те имам — отвърна без никаква нежност.

Поредна вълна на желание премина през тялото му. Не мислеше, че тя разбира думата „имам“ като плътско чувство, но това го разгорещи въпреки всичко. Той се насили да ѝ отговори със спокоен глас:

— Ще има приказки, защото аз съм твой настойник. Не искам да ги направя по-лоши, особено когато няма да е никак трудно за някого да открие, че сме прекарали повече от седмица сами в Корнуол.

— Не мислех, че те интересуват клюките на висшето общество.

— Интересуваш ме ти, дяволче. Не искам да те видя наранена.

— Няма да бъда. Обещавам. А един месец?

Нямаше нищо, което да желае повече от това да направи сватбата след една седмица, но той се опитваше да е зрял, независимо от последствията.

— Шест седмици.

— Пет.

— Добре — каза той, предавайки се бързо, защото сърцето му беше на нейна страна дори, когато умът му не беше.

— Пет седмици — каза тя, без да звучи много щастлива от победата си. — Това е твърде дълго време.

— Не чак толкова, дяволче — ще има доста неща, с които да си заета.

— Така ли?

— Керълайн ще пожелае да ти помогне за чеиза и аз очаквам, че Бел и Ема ще искат да вземат участие. Сигурен съм, че майка ми също би желала да помогне, но тя е на ваканция на континента.

— Ти имаш майка?

Той повдигна вежда.

— Да не мислиш, че съм някакво непорочно зачатие? Баща ми беше невероятен мъж, но дори и той не е толкова талантлив.

Хенри се намуси, за да му покаже, че подигравките му няма да бъдат взети насериозно.

— Никога не си я споменавал. Рядко споменавах родителите си въобще.

— Рядко виждам майка си сега, когато баща ми се спомина. Тя предпочита топлия климат на Средиземноморието.

Неловка тишина се появи между тях, когато Хенри внезапно осъзна, че тя стои на пода на спалнята си по халат в компанията на развратен зрял мъж, който не проявяваше намерения да си тръгва скоро.

И най-ужасното нещо беше, че тя не бе ни най-малко разтревожена от това. Хенри въздъхна и си помисли, че има душа на пропаднала жена.

— Какво има, скъпа? — промърмори Дънфорд, като докосна бузата ѝ.

— Тъкмо си мислех, че би трябвало да те помоля да си вървиш — прошепна тя.

— Би *трябвало*!

Тя кимна.

— Но не искам да го правя.

Той пое леко въздух.

— Понякога си мисля, че не знаеш какво казваш.

Тя хвана ръката му.

— Знам.

Той се чувстваше като мъж, който доброволно се е подложил на изтезания. Наведе се напред и макар да знаеше, че единственият изход от това положение за него, щеше да е самотната студена вана, не беше

в състояние да устои на изкушението от няколко откраднати целувки. Проследи очертанията на устните ѝ с езика си, наслаждавайки се на сладкия ѝ вкус.

— Ти си толкова прекрасна — прошепна. — Точно толкова, колкото исках.

— Точно толкова? — повтори тя.

— Ммм-хмм — той провря ръце под халата ѝ и долната ѝ риза, като откри гърдите ѝ. — Не, че го знаех през цялото време.

Хенри отпусна глава назад, докато устните му следваха извивката на шията ѝ. Изглежда горещината от него беше навсякъде и тя беше безпомощна срещу яростната атака над усещанията ѝ. Дъхът ѝ излизаше накъсано и после замря, когато ръката му стисна гърдата ѝ.

— О, мили Боже!

Другата му ръка се плъзна надолу по дължината на гърба ѝ, докато не обхвана закръглеността на дупето ѝ.

— Това не е достатъчно — каза той ядно. — Господи, помогни ми, не е достатъчно. — Докато той притискаше ханша ѝ срещу мъжествеността си, бавно я отпусна да легне по гръб на килима. На отблясъците на свещта в кестенявата ѝ коса се промъкваха тънки златни нишки. Очите ѝ бяха като разтопено сребро, отпуснати и изпълнени с желание. Те го зовяха...

С треперещи ръце Дънфорд разтвори копринения ѝ халат. Нейната нощница беше от бял памук, без ръкави и изглеждаше почти непорочно. В съзнанието му нахлу мисълта, че той ще е първият мъж, който ще я види така и единственият, който някога ще го прави. Не беше и сънувал, че може да се чувства по този собственически начин, но видът и уханието на нейното недокоснато тяло, запалваха огнена буря от примитивни инстинкти, които го караха да желае да я заклейми като своя.

Искаше да я има, да я превземе. Господ да му е на помощ, желаше да я заключи някъде надалеч, където никой друг мъж да не може да я види.

Хенри го погледна и видя как изражението му се превърна в свирепо.

— Дънфорд? — повика го тя колебливо. — Какво не е наред.

Той я погледна за момент, докато се опитваше да запамети чертите ѝ, чак до малката бенка на дясното ѝ ухо.

— Нищо — отвърна той накрая. — Просто...

— Просто какво?

Той се засмя дрезгаво.

— Просто... чувствата, които ме караш да изпитвам... — Той вдигна ръка и я сложи върху бумтящото си сърце. — Толкова са силни, че чак ме плашат.

Дъхът на Хенри замря в гърлото ѝ. Тя никога не си беше представяла, че той може да се страхува от нещо. Очите му блестяха с непознат блясък и тя напрегнато започна да се пита, дали нейните не бяха същите. Дънфорд разхлаби хватката си около ръката ѝ и тя премести пръстите си върху лицето му, като нежно ги прокара по устните му.

Той изръмжа от удоволствие, после отново хвана ръката ѝ и я задържа върху устните си. Целуна връхчетата на пръстите ѝ, като отделяше внимание на всяко едно, сякаш бяха възхитително сладки. После се премести отново към показалеца ѝ и прокара бавни кръгове с език около връхчето му.

— Дънфорд — ахна тя, едва успяваше да мисли от вълните желание, които се спускаха по ръката ѝ. Той пое показалеца ѝ в устата си и нежно го засмука, като прокара езика си по върха на нокътя ѝ.

— Мила си косата си — каза той меко.

— От... откъде знаеш?

Той отново нежно я засмука преди да отговори.

— Имаш вкус на лимони.

— Тук има оранжерия — каза тя и едва разпозна гласа си. — Там има лимонено дърво и Ема каза, че мога...

— Хен?

— Какво?

Той се усмихна бавно и лениво.

— Не искам да слушам за лимоненото дърво на Ема.

— Не съм си и помислила, че искаш — отвърна тя глупаво.

Той се наведе напред с няколко сантиметра.

— Това, което искам да направя, е да те целуна.

Тя не помръдна, не можеше да помръдне, беше толкова хипнотизирана, сякаш бе заслепена.

— И мисля, че ти също искаш да ме целунеш.

Тя кимна разтреперано.

Той намали разстоянието между тях, докато устните му не спряха нежно върху нейните. Изучаваше я бавно и закачливо, не искаше нищо, което тя не беше готова да му даде. Хенри можеше да почувства как цялото ѝ тяло тръпне. Всеки сантиметър от нея беше жив и сгорещен от тялото му. Устните ѝ се разтвориха леко и от тях се изплъзна стенание.

Промяната в Дънфорд беше мигновена. Този слаб, хленчещ звук на желание, стегна нещо дълбоко и отчаяно вътре в него и той се превърна в ожесточен нападател, който дамгоса тялото ѝ със своето. Ръцете му бяха навсякъде — изучаваха нежно извивките на ханша ѝ, спускаха се нагоре и надолу по гладката дължина на краката ѝ, потъваха и разбъркваха косата ѝ. Той стенеше името ѝ отново и отново, почти като молитва на желанието. Чувстваше се така сякаш се дави и тя е единственият му шанс да остане на повърхността.

Но това не му беше достатъчно.

Пръстите му изненадващо пъргаво разкопчаха копчетата на нощницата ѝ и той разтвори бялата памучна материя.

Дъхът му секна.

— Господи, Хенри — прошепна той благоговейно. — Толкова си красива.

Ръцете ѝ механично се вдигнаха, за да се покрие, но той ги задържа настрана, като каза:

— Недей. Съвършени са.

Хенри лежеше напълно неподвижно, смутена пред погледа му. Чувстваше се прекалено гола и изложена на показ.

— Не... н-не мога — каза най-накрая, като се опита да се загърне.

— Да... — промърмори той, осъзнавайки, че нейният дискомфорт произтича най-вече от чувството ѝ на уязвимост, не толкова от страх, че ще са интимни. — Можеш. — Дънфорд хвана една от гърдите ѝ с голямата си ръка и почувства необикновен прилив на удоволствие от начина, по който зърното ѝ се втвърди от ласката му.

Той се наведе и видя невярващото изражение на лицето ѝ, когато пое едно от зърната в устата си. Тя ахна и подскочи под него. Ръцете ѝ се вкопчаха в главата му и той не беше сигурен дали се опитва да го придърпа по-близо или да го отблъсне. Подразни настръхналата ѝ кожа

и прокара език около връхчето, докато ръцете му нежно стискаха гърдите ѝ.

Хенри не беше сигурна дали е жива или мъртва. Тя изобщо не се чувстваше като мъртва, но никога преди не е била мъртва, така че откъде можеше да знае? И със сигурност не беше изпитвала такива силни чувства като жива досега.

Дънфорд вдигна глава и се взря в лицето ѝ.

— За какво си мислиш? — попита той задъхано, изумен от сериозното изражение на лицето ѝ.

— Няма да повярваш — каза тя и се засмя рязко.

Той се усмихна и реши, че предпочита да продължи с любовната игра отколкото с темата. Изръмжа от удоволствие и премести главата си върху другата ѝ гърда, докосваше я, докато тя стигна до същото състояние на възбуда като първия път.

— Това ти харесва, нали? — промърмори той, като чу тихите ѝ стонове на удоволствие. Изпитвайки чувство на чиста обич към нея, той се извърна и потърка носа ѝ. — Не си спомням дали съм ти казвал, че те обичам през последните пет минути.

Неспособна да скрие усмивката си, тя поклати глава.

— Обичам те.

— Аз също те обичам, но... — думите замряха в гърлото ѝ, а тя изглеждаше засрамена.

— Но какво? — Той докосна бузата ѝ и извъртя лицето ѝ към себе си, за да може да го погледне в очите.

— Аз само се чудех... дали... — Тя спря и прехапа устни преди да продължи: — Просто искам, ако има нещо, така да кажа, което...

— Изплюй камъчето, дяволче.

— Нещо, което да направя за теб — завърши тя и затвори очи, след като той не ѝ позволяваше да погледне настрани.

Тялото му се стегна. Нейният срам и неопитните думи събудиха желанието му така, както дори не си бе представял.

— По-добре недей — каза той дрезгаво. И след като тя го погледна объркано, той продължи: — По-късно, мисля. Определено по-късно.

Тя кимна, сякаш разбира.

— Тогава би ли ме целунал отново? — прошепна Хенри.

Тя беше полуоблечена, изпълнена с желание и под него, а той беше лудо влюбен в нея. Нямаше начин да успее да отхвърли искането ѝ.

Отново я целуна с цялата емоция, която пулсираше в душата му. С едната си ръка леко погали гърдите ѝ, а друга прокара през косата ѝ. Целуна я с чувство за безкрайност, почти не можеше да повярва, че е възможно едно докосване на устните ѝ да бъде толкова завладяващо, че да не изпитва нужда да се спусне обратно към шията или ушите, или гърдите ѝ.

Но ръцете му бяха съвсем друго нещо и той усети как една от тях се спусна по равнината на корема ѝ и все по-надолу до къдравите косъмчета, които покриваха женствеността ѝ. Тя се вцепени, но не много, защото той вече беше преодолял сдържаността ѝ, като си играеше с гърдите ѝ.

— Шшт, любов моя — прошепна той. — Просто искам да те докосна. Господи, имам нужда да те докосна.

Хенри разпозна бурните емоции в гласа му, тя чувстваше по същия начин тялото си. Нареди си да се успокои, когато той вдигна глава и се взря дълбоко в очите ѝ, после попита:

— Може ли?

Гласът му беше толкова болезнено смирен и пълен с уважение, че си помисли, че тя самата ще се разпадне. Кимна отсечено, мислейки си, разбира се, че онова, което ще почувства ще бъде приятно. Това беше Дънфорд и той никога не би направил нещо, за да я нарани. Ще бъде хубаво. Ще бъде хубаво.

Сгрещи.

Тя почти извика от спазмите на удоволствие, които преминаха през тялото ѝ при неговото докосване.

— О, Боже господи — ахна тя. „Хубаво“ дори не беше началото, с което да опише онова, което той направи с нея. Беше твърде прекрасно, твърде силно. Тялото ѝ не можеше да го понесе. Тя започна да се дърпа от него, като си мислеше, че всеки момент ще избухне, ако продължи с това сладко мъчение.

Дънфорд се засмя на реакцията ѝ.

— Ще изгориш килима — пошегува се той.

Хенри го погледна заслепено, съзнанието ѝ беше толкова замъглено от страст, че ѝ трябваша няколко секунди, за да разбере

думите му. Той се засмя отново и се претърколи заедно с нея, като я взе на ръце и я отнесе на леглото.

— Знам, казах, че леглото ще е голяма грешка — промърмори той, — но не мога да ожуля гърба ти, нали?

Тя усети как потъва в леглото и след миг той отново беше върху нея. Ръката му моментално се спусна по тялото ѝ към нейната женственост, където той отново започна да я докосва и дразни, като я водеше все по-далеч и по-далеч към забвението. Дънфорд плъзна пръстите си вътре в нея, а палецът му продължаваше да дразни най-чувствителната точка на нейната плът. Той се стрелваше навътре и навън, навътре и навън...

— Дънфорд — задъха се Хенри. — Аз... ти...

Тялото му я притискаше към матрака. Той беше твърд и горещ и тя не можеше да контролира тялото си, краката ѝ сами се увиха около него.

— Боже Господи, Хенри — простена той, — толкова си готова. Толкова... не искам да... никога не съм имал намерение...

Хенри не се интересуваше от неговите намерения. Всичко, което искаше, беше мъжът в ръцете ѝ — мъжът, когото обичаше. Желаше всичко от него. Тя притисна бедрата си нагоре и се отърка в твърдостта му.

Нещо в него се скъса, пръстите му се отдръпнаха от нея и той яростно смъкна бричовете си.

— Хен — изстена той. — Имам нужда от теб. Сега. — Ръцете му се спуснаха върху гърдите ѝ, а след това върху дупето и бедрата. Те като че ли се спускаха със светкавична бързина, движени от решимостта да докоснат всеки сантиметър от копринената ѝ кожа.

Дънфорд нежно хвана стегнатите ѝ бедра от вътрешната им страна и ги разтвори. Върхът на мъжествеността му я докосна и той изпъшка, когото докосна влажната ѝ сърцевина.

— Хенри, а-аз... — Устните му не можаха да изрекат въпроса, но тя успя да го види в очите му и кимна.

Дънфорд нежно се насочи напред, но нейната мека кожа се съпротивляваше на това ново вмешателство.

— Шшт — промърмори той. — Отпусни се.

Хенри кимна. Никога не си беше представяла, че един мъж може да е толкова голям вътре в нея.

— Хенри — прошепна той със загрижено изражение, — може да те заболи. Но само за момент. Ако можеш...

Тя докосна бузата му.

— Знам.

Той се изтласка напред и тя го прие напълно. Хенри застина при внезапната болка.

Дънфорд веднага спря, като държеше тялото си на разстояние от нейното, подпрян на лакти.

— Нараних ли те? — попита той веднага.

Тя поклати глава.

— Не много. Просто... сега вече е по-добре.

— Сигурна ли си, Хенри? Защото мога да се отдръпна — Лицето му ясно ѝ каза, че подобно действие би било най-лошият вид мъчение.

Тя се усмихна леко.

— Всичко, което искам от теб, е да ме целунеш. — Тя видя как устните му бавно се спускат. — Просто ме целуни.

Той го направи. Устните му покриха нейните, а тялото му започна да се движи — първо нежно, после ускори ритъма си. Той губеше контрол и имаше нужда тя да изпита същата невъздържаност. Премести ръката си между телата им и я докосна.

Тя пламна.

Чувството започна да се надига в корема ѝ, а след това тялото ѝ се изпъна като дъска. Тя изпъшка, мислейки, че мускулите ѝ няма да издържат на напрежението и ще се раздробят, но тогава като по чудо се отпусна, цялата стана топла и запламтя.

Главата ѝ се отпусна настрани, а клепачите ѝ се затвориха, но можеше да почувства напрегнатия поглед на Дънфорд върху лицето си. Той я гледаше — знаеше това със сигурност с каквато знаеше ѝ името си — и очите му ѝ казваха, колко много я обича.

— Аз също те обичам — въздъхна тя.

Дънфорд не мислеше, че би могъл да почувства по-голяма нежност към нея, но тихото ѝ обяснение в любов беше като топла целувка, изпратена направо в сърцето му. Не беше сигурен какво точно бе възнамерявал да стори, когато дойде в стаята ѝ. Предположи, че подсъзнателно е искал да прави любов с нея, но никога не беше ѝ сънувал, че ще изпита такова щастие от това да я задоволи. Задържа се

над нея, като удължи момента просто, за да погледа как тя се връща обратно на земята. И после бавно и с много внимание излезе от нея.

Тя отвори очи.

— Не искам да ти направя дете — прошепна той. — Поне не още. Когато настъпи времето, ще изпитам невероятно удоволствие да те гледам тежка и закръглена.

Хенри потрепери, думите му звучаха странно еротично.

Той се наведе, целуна нослето ѝ и посегна към дрехите си.

Тя се протегна към него.

— Моля те, не тръгвай.

Дънфорд докосна челото ѝ и приглади една копринена къдрица.

— Искаше ми се да не го правя — промърмори той. — Не бях възнамерявал да правя това, въпреки че — той се усмихна криво, — не мога да кажа, че съжалявам за стореното.

— Но ти не...

— Това трябва да почака, скъпа. — Той я целуна нежно, неспособен да ѝ устои. — За нашата сватбена нощ. И искам да е съвършено.

Тя беше толкова замаяна, че едва можеше да се движи, но някак си успя да се усмихне леко нахално.

— Ще бъде съвършено, независимо от всичко.

— Ммм, знам, но също така искам да съм сигурен, че никой няма да се присъедини към нашето малко семейство по-рано от девет месеца след сватбата ни. Не искам репутацията ти да бъде омърсена.

Тя не се интересуваше много от репутацията си в този момент, но заради него кимна разбиращо.

— Ще се справиш ли?

Той затвори за миг очи.

— След няколко часа може би.

Тя посегна да го докосне със съжаление, но отдръпна ръката си, когато той поклати глава и каза:

— По-добре недей.

— Съжалявам.

— Моля те, не се извинявай. — Той се изправи. — Аз... въ... мисля, че трябва да се измъкна от къщата и да отида да поплувам. Има езерце, не много далеч от тук и чух, че е много студено.

За неин ужас тя се закикоти.

Той се опита да я погледне сурово, но не успя да го направи много добре. Наведе се и я целуна за последен път, а устните му нежно се притиснаха в нейните. После тръгна към вратата и сложи ръката си на дръжката.

— И, Хенри?

— Хмм?

— По-добре да ги направим *четири* седмици.

ГЛАВА ДЕВЕТНАДЕСЕТА

Дънфорд изпрати пратеник до Лондон на следващия ден, за да публикува обява в „Таймс“. Хенри беше прекомерно доволна от неговата бързина да обяви годежа; това изглеждаше като още един знак, че той я обича със същата преданост, каквато чувстваше тя към него.

Бел и Джон пристигнаха на следващата сутрин точно навреме, за да се присъединят към двете двойки за късна закуска. Бел беше много доволна, макар че не беше страшно изненадана при съобщението на Дънфорд и Хенри. Тя все пак знаеше, че той планира да ѝ предложи, а всеки, който бе виждал как Хенри го гледа, щеше да знае, че тя ще приеме.

След обяда трите дами бяха в подходящо наименуваната всекидневна и обсъждаха новото положение на Хенри като сгодена жена.

— Надявам се, че е направил нещо ужасно романтично — каза Бел, отпивайки глътка чай.

Хенри ги зарадва и двете, като се изчерви.

— Беше, въъ, достатъчно романтично.

— Това, което не разбирам — заяви Ема, — е кога е имал удобен случай за предложението. Не го е направил преди вечеря снощи, освен ако не сте го запазили в тайна, което не мисля, че е така, защото, честно казано, не знам как може да запазите нещо толкова голямо в тайна.

Хенри се закашля.

— И тогава двете се усамотихме в салона, а после всички си легнахме. — Очите на Ема се присвиха. — Нали така?

Хенри се закашля отново.

— Знаеш ли, мисля, че наистина мога да пийна още малко чай.

Ема се усмихна закачливо и сипа.

— Пийни си, Хен.

Очите на Хенри се плъзнаха бавно от едната към другата братовчедка, докато вдигаше чаша към устните си.

— Оправи ли се гърлото ти? — попита мило Бел.

— Още малко чай, мисля — заувърта Хенри, подавайки чашата си към домакинята. — С малко повече мляко.

Ема взе млякото и сипа малко в чаената ѝ чаша. Хенри отпи още една глътка и после, поглеждайки към двата чифта очи, които я наблюдаваха дяволито, изпи цялата чаша.

— Предполагам, че нямате никакво бренди.

— Говори, Хенри — нареди Ема.

— Аз... въ... малко лично е, не мислите ли? Наистина, не виждам някоя от вас да ми разказва как съпрузите ви са ви предложили.

За изненада на Хенри, Ема се изчерви.

— Много добре — каза херцогинята. — Няма да ти задавам никакви въпроси повече. Но трябва да ти кажа... — Думите ѝ заглъхнаха, а тя изглеждаше сякаш се опитва да намери начин, по който да каже нещо извънредно неприлично.

— Какво? — попита Хенри, наслаждавайки се безмилостно на неудобството на Ема. Все пак херцогинята се беше наслаждавала на неудобството на Хенри преди няма и две минути по-рано.

— Осъзнах — каза бавно Ема, — че част от причината Дънфорд да ни помоли да ви приютим за няколко дни е, защото той разбира, че няма да сме най-строгите придружители.

Бел си позволи да се изсмее леко. Ема погледна към братовчедка си преди да обърне поглед към Хенри.

— Сигурна съм, че той е предполагал, че ще намери начин да те хване насаме, а аз несъмнено разбирам, че е искал малко време в уединение с теб. Все пак, той те обича.

Тя спря и погледна нагоре.

— Обича те, нали? Имам предвид, разбира се, че те обича, но той *каза ли* ти? Мъжете могат да са такива зверове относно това.

Страните на Хенри порозовяха леко и тя кимна.

— Добре — каза твърдо Ема. Прочисти гърло и после продължи: — Както казвах, разбирам вашето желание, въъ, може би това е грешната дума...

— Желание е вероятно много подходящо — каза Бел, устните ѝ потрепваха от едва сдържан смях.

Ема стрелна с още един подобен на кинжал поглед братовчедка си. Бел ѝ се усмихна самодоволно и двете дами продължиха с поведението си, което по-скоро не подхождаше на дами, докато Хенри не прочисти гърло. Ема незабавно се изпъна, погледна към Хенри и тогава, неспособна да устои, стрелна Бел с един последен поглед. Бел отговори на свой ред с най-нахалната си усмивка.

— Какво казваше? — запита Хенри.

— Да — каза Ема, не толкова твърдо като преди. — Всичко, което исках да кажа бе, че със сигурност е напълно нормално да искаш да си насаме с него и — тя се изчерви, ефектът беше почти забавен, като се има предвид яркочервената ѝ коса, — и вероятно е наред в действителност да си насаме с него от време на време, но искам да те помоля да съумяваш да не си прекалено насаме с него, ако разбираш какво имам предвид.

Хенри нямаше да знае какво има предвид до предишната нощ, но сега знаеше и се изчерви силно, много повече от Ема.

Изражението на Ема издаде, че според нея посланието ѝ е дошло прекалено късно.

— Тези неща просто изглежда, че намират начин да стигнат до леля Керълайн — измърмори тя.

Хенри започна да се чувства засрамена, но после си спомни, че Бел и Ема ѝ бяха приятелки. И макар да нямаше много опит с жени за приятелки, знаеше, че те се шегуват само защото са загрижени. Тя погледна закачливо първо във виолетовите очи на Ема, после в сините на Бел и каза:

— Аз няма да кажа, ако и вие не го направите.

* * *

Останалата част от времето в провинцията премина много бързо за Хенри. Тя и новите ѝ приятели правеха разходки до близкото село, играеха карти до малките часове на утрото, и се смееха и шегуваха докато не ги заболяха страните. Но най-специалното време беше,

когато Дънфорд успяваше да я отмъкне някъде и те можеха заедно да се насладят на няколко откраднати мига.

Тези тайни срещи винаги изглежда започваха със страстна целувка, макар Дънфорд да настояваше, че това никога не е било намерението му.

— Виждам те и се отнасям — казваше той и свиваше рамене без капка разкаяние.

Хенри се опитваше да му се скара, но сърцето ѝ определено не участваше в това.

Прекалено скоро обаче, тя се намери обратно в Лондон, залята с любопитни посетители, които настояваха, че искат само да поднесат поздравленията си за предстоящата ѝ женитба. Хенри беше малко объркана от всичкото това внимание, а дори не беше срещала по-голямата част от доброжелателите.

Графът на Билингтън се отби, добродушно оплакващ се, че дори не му е бил даден шанса да я ухажва.

— Дънфорд доста бързо ви открадна от нас — каза той с ленива усмивка.

Хенри се усмихна и само сви рамене, защото изобщо не беше сигурна как да отговори.

— Предполагам, че трябва да излекувам разбитото си сърце довечера и безстрашно да отида на друг бал.

— О, моля ви — присмя се тя. — Сърцето ви не е разбито ни най-малко.

Той се ухили, наслаждавайки се на откровеността ѝ.

— Щеше да е, ако бях имал шанса да ви опозная по-добре.

— Какво щастие за мен, че не си успял — каза провлачено един дълбок глас.

Хенри се обърна и видя Дънфорд, който бе изпълнил рамката на вратата на любимия салон на Керълайн. Той изглеждаше голям и висок, и толкова мускулист в синьото си палто и жълто-кафяви бричове. Погледна към нея и ѝ отправи много лека крива усмивка, която беше предназначена само за нея.

Очите ѝ внезапно се превърнаха в замечтани езера от сребърен сатен и тя изпусна лека въздишка.

— Виждам, че съм нямал ни най-малък шанс — промърмори Билингтън.

— Никакъв — каза непринудено Дънфорд, прекоси стаята и седна до Хенри. Сега, когато тя беше безопасно сгодена за него, той най-накрая си спомни, че винаги доста е харесвал Билингтън.

— Какво те води насам? — попита го Хенри.

— Просто исках да те видя. Беше ли денят ти приятен до сега?

— Боя се, че имах прекалено много посетители — Хенри внезапно осъзна ужасната си нетактичност и се обърна, заеквайки към Билингтън. — Настоящата компания е изключение, разбира се.

— Разбира се.

— О, моля ви, не мислете, че съм груба, милорд. Просто почти стотина човека, които не познавам, наминаха да ме посетят днес. Бях наистина облекчена, когато се отбихте. Аз всъщност ви познавам и по-важното е, че доста ви харесвам.

— Прелестно извинение, мила моя. — Дънфорд потупа ръката ѝ, сякаш за да ѝ каже да не продължава. Със скоростта, с която вървеше, щеше да заяви любовта си към лорда съвсем скоро.

Билингтън улови леко раздраженото изражение на Дънфорд и стана със знаеща усмивка на лицето си.

— Винаги съм се гордял с това, че знам кога съм *излишен*.

Дънфорд също стана и придружи Билингтън до вратата, където дружески го плесна по гърба.

— Аз самият винаги съм се възхищавал на тази ти способност, Билингтън.

Устните на графа потрепнаха и той леко се поклони в посока на Хенри.

— Мис Барет.

Няколко секунди по-късно тя и Дънфорд бяха сами.

— Помислих си, че никога няма да си тръгне — каза той с драматична въздишка и затвори вратата зад себе си.

— Ти си голям дявол. Почти го изгони. И не си мисли, че вратата ще остане затворена за повече от две минути, преди лейди Уърт да подуши за това и да изпрати флотилия от прислужници да ни наблюдава.

Той отново въздъхна.

— Един мъж може да се надява.

Устните на Хенри се извиха в женствена усмивка.

— Същото може и една жена.

— Наистина? — Той се наведе към нея толкова, че тя можеше да усети дъха му върху кожата си. — На какво се надяваш ти?

— О, на това и онова — каза тя задъхано.

— Това? — Той целуна единия ъгъл на устата ѝ. — Или това? — Той целуна другия.

— Аз... аз вярвам, че казах това и онова.

— Точно така. — Дънфорд повтори и двете целувки. Хенри въздъхна със задоволство и си позволи да се наклони към него. Ръцете му се прокраднаха около нея в платонична прегръдка и сгуши лице в задната част на врата ѝ. Той си позволи това удоволствие за няколко мига, след което вдигна глава и каза: — Колко време мислиш, че имаме преди Керълайн да пусне хайката?

— Мисля около тридесет секунди.

Той неохотно отпусна хватката си, пристъпи към стола срещу нея и извади джобния си часовник.

— Какво правиш? — попита Хенри, докато се тресеше от мълчалив смях.

— Проверявам те, мила моя. — Възцари се мълчание за около двадесет секунди, след което той цъкна и поклати глава. — Не позна, дяволче. Изглежда имам още няколко секунди на разположение да те поддържа.

Хенри завъртя очи и поклати глава. Мъжът беше непоправим. Тогава вратата рязко се отвори. Никой от тях не можеше да види кой го направи. Една ръка в ливрея едва я бутна да се отвори и изчезна. И двамата избухнаха в смях.

— Бях защитена! — възкликна Хенри триумфално. — Кажи ми колко близо бях?

Той кимна с неохотно възхищение.

— Не позна с шест секунди, дяволче.

Тя му се усмихна самодоволно и седна обратно.

Той стана.

— Изглежда, че нашето време насаме приключи. Какво имаме сега... само още две седмици?

Тя кимна.

— Не си ли доволен, че те уговорих за четириседмичен годеж вместо за пет?

— Без думи съм, любов моя. — Той се наведе и целуна ръката ѝ.
— Вярвам, че ще те видя тази вечер на бала на лейди Хамптън?

— Ако ти си там, тогава и аз ще бъда.

— Искам винаги да си толкова послушна.

— Мога да съм доста послушна, когато съответства на намеренията ми.

— Ах, да. Тогава предлагам, че трябва да те помоля да обмислиш и да намериш намерения, които да отговарят на моите.

— Мисля, че сега сме на едно и също мнение, милорд.

Той се засмя.

— Трябва да тръгвам. Много ме надминаваш в изкуството на флирта. Има сериозна опасност да загубя сърцето си.

— Надявам се, че вече си го изгубил — извика тя, докато го наблюдаваше как се отдалечава към отворената врата.

Той се обърна, очите му горяха от емоции.

— Не съм го изгубил. Но съм го дал на една жена за съхранение.

— И тя го пази добре? — попита Хенри, неспособна да скрие треперенето на гласа си.

— Да, а аз ще пазя нея с живота си.

— Надявам се, че няма да се стигне до там.

— Както и аз. Но това не означава, че няма да го направя. —
Обърна се, но спря преди да напусне стаята. — Понякога, Хен — каза той, без да се обръща с лице към нея, — си мисля, че бих дал живота си само заради една от твоите усмивки.

* * *

Няколко часа по-късно Хенри приключваше с приготовленията си за бала. Както винаги, усещаше малка тръпка от вълнение при мисълта, че ще види Дънфорд тази вечер. Беше странно как, след като бяха обявили любовта си един към друг, тяхното време заедно беше станало дори още по-вълнуващо. Всеки поглед, всяко докосване беше изпълнено със значение; той трябваше само да я погледне по определен начин, помисли си Хенри, и тя забравяше как да диша.

Нощният въздух беше хладен, така че облече рокля от среднощно синьо кадифе. Дънфорд пристигна, за да я придружи, както

и Бел и Джон, които пристигнаха със собствения си екипаж.

— Идеално — обяви Керълайн, като плесна с ръце. — С двете карети, които вече са тук, няма причина да вземам и моята. Аз ще, въ, аз ще отида с Дънфорд и Хенриета.

Лицето на Дънфорд видимо посърна.

— А Хенри... искам да кажа моят Хенри — обясни Керълайн, — ще отиде с Бел и Джон.

Бел измърмори нещо относно това, че няма нужда от придружител след като е омъжена, но Хенри беше единствената, която беше достатъчно близо, за да я чуе.

Пътуването до къщата на Хамптън беше напълно спокойно, както очакваше Хенри. Със сигурност нямаше много възможности да възникне „нещо“ с Керълайн в каретата. След като пристигнаха на бала, Хенри беше незабавно понесена от тълпата, повечето от които вече бяха решили, че тя трябва да е със сигурност най-интересната млада дама на годината, след като беше успяла да улови Дънфорд с такава видима лекота.

Дънфорд я наблюдаваше как отблъсква коментарите на любопитни вдовици и също толкова любопитни дебютантки, реши, че тя се справя достатъчно добре сама и излезе да глътне малко свеж въздух. Колкото и много да искаше да прекарва всяка секунда с нея, не беше добра идея да е близо до нея прекалено дълго време. Наистина бяха сгодени, така че хората щяха да очакват да ѝ обръща малко повече внимание от обикновено, но също така имаше някакви не много приятни клюки за това как са се запознали. Те все пак се бяха сгодили само две седмици след пристигането ѝ в Лондон. Дънфорд не мислеше, че някоя от тези клюки все още е стигнала до ушите на Хенри, но той не искаше да прави нищо, което да раздуха пламъците. Реши да ѝ даде малко време, за да се сближи с приятелите на Керълайн, всички високопоставени и с безупречна репутация, после щеше да се върне и да претендира за валс. Никой нямаше да го критикува за един танц.

Той отиде до френските прозорци, които водеха към градината. Лейди Хамптън беше напълнила цялото място с китайски фенери и навън беше почти толкова светло, колкото и вътре. Облегна се лениво на колоната и размишляваше върху добрия си късмет, когато чу някой да вика името му. Обърна глава.

Граф Билингтън вървеше към него с усмивка на лицето, която беше подигравателна и самосъжалителна в същото време.

— Просто искам отново да ти поднеса поздравленията си — каза той. — Не знам много добре как успя, но заслужаваш най-добри пожелания.

Дънфорд кимна любезно.

— Ще си намериш някоя друга.

— Не и тази година. Реколтата е много слаба. Твоята Хенри беше единствената с половин мозък.

Дънфорд повдигна вежда.

— *Половин мозък?*

— Представи си удоволствието ми, когато открих, че единствената дебютантка с половин мозък в действителност притежава цял. — Билингтън поклати глава. — Ще трябва да чакам до следващата година.

— Защо е това бързане?

— Повярвай ми, Дънфорд, не искаш да знаеш.

Дънфорд намери този коментар за много загадъчен, но не го притисна повече, уважавайки тайната на другия мъж.

— Макар че — продължи Билингтън, — след като очевидно няма да се окова този сезон, най-вероятно ще си потърся метреса.

— Метреса, казваш?

— Мхм. Кларис се върна в Париж преди няколко седмици. Каза, че е твърде дъждовно тук.

Дънфорд се отблъсна от колоната.

— Вероятно мога да ти помогна с това.

Билингтън махна с ръка към по-тъмните ниши на моравата.

— Имах чувство, че може би е така.

* * *

Лейди Сара-Джейн Уолкът видя двамата мъже да вървят към задната част на градината и интересът ѝ незабавно се възбуди. Те разговаряха вече няколко минути; за какво друго трябваше да говорят, което да изисква още по-голямо усамотение? Мислено благославяйки факта, че беше избрала да облече тъмнозелена рокля тази нощ, тя се

плъзна в сенките, пристъпи тихо към тях, докато не намери място, където можеше да се скрие зад голям храст. Ако се наведеше напред, можеше да чува по-голяма част от разговора на джентълмените.

— ... трябва да се отърва от Кристин, разбира се. — Това звучеше като Дънфорд.

— Със сигурност не съм мислил, че искаш да продължиш да издържаш любовница с такава прелестна съпруга.

— Трябваше да я освободя преди седмици. Не съм я виждал откакто се върнах в Лондон. Макар че един мъж трябва да е деликатен с тези неща. Наистина не искам да нараня чувствата ѝ.

— Разбира се, че не.

— Наемът за къщата ѝ е платен за няколко месеца. Това трябва да ѝ даде достатъчно време да си намери друг покровител.

— Мислех да предложа себе си за тази роля.

Това накара Дънфорд да се засмее.

— Вече няколко месеца я заглеждам. Просто чаках да се умориш от нея.

— Планирах да се срещна с нея в петък вечер в полунощ, да ѝ кажа, че се женя, макар че обезателно вече е чула за това. Ще ѝ кажа добра дума за теб.

Билингтън се усмихна, докато отпиваше глътка от питието, което носеше в ръка.

— Направи го.

— Трябва да призная, радвам се, че проявяваш интерес към нея. Тя е добра жена. Не би ми харесало да си мисля, че е оставена на течението.

— Добре. — Билингтън плесна Дънфорд по гърба. — Най-добре да се връщам на бала. Никой не знае кога някоя дебютантка с мозък може да се появи. Ще ти се обадя другата седмица, след като имаш шанса да се оправиш с Кристин.

Дънфорд кимна и загледа как Билингтън крачи обратно през терасата. След няколко минути той направи същото.

* * *

Устните на Сара-Джейн се извиха в усмивка, обмисляше това, което току-що беше чула и какво може да извлече от пикантната клюка.

Не знаеше какво точно я дразнеше в мис Хенриета Барет, но несъмнено имаше нещо. Може би заради простия факт, че Дънфорд беше така очевидно зашеметен от момичето, при положение, че Сара-Джейн се беше мъчила да го улови от почти година. А малката мис Хенри очевидно се чувстваше по същия начин. Всеки път, когато погледнеше към момичето, то гледаше към Дънфорд все едно е бог.

Сара-Джейн предположи, че онова, което я дразни най-много в момичето е, че тя е толкова невинна и искрена, също като нея, когато бе на нейните години, преди родителите ѝ да я омъжат за лорд Уолкът, общоизвестен развратник, три пъти по-стар от нея. Сара-Джейн се беше утешавала с поредица от афери, повечето с женени мъже. Хенри щеше да бъде грубо събудена, когато осъзнаеше, че женените мъже не остават верни на жените си за дълго.

Главата ѝ рязко се вдигна. Защо да не научи Хенри на тези малки уроци по-рано? Не вършеше нищо лошо по този начин, разсъждаваше Сара-Джейн. Хенри щеше да научи тъжната истина за женитбите във висшето общество рано или късно. И може би по-скоро щеше да е по-добре. Подхождайки по този начин, беше очевидно, че тя всъщност правеше услуга на Хенри. По-добре момичето да се омъжи с отворени очи, отколкото да остане ужасно разочарована няколко месеца по-късно.

Сара-Джейн се усмихваше, докато се връщаше на бала.

* * *

Хенри се опита да не проточва шия, докато оглежда тълпата за Дънфорд. Къде за Бога беше отишъл мъжът? През последния половин час тя неспирно отговаряше на въпроси за предстоящата им сватба и мислеше, че е крайно време и той да поеме своята част.

— Мога ли да ви поздравя за предстоящата женитба?

Хенри въздъхна и се обърна към последния доброжелател, след което очите ѝ се разшириха малко повече, когато видя Сара-Джейн Уолкът.

— Лейди Уолкът — каза тя, неспособна да прикрие студенината в гласа си. Дамата все пак се беше хвърлила върху Дънфорд последния път, когато се видяха. — Каква изненада.

— Защо изненада? — отговори Сара-Джейн, като наведе главата. — Със сигурност не мислите, че ще завиждам на друга дама за щастието от сватбеното блаженство.

Хенри искаше да ѝ каже, че няма идея как би или какво не би направила, но без да забравя за любопитните очи и уши около нея, тя едва се усмихна и каза:

— Благодаря ви.

— Уверявам ви, че нямам нищо друго освен мили пожелания за вас и вашия годеник.

— Вярвам ви — каза Хенри през стиснати зъби, желаейки другата дама просто да изчезне.

— Добре, но искам да ви дам един съвет. Като жена на жена, разбира се.

Хенри нямаше добро предчувствие за това.

— Много мило от ваша страна, лейди Уолкът, но лейди Уърт, лейди Блекууд и херцогиня Ашбърн бяха така добри да ми дадат всякакъв вид нужни съвети, които се отнасят за задомиването.

— Това е много хубаво от тяхна страна, сигурна съм. Не бих очаквала по-малко от такива изтънчени дами.

Хенри преглътна лошия вкус в устата си и се въздържа да каже, че се съмнява трите дами да отдават на лейди Уолкът същото признание.

— Съветът, който имам за вас — продължи Сара-Джейн с превзето извиване на китката, — е нещо, което никой друг не може да ви каже.

Изтривайки блестящата, неискрена усмивка от лицето си, Хенри се наведе напред и каза:

— Задъхвам се в очакване.

— Разбира се — измърмори Сара-Джейн. — Но нека отстъпим малко от тълпата. Това, което имам да ви казвам, е само за вашите уши.

Готова да направи всичко, за да се отърве от жената, Хенри внимателно отстъпи няколко крачки назад.

— Моля ви повярвайте ми, че не искам да направя нищо, за да ви нараня — каза с нисък глас Сара-Джейн, — и ви казвам това, само

защото вярвам, че никоя жена не трябва да се омъжва без очите ѝ да са широко отворени. На мен не ми беше дадена тази привилегия.

— Какво е *това*, лейди Уолкът? — каза с усилие Хенри.

— Скъпа моя, просто мислех, че трябва да знаете, че Дънфорд си има любовница.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТА

— Това ли е всичко, лейди Уолкът? — каза студено Хенри.

Сара-Джейн не трябваше да се преструва на изненадана.

— Тогава вече знаете. Трябва да сте изключителна млада дама, за да го обичате сяпко след като в живота му има друга жена.

— Не ви вярвам, лейди Уолкът. Мисля, че сте злобна до крайност. Сега, ако ме извините...

Сара-Джейн задържа Хенри за ръкава преди да успее да избяга.

— Мога да разбера неохотата ви да приемете, че това, което ви казвам, е истина. Вероятно си въобразявате, че сте влюбена в него.

Хенри почти изтърси, че не си въобразява нищо, а е влюбена в Дънфорд, но не искаше да достави удоволствие на лейди Уолкът като ѝ покаже, че емоциите ѝ са се надигнали, затова просто затвори уста. Сара-Джейн повдигна глава по особено снизходителен начин и Хенри, неспособна да понася присъствието ѝ повече, дръпна ръкава си и каза студено:

— Моля ви, пуснете ме.

— Името ѝ е Кристин Фуолър. Той смята да се види с нея в петък. В полунощ.

— Казах „пуснете ме“, лейди Уолкът.

— Нека е по вашия начин тогава, мис Барет. Но помислете за това: ако аз лъжа, как мога да ви дам точното време на следващата му любовна среща? Можете просто да отидете до къщата ѝ в полунощ, да видите дали греша и да ме обявите за лъжкия. — Внезапно тя пусна ръкава на Хенри. — Но аз не съм лъжец.

Хенри, която беше готова да полети само преди няколко мига, се намери залепнала на място. Думите на лейди Уолкът съдържаха нещо повече от зрънце здрав разум.

— Ето. — Сара-Джейн ѝ подаде лист хартия. — Това е адресът ѝ. Мис Фуолър е прекалено добре известна. Дори аз знам къде живее тя.

Хенри погледна листчето, сякаш беше чудовище.

— Вземете го, мис Барет. Какво ще решите да правите с него зависи от вас.

Хенри все още гледаше, неспособна да определи ужасните емоции, изливащи се в нея. Лейди Уолкът най-накрая вдигна ръката ѝ, изправи пръстите ѝ и пъкна хартията в дланта ѝ.

— В случай, че не го прочетете, мис Барет, ще ви кажа адреса. Тя живее на Ръсел Скуеър номер 14 в Блумсбъри. Това е доста приятна малка къща. Вярвам, че бъдещият ви съпруг я притежава.

— Моля ви, махайте се — каза Хенри с равен глас.

— Както желаете.

— Веднага.

Лейди Уолкът наведе глава грациозно и изчезна в тълпата.

— О, ето къде си, Хенри!

Хенри вдигна поглед и видя Бел да приближава.

— Какво правиш в ъгъла?

Хенри преглътна.

— Просто се опитвам да избягам от навалищата за малко.

— Със сигурност не мога да те виня. Може да бъде доста изморително да бъдеш последната мода, нали? Но не се бой, Дънфорд със сигурност ще се появи скоро, за да те спаси.

— Не! — бурно каза Хенри. — Просто не се чувствам добре. Ще бъде ли ужасно грубо, ако си отида сега у дома?

Бел погледна към нея притеснено.

— Разбира се, че не. Изглеждаш леко зачервена. Надявам се, че нямаш треска.

— Не, аз просто... просто искам да си легна.

— Разбира се. Защо не се отправиш към вратата? Аз ще намеря Дънфорд и ще го изпратя да те придружи до вкъщи.

— Не. — Думата излезе бързо и с повече сила, отколкото Хенри възнамеряваше. — Не е необходимо. Той вероятно е с приятелите си и не искам да го прекъсвам.

— Сигурна съм, че няма да има нищо против. Всъщност ще бъде много по-ядосан на мен за това, че не съм го информирала, че ти е зле. Ще бъде много загрижен.

— Но аз наистина искам да тръгна сега. — Хенри долови истеричната нотка, прокрадваща се в гласа ѝ. — Наистина искам да полегна, а може да ти отнеме цяла вечност да го намериш.

— Добре — каза бавно Бел. — Ела с мен. Ще накарам да те откарат у дома с моята карета. Не, аз ще те придружа. Не се държиш на краката си много добре.

Хенри не беше изненадана. Със сигурност не се чувстваше много устойчива и на краката си, и иначе.

— Не е необходимо, Бел. Ще се оправя веднага след като си легна.

— Това е абсолютно необходимо — отвърна решително Бел. — И изобщо не е проблем. Ще те придружа до леглото и тогава ще се върна на бала.

Хенри кимна, без дори да забележи кога омразното късче хартия се изплъзна от пръстите ѝ.

Те се придвижиха навън, спряха, за да помолят приятел да информира Джон и Дънфорд, че са напуснали. Когато стигнаха до каретата, Хенри осъзна, че трепери; и остана така по целия път до дома.

Очите на Бел изразяваха все повече безпокойство и тя докосна челото на Хенри.

— Сигурна ли си, че нямаш треска? Аз имах веднъж. Беше ужасно, но можем да я лекуваме по-ефикасно, ако я открием по-рано.

— Не — каза Хенри, като стисна здраво ръце на гърдите си. — Това е просто умора. Сигурна съм.

Бел не изглеждаше убедена и когато пристигнаха в къщата на Блайдън, тя побутна Хенри бързо по стълбите и в леглото.

— Не мисля, че трябва да тръгвам — каза тя и седна на стола до леглото на Хенри. — Ти изобщо не изглеждаш добре и не ми се иска да оставаш сама, ако се влошиш.

— Моля те, не оставай — помоли се Хенри, докато си мислеше, че някак си трябва да е сама в мъката и объркването си. — Няма да съм сама. Родителите ти държат армия от прислужници. А и не възнамерявам да правя нищо друго освен да лежа и да спя. Освен това, Джон ще очаква да се върнеш на бала. Ти обеща, че ще се върнеш.

— Сигурна ли си, че ще заспиш?

— Сигурна съм, че ще опитам. — С всички тези мисли, плуващи в главата ѝ Хенри не беше сигурна, че някога щеше да е способна отново да заспи спокойно.

— Добре тогава. Но не мисля, че ще се забавлявам. — Бел се усмихна докато се опитваше да предизвика малко добро настроение у приятелката си.

Хенри успя слабо да се усмихне в отговор.

— Може ли да духнеш свещта, когато излизаш?

Бел кимна, направи това, за което беше помолена и излезе.

Хенри лежа будна в тъмнината няколко часа. Гледаше в тавана, който не можеше да види, умът ѝ се луташе в лабиринт, който изглежда я връщаше обратно в една точка.

Със сигурност лейди Уолкът трябва да бе излъгала. Тя бе очевидно злобна и Хенри беше съвсем наясно, че тази жена искаше — или поне преди е искала — Дънфорд за себе си. Имаше всякакъв мотив, за да разруши щастието на Хенри.

Освен това Дънфорд я обичаше. Той беше казал, че е така и Хенри му вярваше. Никой мъж не можеше да я гледа с подобна нежност, да прави любов с нея с толкова изящна преданост, ако не я обичаше.

Освен... ами ако не го беше задоволила? Когато бяха правили любов, Дънфорд беше спрял преди да свърши. Беше ѝ казал, че е защото не иска да забременее. Тогава се възхити от контрола му.

Но щеше ли един влюбен мъж да притежава такъв контрол? Може би той не чувстваше същия вид нужда като нея. Може би намираще по-опитната жена за по-неустоима. Може би тя беше все още едно прекалено неопитно, недодялано момиче. Не, дори мъжкарана. Може би изобщо не беше достатъчно женствена.

Що се отнася до точно този въпрос, тя все още знаеше твърде малко за това как да бъде жена. Трябваше да се консултира с Бел за почти всеки важен въпрос.

Хенри се сви на топка, притисна ръце към ушите си, сякаш това можеше да спре песимистичния глас вътре в нея. Нямахте да си позволи да се съмнява в него. Той я обичаше. Така беше казал и тя му вярваше.

Само един влюбен мъж можеше да каже с такъв напрегнат, сериозен глас: *Понякога си мисля, че бих дал живота си само заради една от усмивките ти.*

Ако Дънфорд я обичаше, а тя беше сигурна в това, тогава не беше възможно да държи любовница. Никога нямаше да направи

нещо, което да я нарани толкова болезнено.

Но тогава защо лейди Уолкът беше представила точно време и място за неговата предполагаема среща с тази Кристин Фоулър?

Както ѝ беше казала, ако лъжеше със сигурност щеше да е лесно Хенри да я хване. Всичко, което трябваше да направи бе, да се скрие до къщата на Кристин Фоулър в уреченото време и да види дали Дънфорд ще пристигне. Ако лейди Уолкът лъжеше, той изобщо нямаше да се появи.

Така че трябваше да има някаква истина в историята на лейди Уолкът, реши Хенри. Не знаеше как може да е придобила тази информация, но не би се учудила, ако жената подслушва разговори или чете хорските писма. Въпреки коварната постъпка на лейди Уолкът обаче, едно беше сигурно: нещо щеше да се случи в петък в полунощ.

Изведнъж Хенри почувства силно чувство на вина. Как можеше да се съмнява в Дънфорд по този начин? Тя щеше да му е бясна, ако той покажеше подобна липса на доверие в нея. Знаеше, че не трябва да се съмнява в него. Не искаше да се съмнява, но не можеше да отиде при Дънфорд и да го попита за това. Тогава той щеше да знае, че тя се съмнява в него. Не знаеше дали би реагирал с ярост или студено разочарование, но не мислеше, че може да се справи с нито едното от двете.

Въртеше се в омагьосан кръг. Не можеше да се изправи срещу него, защото той щеше да се ядоса, ако разбере, че тя изобщо мисли за възможно да има дори зрънце истина в думите на лейди Уолкът. А ако не направеше нещо, щеше да прекара остатъка от живота си с този облак на съмнение над главата си. Не мислеше *наистина*, че той има любовница и едно такова обвинение щеше да го провокира извънредно. Но ако не застанеше пред него, никога нямаше да знае това със сигурност.

Хенри стисна очи, пожелавайки си да заплаче. Сълзите щяха да я изтощят и тогава може би щеше да успее да заспи.

* * *

— Как така е болна? — Дънфорд пристъпи заплашително към Бел.

— Ами така, Дънфорд. Не се чувстваше добре, затова я заведох у дома и я сложих да си легне. Тези две седмици бяха изключително уморителни за нея, ако не си забелязал. Половината население на Лондон реши, че просто трябва да се запознае с нея през това време. И после ти буквално я остави на вълците в момента, в който дойдохме тук.

Дънфорд потрепери от нотката на укор в гласа на Бел.

— Опитвам се да сведа клюките до минимум. Ако ѝ отделям твърде много внимание публично, ще започнат да си чешат отново езиците.

— Ще престанеш ли с тези клюки! — отсече Бел. — Знам, каза, че правиш всичко това за Хенри, но за нея то не е важно. Единственото, което я интересува си ти, а ти изчезна тази нощ.

Очите му пламнаха и той мина покрай нея.

— Отивам да я видя.

— О, не, не отиваш — каза Бел, хващайки го за ръкава. — Горкото момиче е изтощено; остави я да спи. И като казах да спреш да се притесняваш за клюките, това не означава, че е позволено да нахлуеш в стаята ѝ, още повече в къщата на майка ми, по средата на нощта.

Дънфорд се успокои, но стисна челюст срещу силата на самоненавистта и безсилието си. Никога не се беше чувствал по този начин; усещането бе все едно някой се храни с вътрешностите му. Просто да знае, че Хенри е зле и сама — или ако не сама, то поне без него — го караше да трепери от студ, жегга, страх и Бог знае още какво.

— Тя ще се оправи ли? — попита най-накрая той с внимателно премерен тон.

— Ще се оправи — отговори меко Бел, поставяйки длан върху ръката му. — Просто се нуждае от малко сън. Несъмнено ще помоля майка ми да я нагледа по-късно тази нощ.

Той кимна рязко.

— Направи го. Аз ще се отбия да я видя утре сутрин.

— Сигурна съм, че ще го оцени. Аз също ще се отбия. — Бел тръгна да се отдалечава, но той я викна и когато се обърна, тя каза: — Да?

— Просто искам да ти благодаря, Бел. — Той замълча за миг. На врата му играеше мускул. — За това, че си ѝ приятелка. Нямах идея

колко отчаяно се нуждае от такава. Това означава много за нея. И за мен.

— О, Дънфорд. Не трябва да ми благодариш. Тя е такъв човек, че е много лесно да ѝ бъдеш приятел.

Дънфорд въздъхна докато напускаше бала. Той бе поносим единствено, защото знаеше, че скоро ще може да предяви претенции за валс с годеницата си. Сега, когато тя си беше тръгнала, нямаше нищо, което да очаква. Като си помисли, беше невероятно колко пуст изглеждаше животът без нея.

Какви ги мислеше изобщо? Той тръсна глава, за да изпъди тази мисъл от ума си. Нямаше причина дори да помисля за живот без Хенри. Той я обичаше, както и тя него. Какво повече можеше да иска?

* * *

— Имате посетител, мис Барет.

Разположена удобно на леглото си, Хенри вдигна поглед към прислужницата, която току-що беше направила съобщението. Бел беше дошла тази сутрин, за да ѝ прави компания и двете понастоящем разлистваха модни скици.

— Кой е, Сали? — попита Бел.

— Лорд Станидж, милейди. Казва, че иска да види как се справя годеницата му.

Бел се намръщи.

— Наистина не е подходящо за него да се качва тук, но ти си болна, а и аз съм тук, за да те наглеждам.

Хенри нямаше време да каже, че изобщо не е сигурна дали иска да го види, преди Бел да добави:

— Сигурна съм, че просто си умираш да го видиш. Няма проблем, ако посещението е за кратко. — Тя кимна на прислужницата, която отиде на долния етаж да доведе Дънфорд.

Той се появи толкова бързо, че Хенри си помисли, че трябва да е вземал по две стъпала наведнъж.

— Как си? — дрезгаво попита Дънфорд, като застана бързо до нея.

Тя преглътна няколко пъти, опитвайки се да се отърве от буцата в гърлото си. Гледаше я с такава любов в очите, че тя се почувства като предателка задето изобщо си е помислила, дори за кратко, че онова, което беше казала лейди Уолкът, може да е истина.

— Д-доста по-добре.

Той взе дланта ѝ и я задържа между своите.

— Не мога да ти опиша колко съм доволен да чуя това.

Бел прочисти гърло.

— Просто ще изчакам пред вратата. — Тя се наведе и каза на Дънфорд: — Само две минути.

Той кимна. Бел напусна стаята, но не затвори вратата.

— Как се чувстваш наистина? — попита той.

— Много по-добре — каза искрено Хенри. Чувстваше се много по-добре сега, когато го виждаше отново. Чувстваше се като глупачка за всяка мисъл, че той я е предал. — Мисля, че беше най-вече умора.

— Изглеждаш доста изморена. — Той се намръщи. — Имаш сенки под очите.

Сенките вероятно се дължаха изцяло на неспособността ѝ да спи предишната нощ, помисли си печално Хенри.

— Мисля, че трябва да прекарам остатъка от днешния ден в леглото — каза тя. — Не помня кога за последно съм го правила. Чувствам се греховно мързелива.

Той докосна брадичката ѝ.

— Заслужаваш го.

— Наистина ли?

— Мхм. Искам да си добре отпочинала, когато се оженим. — Той се усмихна дяволито. — Тогавата имам намерение да те изтопя.

По страните ѝ плъзна руменина, но тя не беше твърде засрамена, за да каже:

— Искане ми се да бяхме женени вече.

— Както и на мен, любов моя. — Той се наведе напред, а натезалият му поглед се спусна към устните ѝ.

— Ехо! — Бел мушна глава в стаята.

Дънфорд изруга под нос.

— Усетът ти за време, както винаги, е безпогрешен.

Бел сви рамене.

— Това е талант, който развивам.

— Иска ми се да го развиваше малко по-малко — измърмори Хенри.

Дънфорд вдигна едната ръка на Хенри до устните си и я целуна преди да се изправи на крака.

— Ще се отбия утре, за да видя как си. Ако се чувстваш по-добре, може да се разходим.

— Ще се радвам.

Той направи крачка, сякаш решен да си тръгва, но после се обърна отново към нея, приклепна леко, така че лицето му да е на едно ниво с нейното и каза:

— Ще ми направиш ли услуга?

Хенри кимна, стресната от сериозния му поглед.

— Ще ми обещаеш ли, че ако се почувстваш дори незначително малко по-зле, ще се посъветваш незабавно с лекар?

Тя кимна отново.

— Също така искам да те прегледа доктор, ако не започнеш да се чувстваш по-добре до утре.

— Вече се чувствам много по-добре. Благодаря ти, че дойде.

Той се усмихна с една от онези загадъчни усмивки, които винаги успяваха да размекнат коленете ѝ. После с лек поклон напусна стаята.

— Беше ли приятно посещението? — попита Бел. — Не, дори не си прави труда да отговаряш. Мога да видя и сама. Несъмнено сияеш.

— Знам, че не се предполага дамите да се занимават с търговия, Бел, но ако можем да бутилираме една от усмивките му като лекарство, ще направим състояние.

Бел се усмихна снизходително, докато оправяше полата си.

— Макар и да обичам Дънфорд, чувствам се задължена да посоча, че усмивките му не са и наполовина толкова специални, колкото тези на съпруга ми.

— Ами — присмя се Хенри. — Ако говорим от чисто обективна гледна точка, всеки може да види, че усмивките на Дънфорд са несъмнено по-изключителни.

— Обективна гледна точка, глупости.

Хенри се ухили.

— Това, от което се нуждаем, е безпристрастен наблюдател. Можем да попитаме Ема, но имам чувството, че тя просто ще обяви и двете ни за луди и ще заяви, че Алекс има най-хубавата усмивка.

— Предполагам, че така трябва да бъде — каза Бел.

— Мхм — Хенри понаместа завивките си и след миг каза: — Бел? Може ли да ти задам един въпрос?

— Разбира се.

— Отнася се за брачния живот.

— О — каза знаещо Бел. — Помислих си, че може да искаш да говориш с мен за това. След като нямаш майка, не знам към кого би могла да се обърнеш с въпроси.

— О, не, нямам предвид *това* — бързо каза Хенри, чувствайки необичайно зачервяване да обагрят страните ѝ. — Знам всичко за *това*.

Бел се закашля, като прикри голяма част от лицето си с длан.

— Не от личен опит — излъга Хенри. — Но спомни си, че съм израснала във ферма. Доста животни сме размножавали.

— Аз... ъ... имам чувството, че трябва да те прекъсна тук за момент. — Бел замълча за миг и изглеждаше така, сякаш се опитва усърдно да намери най-добрия начин да продължи. — Не съм израснала във ферма и не съм напълно запозната с животновъдството, но трябва да кажа, че макар техниките да са същите...

Хенри никога не беше виждала Бел толкова зачервена. Тя реши да се смили над приятелката си и бързо каза:

— Въпросът, по който исках да говоря с теб е малко по-различен.

— О?

— Разбирам... как да кажа, чух, че много мъже държат любовници.

Бел бавно кимна.

— Това е истина.

— И много от тях продължават да ги държат дори след като се оженят.

— О, Хенри, за това ли е всичко? Страхуваш се, че Дънфорд ще запази любовницата си? Мога да те уверя, че няма, не и след като те обича толкова много. Предполагам, че ще го държиш толкова зает, че няма да има време за любовница.

— Но има ли такава сега? — настоя Хенри. — Знам, че не мога да очаквам от него да е водил живот на монах преди да ме срещне. Дори не ревнувам от някоя жена, с която може да е имал връзка преди да се запознаем. Наистина не мога да го обвинявам за времето, когато дори не е знаел за мен. Но ако сега все още има любовница?

Бел преглътна неудобно.

— Не мога да ти отвърна с нищо по-малко от пълна честност, Хенри. Знам, че Дънфорд имаше любовница, когато тръгна за Корнуол, но не мисля, че я е виждал откакто се върна. Кълна се. Сигурна съм, че е скъсал с нея до сега. Или ако не е, ще го направи.

Хенри облиза устните си замислено и по тялото ѝ се разля облекчение. Разбира се, това беше. Планираше да се види с тази жена Кристин Фоулър в петък, за да ѝ каже, че трябва да си потърси друг покровител. Би предпочела той да беше приключил със задачата, когато първоначално пристигнаха в Лондон, но не можеше да го порицава за това, че е отложил нещо, което вероятно чувстваше за неприятно задължение. Хенри беше сигурна, че любовницата му нямаше да иска да се раздели с него. Не можеше да си представи някоя жена да иска да се раздели с него.

— Джон държеше ли любовница преди да те срещне? — любопитно попита Хенри. — О, извинявай. Това е ужасно лично.

— Всичко е наред — увери я Бел. — Всъщност Джон не издържаше любовница, но той също така не живееше в Лондон. Тук това е доста публична практика. Обаче знам, че Алекс имаше, но спря да я посещава в минутата, в която видя Ема. Сигурна съм, че е същото при вас с Дънфорд.

Бел звучеше толкова убедена, че Хенри не можеше да направи нищо друго освен да ѝ повярва. Все пак точно в това искаше да вярва. И в сърцето си знаеше, че е истина.

* * *

Въпреки всичката си сигурност в невинността на Дънфорд, в петък Хенри все пак беше странно нервна. Стряскаше се всеки път, когато някой я заговореше и най-лекият шум я караше да подскача. Прекара три часа в четене на една и съща страница от Шекспир, а мисълта за храна я поболяваше.

Дънфорд я взе за всекидневната им разходка в три часа следобед и видът му я остави онемяла. Всичко, за което можеше да мисли беше, че той щеше да види НЕЯ тази нощ. Чудеше се какво щяха да си кажат един на друг. Как изглеждаше ТЯ? Беше ли хубава? Приличаше ли на

Хенри? *Моля те, Господи, не позволявай да прилича на мен*, помисли си тя. Не беше много сигурна защо това означаваше толкова много за нея, но имаше чувството, че ще се разболе, ако разбере, че прилича по някакъв начин на Кристин Фулър.

— За какво си се замислила толкова? — попита Дънфорд със снизходителна усмивка.

Хенри се сепна.

— Страхувам се, че просто витая в облаците.

— Давам пени за мислите ти.

— О, не си струва — каза тя с ненужна сила. — Повярвай ми.

Той я погледна странно. Изминаха няколко крачки преди той да каже:

— Чух, че използваш библиотеката на лорд Уърт.

— О, да — каза с облекчение Хенри, като се надяваше тази благоприятна тема да отклони мислите ѝ от Кристин Фулър. — Бел ми препоръча няколко от пиесите на Шекспир. Тя ги е прочела всички, знаеш ли?

— Знам — промърмори той. — Мисля, че го направи в азбучен ред.

— Наистина? Колко странно. — Отново последва мълчание и мислите на Хенри се върнаха точно там, където не ги искаше. Най-накрая, осъзнавайки, че върши нещо абсолютно и несъмнено грешно, но неспособна да се спре, тя се обърна към него и го попита: — Имаш ли някакви специални планове за тази вечер?

Върховете на ушите му пламнаха; сигурен знак за вина, помисли си Хенри.

— А, не — каза той. — Планирах да се видя с няколко приятели за игра на вист в Уайтс.

— Сигурна съм, че ще прекараш приятно.

— Защо питаш?

Тя сви рамене.

— Любопитство, предполагам. Тази вечер е първата от седмици, в която плановете ни не съвпадат. Освен, разбира се, когато бях болна.

— Ами, не очаквам да се виждам често с приятелите ми след като се оженим, така че по-скоро е задължително сега да се присъединя към тях за игра на карти.

Обзалагам се, че е така, помисли си тя саркастично. После се сгълча, че си мисли толкова лошо за него. Той щеше да отиде до къщата на любовницата си, за да се разделят. Трябваше да е щастлива. И ако я лъжеше за това, беше съвсем естествено. Защо би искал тя да знае, че изобщо отива там?

— Какви са твоите планове? — попита я той.

Хенри направи гримаса.

— Лейди Уърт ме принуждава да посетя една музикална вечер.

На лицето му се изписа истински ужас.

— Не...

— Опасявам се, че да. Братовчедките ти Смайт-Смит. Тя смята, че трябва да се срещна с някои от роднините ти.

— Да, но не разбира ли...? Хенри, това е прекалено жестоко. Никога в историята на Британските острови не е имало четири жени с по-малък музикален талант.

— Така съм чувала. Бел категорично отказа да ни придружи.

— Опасявам се, че я заведох там миналата година. Дори не мисля, че тя ще мине някога по улицата им от страх, че може да ги чуе да се упражняват.

Хенри се усмихна.

— Сега станах любопитна.

— Недей — каза съвсем сериозно той. — Ако аз бях на твое място, щях да се постарая тази вечер да бъда покосен от тежко заболяване.

— Наистина, Дънфорд, не могат да са чак толкова зле.

— Напротив — каза мрачно той, — могат.

— Предполагам, че не е възможно да се появиш изненадващо и да ме спасиш тази вечер? — попита тя и го погледна отстрани.

— Иска ми се да мога. Наистина искам. Като твой бъдещ съпруг е мой дълг да те предпазвам от всички неприятни неща и повярвай ми, струнният квартет Смайт-Смит е отвъд неприятното. Но моите ангажименти тази вечер са по-неотложни. Не мога да ги отменя.

Сега Хенри беше сигурна, че Дънфорд ще отиде да види Кристин Фулър в полунощ. *Той ще я зареже*, повтори си тя.

Ще я зареже. Това беше единственото обяснение.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА

Това може и да беше единственото обяснение, но не означаваше, че Хенри е особено радостна от този факт. Когато наближи полунощ, мислите ѝ все повече се съсредоточаваха върху *предстоящата среща* на Дънфорд с Кристин Фоулър. Дори музикалната вечер на Смайт-Смит, колкото и ужасна да бе, не успя да я разсея.

От друга страна, може би срещата на Дънфорд с Кристин Фоулър беше за добро; поне я отвличаше от струнния квартет Смайт-Смит.

Дънфорд не беше подценил техните музикални умения.

За нейна чест, Хенри успя да остане спокойна през цялото представление, концентрирана върху откриването на метод как някак си да запуши ушите си отвътре. Поглеждаше внимателно към часовника. Беше десет и петнадесет. Зачуди се дали той сега е в Уайтс, наслаждавайки се на игра с карти преди срещата си.

Концертът най-накрая достигна до последната си нехармонична нота и публиката дружно пое дъх на облекчение. Докато ставаше, Хенри чу някой да казва:

— Благодаря на Бог, че не изпълниха собствена композиция.

Хенри почти се засмя, но после видя, че едно от момичетата Смайт-Смит също е чула коментара. За нейна изненада, момичето не изглеждаше готово да избухне в сълзи. Изглеждаше вбесена. Хенри се усети, че кима одобрително. Поне момичето имаше дух. После осъзна, че недоволният поглед не беше насочен към грубия гост, а към майката на момичето. Любопитна, Хенри незабавно реши да се представи. Тя си проправи път през тълпата към импровизирания подиум. Останалите три момичета Смайт-Смит започнаха да се смесват с тълпата, но онази със заплашителното изражение на лицето, свиреше на чело, което не може да мъкне със себе си. Изглеждаше все едно не желае да го остави без надзор.

— Здравейте — каза Хенри, подавайки ръка. — Аз съм мис Хенриета Барет. Знам, че е много дръзко от моя страна да се

представям сама, но си помислих, че можем да направим изключение, след като скоро ще бъдем братовчеди.

Момичето я погледа невиждащо за момент, след което каза:

— О, да. Вие трябва да сте сгодена за Дънфорд. Той тук ли е?

— Не, имаше друг ангажимент. Има доста зает график тази вечер.

— Моля ви, не трябва да се извинявате заради него. Това... — тя махна към столовете и стойките за ноти, които още бяха на мястото си, — е отвратително. Той е много мил мъж и е идвал вече три пъти на тези приеми. Всъщност, съм много доволна, че не е дошъл. Не искам да съм отговорна за неговата глухота, която със сигурност ще настъпи, ако посети твърде много от нашите музикални вечери.

Хенри заглуши кикотенето си.

— Не, моля ви, давайте, смейте се — каза момичето. — По-скоро предпочитам това, отколкото да ми правите комплимент, както всички тези хора наоколо ще започнат да правят скоро.

— Но кажете ми — каза Хенри, навеждайки се напред. — Защо всички продължават да идват?

Момичето изглеждаше смутено.

— Не знам. Мисля, че трябва да е от почит към покойния ми баща. О, съжалявам, още дори не съм ви казала името си. Аз съм Шарлот Смайт-Смит.

— Знам. — Хенри посочи към програмата ѝ, на която бяха изброени имената на дъщерите и съответните им инструменти.

Шарлот завъртя очи.

— Беше прекрасно да се запознаем, мис Барет. Надявам се скоро да имаме шанса да се срещнем отново. Но моля ви, умолявам ви, не присъствайте на друго наше представление. Не искам да съм отговорна за загубата на вашия здрав разум, която със сигурност ще настъпи, ако първо не се окажете глуха.

Хенри потисна усмивката си.

— Не е чак толкова зле.

— О, но аз знам, че е.

— Е, със сигурност не е добре — отстъпи Хенри. — Но се радвам, че дойдох. Вие сте първата роднина на Дънфорд, която срещам.

— И *вие* сте първата годеница на Дънфорд, която срещам.

Сърцето на Хенри пропусна един удар.

— Извинете?

— О, Боже — бързо каза Шарлот, лицето ѝ стана розово. — Отново и отново успявам. Някак си нещата, които казвам звучат, съвсем различно в главата ми отколкото на глас.

Хенри се усмихна, виждайки толкова много от себе си в братовчедката на Дънфорд.

— Вие, разбира се, сте неговата първа и надявам се, единствена годеница. Беше повече от вълнуващо да чуя, че се е сгодил. Винаги е бил такъв развратник и... О, Боже, със сигурност не искате да чуете това, нали?

Хенри се опита да се усмихне отново, но просто не успя. Последното нещо, което искаше да чуе тази нощ, бяха приказки за развратните дни на Дънфорд.

* * *

Керълайн и Хенри напуснаха скоро след това. Докато Керълайн си вееше яростно с ветрилото в каретата оповести:

— Кълна се, никога отново няма да посетя някой от тези рецитали.

— На колко си присъствала?

— Това ми е третият.

— Човек би си помислил, че трябва да си си научила урока до сега.

— Да — въздъхна Керълайн. — Така е.

— Защо отиде?

— Не знам. Момичета наистина са доста мили и не искам да нараня чувствата им.

— Поне успяхме да си тръгнем сравнително рано. Всичкият този шум ме изтощи.

— Мен също. С малко късмет, ще си бъда в леглото преди полунощ.

Полунощ. Хенри прочисти гърло.

— Колко е часът сега?

— Сигурно е почти единадесет и половина. Часовникът показваше единадесет и петнадесет, когато си тръгнахме.

Хенри искаше някак да накара сърцето си да спре да препуска толкова бързо. Дънфорд вероятно се приготвяше да напусне клуба си всеки момент. Скоро щеше да бъде на път към Блумсбъри, към площад Ръсел номер четиринадесет. Тя мълчаливо прокле лейди Уолкът, че ѝ беше дала адреса. Не бе успяла да се въздържа да провери адреса на картата. Това, да знае къде точно ще отиде той, направи нещата много по-трудни.

Каретата спря пред къщата на Блайдън и лакеят незабавно се появи, за да помогне на дамите да слязат.

Когато те влязоха в предния салон, Керълайн уморено свали ръкавиците си и каза:

— Аз отивам директно в леглото, Хенри. Не знам защо, но съм изтощена. Ще бъдеш ли така добра да помолиш прислугата да не ме притеснява?

Хенри кимна.

— Аз мисля да прероя библиотеката, за да си намеря нещо за четене. Ще се видим сутринта.

Керълайн се прозя.

— Ако се събудя дотогава.

Хенри я наблюдаваше как се качва по стълбите, след което се запъти надолу по коридора към библиотеката. Взе свещника от страничната маса и влезе в стаята, прокарайки пламъците близо до книгите, така че да може да прочете заглавията. Не, размишляваше тя, нямаше настроение за още една творба на Шекспир. „Памела“ на Ричардсън беше твърде дълга. Томът изглеждаше над хиляда страници.

Тя погледна към часовника с махалото в ъгъла. Лунната светлина се стелеше през прозореца и падаше върху него, поради което беше много лесно за Хенри да види колко е часът. Единадесет и половина. Тя скръцна със зъби. Нямаше начин да легне и да е способна да заспи тази нощ.

Стрелката на минутите лениво се движеше наляво. Хенри гледаше към часовника докато не стана единадесет и тридесет и три. Това беше лудост. Не можеше просто да седи тук и да гледа часовника цяла нощ. Трябваше да направи нещо.

Тя се затича нагоре към стаята си, без да е съвсем сигурна, какво планира да прави, докато не отвори гардероба си и не видя бричовете и сакото си, сгънати в ъгъла. Изглеждаше сякаш камериерката се е опитала да ги скрие. Хенри вдигна дрехите и ги опипа замислено. Сакото беше тъмносиньо, а бричовете — тъмносиви. И двете щяха да се слоят добре с нощта.

Решението ѝ беше взето, бързо се отърси от вечерната си рокля и се вмъкна в мъжкото облекло, плъзгайки ключ в джоба на бричовете си. Издърпа косата си назад в опашка и я пхна в яката на сакото. Никой с добро зрение не би я сбъркал с момче, но поне нямаше да привлича внимание отдалеч.

Сложи ръка на дръжката на вратата, после си спомни как беше хипнотизирана от тиктакането на часовника в библиотеката.

Спусна се обратно в стаята, все малкия часовник, който стоеше на тоалетната ѝ масичка и изтича към вратата. Подавайки глава в коридора, тя установи, че е празно и забърза навън. Успя да слезе по стълбите и да излезе през вратата без никой да я забележи. Пое в бърз ход, като гледаше да внимава къде върви. Мейфеър беше най-безопасната част от града, но една жена все пак не можеше да е твърде предпазлива. Само няколко пресечки по-надолу имаше място, където се нареждаха файтоните под наем. Щеше да вземе един, за да отиде до Блумсбъри, да изчака с нея докато шпионира къщата на Кристин Фулър и после да я върне до Мейфеър.

Бързо стигна до крайната си точка, ръцете ѝ все още стискаха часовника. Поглеждайки надолу, тя видя, че беше 11:44. Трябваше да мине бързо през града.

Имаше няколко файтона, наредени в опашка и Хенри скочи в първия, давайки адреса на Кристин Фулър.

— И карай бързо на там — решително каза тя, опитвайки се да имитира тона на Дънфорд, когато иска нещо да се свърши незабавно.

Кочияшът сви по Оксфорд Стрийт, после продължи по този път няколко минути докато не направи серия от завои, които ги изведоха на Ръсел Скуеър.

— Пристигнахме — каза той, очевидно очаквайки тя да излезе.

Хенри погледна часовника. 11:56. Дънфорд все още не беше пристигнал. Той бе извънредно точен, но не и от типа хора, които притесняват домакините с ранното си пристигане.

— Тъ, само ще изчакам за момент — извика тя. — Имам среща с един човек, а той не е пристигнал още.

— Това ще ви струва допълнително.

— Ще ви платя допълнително.

Кочияшът я огледа добре и явно реши, че само някой с много пари може да се облече в такива скандални дрехи, после седна обратно, решавайки, че да седи в Блумсбъри беше много по-лесно, отколкото да се оглежда за друг пътник.

Хенри гледаше в малкия си часовник, наблюдавайки как стрелката на минутите бавно се носеше към дванадесет. Най-накрая чу тропота от конски подкови и погледна нагоре, разпознавайки каретата на Дънфорд, която идваше от долния край на улицата.

Тя сдържа дъха си. Той слезе, изглеждаше много елегантен и както винаги, невероятно привлекателен. Хенри въздъхна раздразнено. Любовницата му нямаше да иска да го пусне, когато изглеждаше така.

— Това ли е личността, която чакате? — попита кочияшът.

— Не съвсем — предпазливо каза тя. — Ще се наложи да почакам още малко.

Той сви рамене.

— Парите са си ваши.

Дънфорд изкачи стъпалата и почука по вратата. Звукът от тежкото месингово чукало проехтя по улицата, опъвайки и без това раздрънканите нерви на Хенри. Тя притисна лице към прозореца. Кристин Фулър вероятно имаше прислужник, който да отвори вратата, но Хенри искаше да има добра гледка просто за всеки случай.

Вратата се отвори, за да покаже поразителна красавица с гъста, черна коса, която се спускаше надолу по гърба ѝ в леки вълни.

Очевидно не беше облечена да посреща обикновени посетители. Хенри погледна надолу, оглеждайки собственото си определено неподходящо облекло и се опита да игнорира болката в корема си.

Точно преди вратата да се затвори, Кристин сложи ръка върху задната част на главата на Дънфорд, притегляйки устните му надолу към своите. Ръцете на Хенри се свиха в юмруци. Вратата се затвори преди да успее да види точно колко дълбоко се целуваха.

Тя погледна надолу към ръцете си. Ноктите ѝ бяха забити до кръв в дланите ѝ.

— Това не беше по негова вина — измърмори под носа си тя. — Той не предизвика целувката. Не беше негова вината.

— Казахте ли нещо? — извика кочияшът.

— *Не!*

Той седна обратно, очевидно решавайки, че всичките му теории за общата глупост на жените са се потвърдили.

Хенри заудря нервно с ръка по седалката. Колко време щеше да му отнеме, за да каже на Кристин, че трябва да си намери нов покровител? Половин час? Със сигурност не повече. Може би четиридесет и пет минути, просто за да бъде великодушен, в случай, че имаше да извърши парична уговорка с нея. Хенри не я интересуваше колко много злато щеше да ѝ даде, стига да се отърве от нея. Завинаги.

Поемайки дълбоко въздух, за да овладее напрежението, което препускаше в нея, Хенри постави часовника в скута си. Тя го загледа докато започна да вижда двойно и очите ѝ се насълзиха. Наблюдаваше как малката стрелка се движи надолу към три и си казваше сурово, че е твърде оптимистична; не беше възможно той да приключи с тази работа само за петнадесет минути.

Наблюдаваше докато малката стрелка падаше дори още пониско, достигайки до шест. Тя преглътна неудобно, казвайки си, че след като годеникът ѝ е толкова мил мъж, ще иска да съобщи новините на любовницата си нежно. Затова сигурно му отнемаше толкова време.

Още петнадесет минути минаха и тя задуши риданието си. Дори най-милият мъж щеше да се отърве от любовницата си за четиридесет и пет минути.

Някъде в далечината се чу часовник, който удари един път.

После удари два пъти.

И след това, невероятно, но прокълнтя за трети път.

Хенри най-накрая се предаде на отчаянието си, мушна спящия кочияш в гърба и каза:

— Гросвенър Скуеър, моля.

Той кимна и тръгнаха.

Тя гледаше право напред през целия път до дома, очите ѝ блестяха от абсолютна пустота. Можеше да има само една причина, поради която един мъж да прекара толкова време с любовницата си. Той не беше излязъл дори след три часа. Тя си спомни за няколкото им

откраднати мига в спалнята ѝ в Уестънбърт. Със сигурност не беше с нея три часа.

След всичко това, след всички тези уроци как да се държи спокойно и прилично, и с женствена грация, все още не беше достатъчно жена, за да задържи интереса му. Никога не би могла да бъде повече от това, което е. Сигурно бе луда, задето дори си беше помислила да опита.

По инструкции на Хенри, наемният файтон отби през няколко къщи от тази на Блайдън. Тя даде на кочияша повече монети, отколкото беше необходимо и тръгна слепешката. Плъзна се безшумно вътре и нагоре към стаята си, където съблече дрехите си, изрита ги под леглото, и издърпа нощницата. Първата, която сграбчи беше онази, с която беше облечена, когато тя и Дънфорд... Не, не можеше да я сложи отново. Някак си изглеждаше изцапана. Сви я на топка и я хвърли в огъня, сграбчвайки друга.

Стаята ѝ беше топла, но тя трепереше докато се плъзгаше под завивките.

* * *

Дънфорд най-накрая се заклатушка надолу по предните стълби на Кристин в четири и половина сутринта. Винаги я бе мислил за благоразумна жена; предположи, че точно заради това беше с нея толкова дълго. Но тази нощ почти промени мнението си. Първоначално тя се беше разплакала, а той не беше от типа мъже, които можеха да излязат и да оставят жена, докато плаче.

След това му предложи питие и когато той го изпи, му предложи още няколко. Дънфорд отказа, усмихна ѝ се с лек присмех и ѝ каза, че макар да е изключително възхитителна жена, алкохолът не може да го склони към прелъстяване, когато той не иска да бъде съблазнен.

После тя започна да излага тревогите си. Беше заделила малко пари настрани, но какво би станало, ако не може да си намери друг покровител? Дънфорд ѝ каза за граф Билингтън и после прекара следващия час да я уверява, че ще ѝ даде някакви пари и че може да остане в къщата докато изтече наемът.

Най-накрая тя въздъхна, приемайки съдбата си. Той се приготви да тръгва, но тя сложи длан на ръката му и го попита дали иска чаша чай. И каза, че били приятели също толкова, колкото и любовници. Тя нямаше много приятели, начинът ѝ на работа не ги насърчаваше. Чай и разговор беше всичко, което искаше. Просто някой, с когото да си поговори.

Дънфорд бе погледнал в черните ѝ очи. Казваше му истината. Ако имаше едно нещо, което можеше да се каже за Кристин, това бе, че е честна. И така, след като той винаги я бе харесвал, остана и говори. Те клюкарстваха, приказваха за политика. Разказа му за брат си, който беше в армията; тя се усмихна, когато той ѝ разказа за инцидента със свинарника и му каза, че се радва за него. Най-накрая той я целуна леко и нежно по устните.

— Ще бъдеш щастлива с Билингтън — каза ѝ Дънфорд. — Той е добър мъж.

Устните ѝ се извиха в тъжна усмивка.

— След като го казваш, значи трябва да е истина.

Той погледна към джобния си часовник, когато приближи каретата си и изруга. Не беше имал намерение да стои до толкова късно. Щеше да е уморен на следващия ден. Е, добре, предполагаше, че може да спи до следобед, ако беше толкова склонен. Нямаше никакви планове преди излета с Хенри следобеда.

Хенри.

Само мисълта за нея го караше да се усмихва.

* * *

Когато Хенри се събуди на следващата сутрин, възглавницата ѝ беше мокра от сълзи. Тя я погледна неразбиращо. Не беше плакала до заспиване предишната нощ; всъщност се чувстваше странно празна и суха. Никога не беше чувала за тъга толкова силна, че в действителност да плачеш докато спиш.

И все пак, не можеше да си представи мъка по-голяма от нейната.

Не можеше да се омъжи за него. Това беше единствената ясна мисъл в главата ѝ. Знаеше, че повечето сватби не се основаваха на

любов, но как да се отдаде на мъж, който беше толкова непочтен, че можеше да заяви любовта си към нея и после да прави любов с любовницата си само две седмици преди сватбата?

Дънфорд сигурно ѝ беше направил предложение от жалост, а също така и заради силното си чувство за отговорност. Защо иначе щеше да се окове с дива и буйна особнячка, която дори не знаеше разликата между дневна дреха и вечерна рокля?

Той беше казал, че я обича. Тя му беше повярвала. Каква абсолютна глупачка беше. Освен ако...

Хенри заглуши риданието си.

Може би той я обичаше. Може би не го беше разбрала грешно. Може би просто не беше достатъчно женствена, за да го задоволи. Може би той имаше нужда от повече, отколкото тя можеше да бъде някога.

Или може би той беше просто лъжец. Не знаеше в какво предпочита да вярва.

Поразителната част беше, че не го мразеше. Беше направил толкова много за нея, беше показал твърде много нежност към нея, за да го мрази. Не мислеше, че беше спал с Кристин с някакво чувство на злоба към нея. И не мислеше, че го е направил заради някакво извратено вълнение.

Не, вероятно беше спал с нея, защото си мислеше, че това е негово право. Той беше мъж, а те правеха нещата по този начин.

Нямаше да боли толкова, ако не ѝ беше казал, че я обича. Дори можеше да е способна да се омъжи.

Но как да прекрати това? Цял Лондон бръмчеше за техния годеж; да се откаже сега щеше да бъде голямо неудобство. Не мислеше особено за клюките заради себе си. Щеше да замине обратно за провинцията, макар и не към Станидж Парк, помисли си тя болезнено. Той вероятно нямаше да ѝ позволи да се завърне. Но можеше да замине някъде където *висшето общество* нямаше да я достигне.

Той обаче не можеше. Животът му беше в Лондон.

— О, Боже! — извика тя. — Защо просто не можеш да го нараниш?

Тя все още го обичаше. Някъде някой сигурно се смееше на това.

Той трябваше да е този, който да се откаже от годежа. По този начин нямаше да изстрада унижението да бъде изоставен. Но как да го

накара да го направи? Как?

Лежа на леглото си повече от час, очите ѝ бяха фокусирани върху малката пукнатина на тавана. Какво можеше да направи, за да го накара да я мрази толкова много, че да развали годежа? Нито един от плановете ѝ не изглеждаше приемлив, само... Да, това беше. Точно това беше.

С натежало сърце тя отиде до писалището си и отвори чекмеджето, което Керълайн предвидливо беше заредила с хартия, мастило и перо. Внезапно тя си спомни за въображаемата приятелка, която беше имала като дете. Розалинд. Името щеше да свърши работа като всяко друго.

„ДОМЪТ НА СЕМЕЙСТВО БЛАЙДЪН, ЛОНДОН

2 МАЙ 1817 Г.

Скъпа моя Розалинд,

Съжалявам, че не съм писала отдавна. Извинението ми е, че животът ми се промени драматично през последните месеци и едва имам време да мисля. Ще се омъжвам! Мога да си представя, че си изненадана. Карлайл умря скоро и новият лорд Станидж дойде до Станидж Парк. Той е много далечен братовчед на Карлайл. Двамата дори не се познаваха. Нямам време да излагам детайлите, но ние се сгодихме и ще се женим. Много съм развълнувана, както сигурно можеш да си представиш, след като това означава, че мога да остана в Станидж Парк през остатъка от живота си. Знаеш колко обичам да съм там.

Името му е Дънфорд. Това е фамилното му име, но никой не го нарича със собственото му име. Той е много мил и се отнася нежно към мен. Каза ми, че ме обича. Естествено, аз отговорих същото. Мисля, че е само от учтивост. Естествено, аз ще се омъжа за него само заради скъпия, прескъпия Станидж Парк, но го харесвам много и не искам да нараня чувствата му.

Мисля, че ще се разбираме добре заедно.

Нямам време да пиша повече. Оставам в Лондон с няколко от приятелите на Дънфорд и ще бъда тук още две седмици. След това може да изпращаш кореспонденцията в Станидж Парк; сигурна съм, че мога да го убедя да заминем за там незабавно след сватбата. Предполагам, че ще бъдем на меден месец за известно време и после смятам, че той ще иска да се върне в Лондон. Нямам нищо против, ако той остане; както вече споменах, Дънфорд е достатъчно приятен компаньон. Но предполагам, че скоро ще се отегчи от провинциалния живот. Това добре ще ме задоволи. Ще съм способна да се върна към стария си живот без страх, че мога да свърша като гувернантка или компаньонка на някой.

Оставам си твоя най-скъпа приятелка,
Хенриета Барет“

Като трепереше силно Хенри, сгъна писмото и го пхна в плик, адресиран за „лорд Станидж“. Преди да има шанса да обмисли действията си, тя се втурна към долния етаж и го остави в ръцете на лакей с инструкции да бъде доставено незабавно.

После се обърна и се запъти обратно нагоре по стълбите, всяка стъпка изискваше изключително количество енергия, за да се изкачи.

Тя се отправи към стаята си и след като затвори и заключи вратата, легна върху леглото.

Сви се на топка и остана в тази поза часове наред.

Дънфорд се усмихна, когато икономът му подаде бял плик. Когато го вдигна от сребърния поднос, той разпозна почерка на Хенри. Той беше същият като нея, помисли си той, спретнат и прав, без цветиста украса.

Дънфорд отвори плика и извади листа.

„Скъпа моя Розалинд...“

Глупавото момиче беше объркало писмата и пликовете. Дънфорд се надяваше, че има причина за нетипичната ѝ разсеяност. Той започна да сгъва писмото отново, но тогава зърна името си. Любопитството спечели срещу скрупулите, и той разгъна листа.

Няколко мига по-късно той падна от вцепенените му пръсти и се понесе към земята.

Естествено, аз ще се омъжа за него само заради Станидж Парк...

Естествено, аз ще се омъжа за него само заради Станидж Парк...

Естествено, аз ще се омъжа за него само заради Станидж Парк...

Мили Боже, какво беше направил? Тя не го обичаше. Никога не го бе обичала. Вероятно никога нямаше да го обича.

Колко ли много се беше смяла. Той се отпусна в стола. Не, не се беше смяла. Въпреки пресметливото си поведение, Хенри не беше жестока. Просто обичаше Станидж Парк повече, от колко можеше някога да обича нещо друго — или някого другиго.

Неговото беше любов, на която никога нямаше да бъде отговорено.

Боже, това беше иронично. Той все още я обичаше. Дори след това, все още я обичаше. Беше ѝ толкова бесен, че почти я намрази, но все още я обичаше. Какво, по дяволите, щеше да прави?

Той стана на крака олюлявайки се и си наля питие, без да съзнава, че все още дори не беше настъпил следобеда. Пръстите му стискаха чашата толкова силно, че беше чудо, че не я счупи. Той изпи до дъно питието и когато това не намали болката му, изпи още едно.

Дънфорд си представи лицето ѝ, умът му рисуваше деликатните, подобни на крила вежди, върху тези поразителни сребристи очи. Можеше да види косата ѝ, да определи до един безбройните цветове, които съставяха тази буйна грива, която по-скоро бе неточно да се нарече светло кафява. А устата ѝ... тя винаги беше в движение — усмихваше се, смееше се, цупеше се.

Целуваше.

Можеше да почувства устните ѝ под своите. Те бяха меки, пълни и толкова страстни в отговор. Тялото му се втвърди, когато си спомни

чистия възторг от докосването ѝ. Тя беше невинна и все пак инстинктивно знаеше как да го привърже със страст.

Той я искаше.

Искаше я със сила, която заплашваше да го погълне.

Все още не можеше да развали годежа.

Трябваше да я види още един последен път. Трябваше да я докосне и да види дали щеше да издържи на това мъчение.

Обичаше ли я достатъчно, за да мине през тази сватба, след това, което бе разбрал?

Мразеше ли я достатъчно, за да се ожени за нея, само за да я контролира и наказва за начина, по който го беше накарала да се чувства?

Само още един път.

Трябваше да я види само още един път. Тогава щеше да знае.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ВТОРА

— Лорд Станидж е тук, за да ви види, мис Барет.

Сърцето на Хенри заблъска в гърдите ѝ при съобщението на иконома.

— Да му съобщя ли, че не сте си у дома? — каза той, забелязвайки колебанието ѝ.

— Не, не — отговори тя, навлажнявайки нервно устни. — Ще сляза долу. — Хенри остави писмото, което пишеше на Ема. Херцогиня Ашбърн вероятно щеше да се откаже от приятелството си с нея, веднага след като се разчуеше за разваления годеж. Хенри беше решила, че иска да изпрати едно последно писмо, докато все още можеше да брои Ема за приятелка.

Това е, каза си тя, опитвайки се да се пребори с буцата в гърлото си. Сега той те мрази. Знаеше, че го е наранила, вероятно също толкова, колкото той нея.

Тя стана, приглади надолу полите на бледожълтата си сутрешна рокля, онази, която ѝ беше купил в Труро. Не беше сигурна защо накара камериерката си да извади тази рокля от дрешника сутринта. Вероятно беше отчаян опит да задържи малка част от щастието си.

Сега се чувстваше само глупава. Сякаш роклята можеше да поправи разбитото ѝ сърце.

Изправяйки рамене, тя излезе и тръгна към салона, внимателно затваряйки вратата след себе си. Трябваше да действа нормално. Това щеше да е най-тежкото нещо, което е правила някога, но трябваше да се държи сякаш нямаше нищо нередно. Предполагаше се, че не знае, че Дънфорд е получил писмото, предназначено за Розалинд, и той щеше да стана подозрителен, ако тя действаше по друг начин.

Достигна до горния край на стълбището и кракът ѝ се поколеба на първото стъпало. О, Боже, вече можеше да почувства болката. Щеше да е толкова лесно да се обърне и да избяга в стаята си. Икономът можеше да каже, че е болна. Дънфорд ѝ беше повярвал, че е болна миналата седмица; повтарянето на болестта беше приемливо.

Трябва да го видиш, Хенри.

Хенри прокле съвестта си и най-накрая запристъпва по стълбището.

* * *

Дънфорд гледаше през прозореца на дневната стая на Блайдън, докато чакаше годеницата си да го поздрави.

Годеница. Каква шега.

Ако не му беше казала, че го обича... Той преглътна конвулсивно. Можеше да е способен да го понесе, ако не го беше излъгала.

Толкова ли беше наивен, че да иска това, което приятелите му имаха? Беше ли луд да мисли, че член на висшето общество може да се омъжи по любов? Успехът на Алекс и Бел в това усилие го беше накарал да се надява. Пристигането на Хенри в живота му го беше накарал да изпадне в екстаз.

И сега нейното предателство го беше опустошило.

Той я чу да влиза в стаята, но не се обърна, неспособен да се довери на себе си, докато не овладя достатъчно емоциите си. Задържа погледа си решително към прозореца. Една бавачка буташе детска количка надолу по улицата.

Той пое накъсано дъх. Искаше нейните деца...

— Дънфорд? — Тя звучеше странно нерешителна.

— Затвори вратата, Хенри. — Той все още не се обръщаше да я погледне.

— Но Керълайн...

— Казах да затвориш вратата.

Хенри отвори уста, но не успя да каже и дума. Тя се върна до вратата и я затвори. Пристъпи към средата на стаята, оставайки в готовност да се втурне навън, ако се налага. Беше страхливка и го знаеше, но вече не я беше грижа. Притисна длани пред себе си и го зачака да се обърне. Когато мина цяла минута без нито един звук или движение от него, тя се насили да каже името му отново.

Той се завъртя рязко, изненадвайки я с усмивка на лице.

— Дънфорд? — Думите ѝ прозвучаха като шепот.

— Хенри. Любов моя. — Той пристъпи към нея.

Очите ѝ се разшириха. Усмивката му беше същата, която винаги виждаше, същата извивка на добре оформените му устни и същият блясък на равните, бели зъби. Но очите му... о, те бяха твърди.

Тя се насили да не отстъпва назад и залепи отличителното си, дръзко ухилване върху лицето си.

— Какво искаш да ми кажеш, Дънфорд?

— Имам нужда от специална причина, за да видя годеницата си ли?

Със сигурност нейното въображение беше чуло това леко натъртване на думата „годеница“.

Дънфорд тръгна към нея и дългата му, равна походка ѝ напомни на хищна котка. Тя направи няколко стъпки встрани и той мина точно покрай нея. Главата ѝ рязко подскочи изненадано.

Дънфорд направи още две крачки, за да достигне до вратата, след което врътна ключа в ключалката.

Устата на Хенри пресъхна.

— Но Дънфорд... Репутацията ми... ще стане на пух и прах.

— Те ми угаждат.

— Те? — каза тя изненадано.

Той сви рамене с крайно равнодушие.

— Които и да са онези, които съсипват репутации. Със сигурност ми е позволена малка волност. Ще бъдем женени след две седмици.

Така ли е? — крещеше умът ѝ. Предполагаше се, че той трябва да я мрази. Какво се беше случило? Със сигурност беше получил писмото ѝ. Действаше толкова странно. Нямаше да гледа към нея с това твърдо изражение в очите, ако не беше дошъл тук, за да разтрогне годежа.

— Дънфорд? — Изглежда това беше единствената дума, която бе способна да изрече. Знаеше, че не действа така, както трябва; трябваше да бъде дръзка и лекомислена и всичко, което очакваше от нея. Но той се държеше толкова странно, че тя не знаеше какво да прави.

Очакваше от него да се ядоса, да пристигне с гръм и трясък и да развали годежа. Вместо това, той я дебнеше спокойно.

А тя се чувстваше като притисната до стената лисица.

— Може би просто искам да те целуна — каза той, докато разсеяно изчеткваше маншетите на сакото си.

Хенри преглътна нервно преди да каже:

— Не мисля така. Ако искаше да ме целунеш, нямаше да махаш мъхове от самото си.

Ръката му замръзна над ръкава.

— Може би си права — измърмори той.

— Т-така ли? — Мили Боже, това изобщо не вървеше както се очакваше.

— Ммм. Ако наистина исках да те целуна — забележи, *наистина* — вероятно ще се протегна, ще сграбча ръката ти и ще те издърпам в ръцете си. Това вероятно ще е подходяща проява на привързаност, не мислиш ли?

— Подходяща — отговори тя, като се надяваше гласът ѝ да звучи естествено, — ако наистина искаш да се ожениш за мен. — Тя му предостави перфектното измъкване. Ако се канеше да я зареже, щеше да го направи сега.

Но той не го направи. Вместо това, подигравателно повдигна вежда и започна да се придвижва към нея.

— Ако искам да се омъжа за теб — измърмори той. — Интересен въпрос.

Хенри направи крачка назад. Нямаше намерение, но не успя да се въздържи.

— Със сигурност не се страхуваш от мен, нали, Хенри? — Той пристъпи напред.

Тя поклати глава като обезумяла. Всичко беше грешно, много грешно. *Мили боже, замоли се тя, накарай го да ме обича или да ме мрази, но не и това. Ох, не това...*

— Нещо не е наред ли, дяволче? — Той не звучеше все едно го е грижа особено.

— Н-не си играйте с мен, милорд.

Очите му се присвиха.

— Да не си *играя* с теб? Колко странен избор на думи. — Той направи още една крачка към нея, опитвайки се да прочете изражението в очите ѝ. Не я разбираше този следобед. Очакваше да дойде сигурна в стаята, цялата в усмивки и смях, както обикновено беше, когато той идваше да я види. Вместо това тя беше нервна и необщителна, почти сякаш *очакваше* лоши новини.

Което беше абсурдно. Тя не можеше да е осъзнала, че по случайност е изпратила на него писмото предназначено за скъпата ѝ приятелка Розалинд. Която и да беше тази личност Розалинд, тя не живееше в Лондон или Дънфорд щеше да е чувал за нея. И нямаше начин да е получила посланието на Хенри и да е отговорила в рамките на деня.

— Да си играя с теб? — повтори той. — Защо би си помислила, че искам да си играя с теб, Хенри?

— Н-не знам — заекна тя.

Лъжеше. Можеше да го види в очите ѝ. Но изобщо не можеше да си представи защо. Защо трябваше да лъже за това? Той затвори очи за момент, поемайки си дълбоко дъх. Може би я е разбрал грешно. Беше толкова бесен и все пак толкова влюбен в нея, че не знаеше какво да мисли.

Той отвори очи. Тя гледаше настрани, погледът ѝ беше съсредоточен върху картината в другия край на стаята. Можеше да види елегантната, чувствена линия на шията ѝ... и начина, по който една копринена къдрица лежеше върху горната част на роклята ѝ.

— Мисля, че искам да те целуна, Хенри — измърмори той.

Очите на Хенри бързо се върнаха върху лицето му.

— Не мисля, че искаш — бързо каза тя.

— Мисля, че грешиш.

— Не. Ако искаше да ме целунеш, нямаше да ме гледаш по този начин. — Тя отстъпи крачка назад и после избяга зад стола, опитвайки се да остави някакви мебели помежду им.

— О? И как трябва да те гледам?

— Като... като...

— Като какво, Хенри? — Той постави ръце върху облегалките на стола и се наведе напред, лицето му беше опасно близо до нейното.

— Като че ли ме искаш — каза тя, гласът ѝ беше едва доловим шепот.

— Ах, но аз те искам, Хенри.

— Не. Не ме искаш. — Копнееше да избяга, да се скрие, но не можеше да откъсне очи от неговите. — Искаш да ме нараниш.

Ръката му се обви около горната част на нейната, задържайки я на място, докато заобикаляше стола.

— Може би има и малко от това — каза той с хладна мекота.

Устните му плениха нейните. Това беше силна, жестока целувка, неприличаща на никоя друга досега и тя със сигурност не ѝ се наслаждаваше.

— Защо толкова се съпротивляваш, Хен? Не искаш ли да се омъжиш за мен?

Тя изви глава настрани от него.

— Не искаш ли да се омъжиш за мен? — повтори той, гласът му беше студено монотонен. — Не искаш ли да ти предложи всичко, което имам? Не искаш ли сигурен, удобен живот и дом? Ах, да, дом. Не искаш ли?

Той усети, че тя се бори в ръцете му, след което остана неподвижна и той знаеше, че може да я освободи. Трябваше да я пусне, да се обърне и да излезе от стаята и живота ѝ. Но я искаше толкова много...

Боже, искаше я, и тази похот го обзе, превръщайки яростта му в желание. Устните му станаха по-меки, искащи само удоволствие. Той посипа с целувки пътя от челюстта до ухото ѝ, после по врата ѝ към нежната кожа, обградена от бледожълтия ѝ корсаж.

— Каж ми, че не можеш да почувстваш това — прошепна той, думите му бяха предизвикателство. — Каж ми!

Хенри само поклати глава, без да е сигурна дали му дава сигнал да спре или допуска чувството на нужда, което той предизвикваше в нея.

Дънфорд чу нейното изскимтяване от желание и за част от секундата не знаеше дали е загубил или спечелил. После осъзна, че наистина няма значение.

— Боже, аз съм пълен задник — прошепна дрезгаво той, бесен на себе си, че е оставил желанието да обземе тялото му.

Тя го беше предала — *предала* — и все пак той не можеше да държи ръцете си далеч от нея.

— Какво каза?

Дънфорд не видя причина да ѝ отговаря. Наистина не беше нужно да разяснява колко много я желаше и, по дяволите, все още я обичаше въпреки лъжите ѝ. Всичко, което направи, бе да измърмори:

— Млъкни, Хен — и я наведе над дивана.

Хенри настръхна. Тонът му беше мек, но не и думите. Все пак това вероятно беше последният път, в който щеше да е способна да се

държи така, последният път, в който можеше да се преструва, че той я обича.

Тя усети, че потъва в плюшените възглавници и почувства топлината на тялото му, когато я покриваше. Ръцете му обхванаха задните ѝ части, придърпвайки я към очевидното си желание. Устните му бяха върху меката част на ухото ѝ, после върху шията ѝ и на ключицата. Спускаше се надолу и надолу.

Хенри не можеше да се накара да обвие ръце около него, но също така, не притежаваше силата да се отдръпне. Обичаше ли я той? Устата му я обичаше. Обичаше я с поразителна сила, обикаляйки около твърдото ѝ зърно през тънкия муселин на роклята.

Тя погледна надолу, умът ѝ беше странно отделен от горящото ѝ тяло. Целувките му бяха оставили неприлични петна по горната част на тялото ѝ.

Не, че него го беше грижа. Правеше го, за да я накаже. Той ще...

— Не! — извика тя, бутайки го толкова силно, че той падна на пода от изненада.

Дънфорд остана мълчалив, докато бавно се изправяше на крака. Когато най-накрая изравни погледа си с нейното лице, Хенри почувства паника, каквато никога не беше си представяла. Очите му бяха станали като цепки.

— Внезапно се обезпокоихме за нашата добродетел, а? — грубо попита той. — Малко е късно за това, не мислиш ли?

Хенри бързо се изправи в седнало положение, отказвайки да отговори.

— Твърде обратен завой от момичето, което ми каза, че не дава пукната пара за репутацията си.

— Това беше преди — каза тя с нисък глас.

— Преди какво, Хен? Преди да дойдеш в Лондон? Преди да научиш какво се предполага, че искат жените от женитбата?

— А-аз не разбирам за какво говориш. — Тя непохватно се изправи на краката си.

Дънфорд се изсмя кратко и гневно. Боже, тя дори не беше добра лъжкия. Оплете се в думите си, очите ѝ отказваха да срещнат неговите, а страните ѝ порозовяха.

Разбира се, това можеше да е само от страст. Той все още можеше да я накара да я почувства. Това може и да бе единственото

нещо, което бе способен да я накара да почувства, но знаеше, че може да възбуди тялото ѝ до трескава висота. Да я накара да го желае, да я обвърже със себе си, с устните, ръцете и топлината на кожата си.

Тялото му се възбуди, докато мислите му ставаха все поротични. Той можеше да я види така както беше в Уестънбърт, докато кожата ѝ блестеше на светлината на свещите. Тя стенеше от желание и извиваше тялото си към неговото. Викаше в екстаз. *Той* ѝ беше дал това. Дънфорд пристъпи напред.

— Ти ме искаш, Хенри.

Тя остана напълно неподвижна, неспособна да го отрече.

— Искаше ме сега.

Някак си тя успя да поклати глава. Той можеше да каже, че ѝ бе нужна цялата ѝ твърдост, за да го направи.

— Да — каза той тихо. — Така е.

— Не, Дънфорд. Не те искам. Не...

Но думите ѝ бяха прекъснати от притискането на устните му към нейните. Те бяха жестоки, изискващи. Хенри се почувства все едно се задушаваше, задушана от тежестта на гнева му и собственото си безчувствено желание към него.

Не можеше да го остави да прави това. Не можеше да му позволи да използва яростта си, за да я накара да го желае. С внезапно движение на главата си, тя откъсна устни от неговите.

— Всичко е наред — измърмори той и обхвана гърдата ѝ в длан.
— Лъжливата ти уста не е нещото в теб, което най-много ме интересува.

— Спри! — Тя го бутна в гърдите, но ръцете му бяха обвити около нея като менгеме. — Не можеш да правиш това!

Единият ъгъл на устата му се изви в подигравателна усмивка.

— Не мога ли?

— Не си ми съпруг — каза тя, гласът ѝ трепереше от ярост, докато бършеше устата си със задната част на ръката. — Нямаш права над моята личност!

Той я пусна и се облегна върху рамката на вратата. Позата му беше измамно ленива.

— Да не би да ми казваш, че искаш да се откажеш от сватбата?

— За-защо мислиш, че искам това? — попита Хенри, знаейки, че той мисли, че тя иска да се омъжи за него заради Станидж Парк.

— Не мога да измисля дори една причина — каза Дънфорд с твърд глас. — В действителност, изглежда притежавам *всичко*, от което имаш нужда в един съпруг.

— Чувстваме се малко надменни днес, а? — отговори тя.

Той се придвижи като светкавица и я прикова към стената, ръцете му бяха поставени твърдо от двете страни на раменете ѝ.

— *Ние* — каза той с нескрит сарказъм, — се чувстваме просто малко объркани. Ние се чудим защо годеницата ни се държи толкова странно. Ние се питаме дали има нещо, което тя иска да каже?

Хенри почувства как всичкият въздух напуска тялото ѝ. Не искаше ли точно това? Защо се чувстваше толкова крайно нещастна?

— Хенри?

Тя се вгледа в лицето му, спомняйки си цялата му нежност към нея. Беше ѝ купил рокля, когато никой друг не беше помислил за това. Беше я тормозил да дойде в Лондон и след това се беше уверил, че след пристигането си тя прекарва времето си чудесно. И се беше усмихвал през цялото време.

Беше трудно да съгласува този образ с жестокия, подигравателен мъж, който стоеше пред нея. Но все пак, не можеше да се накара да го унижи публично.

— Няма да се откажа от сватбата, милорд.

Той наведе глава.

— Мога само да предположа от интонацията ти, че искаш аз да го направя.

Тя не каза нищо.

— Със сигурност разбираш, че като джентълмен на честта, не мога да го направя.

Устните ѝ се отвориха леко. Минаха няколко секунди преди да е способна да отговори:

— Какво имаш предвид?

Дънфорд я наблюдаваше отблизо. Защо, по дяволите, беше толкова заинтересована дали ще я зарече или не? Това беше единственото нещо, което беше сигурен, че тя не иска той да направи. Ако го направеше, щеше да изгуби Станидж Парк завинаги.

— Защо не го обявиш на всеослушание? — притискаше го тя. — Защо?

— Виждам, че не сме те научили на порядките в обществото толкова добре, колкото си мислехме. Джентълмените на честта никога не изоставят дама. Не и ако тя не се е доказала като невярна, а може би дори не и тогава.

— Никога не съм те предавала — избъбри тя.

Не и с тялото си, помисли си той. *Само с душата си*. Как можеше тя някога да го обича толкова много, колкото обичаше земята си? Нито едно сърце не беше толкова голямо. Той въздъхна.

— Знаем, че не си.

Отново тя не каза нищо, просто стоеше там и изглеждаше огорчена. Колко възпираща гнева му беше тя, помисли си той. Не можеше да знае, че той е наясно с истинските ѝ мотиви да се омъжи за него.

— Добре — уморено каза той, ужасен от отговора ѝ. — Ще ме изоставиш ли?

— Искаш ли да го направя? — прошепна тя.

— Това не е мое решение — твърдо каза той, неспособен да ѝ каже думите, които щяха да я накарат да го изостави. — Ако имаш намерение да ме изоставиш, направи го.

— Не мога — каза тя, стиснала силно ръце. Думите ѝ звучаха все едно се изтръгваха от самата ѝ душа.

— Нека бъде твоето тогава — каза равно той. После напусна стаята, без да погледне назад.

* * *

Хенри усещаше много малко от ставащото през следващите две седмици, освен тъпата болка, която обвиваше сърцето ѝ. Изглежда нищо не ѝ носеше радост. Предполагаше, че приятелите ѝ приписваха странното ѝ настроение на предбрачни нерви.

За щастие, виждаше Дънфорд рядко. Той изглежда знаеше как точно да пресича пътя си с нея на баловете само за кратко. Пристигаше навреме точно за един танц, преди тя да напусне. Никога не изтанцуваха валс.

Сватбеният ѝ ден приближаваше все повече и повече, докато най-накрая не се събуди една сутрин с най-силното чувство на страх, което

бе изпитвала някога. Това беше денят, в който тя щеше да се обвърже завинаги с мъж, когото не можеше да задоволи.

Мъж, който сега я мразеше.

С бавни движения тя стана от леглото си и облече роклята си. Единствената утеха във всичко това беше, че най-накрая щеше да живее в обичния си Станидж Парк.

Макар че той вече не изглеждаше толкова прекрасен.

* * *

Сватбата беше агония. Хенри мислеше, че малката церемония ще е по-лесна, но откри, че е по-трудно да поддържа весел външен вид пред дузина добри приятели, отколкото щеше да бъде пред триста бегли познати.

Хенри даде своя принос, казвайки:

— Да — когато дойде моментът, но през ума ѝ минаваше една-едничка мисъл.

Защо той правеше това?

Но когато най-накрая събра смелост да го попита, свещеникът тъкмо казваше на Дънфорд, че може да целуне булката. Хенри едва имаше време да обърне глава преди устните му да се спуснат към нейните в безстрастна целувка.

— Защо? — прошепна тя срещу устата му. — Защо?

Дори и да я беше чул, той не отговори. Всичко, което направи, бе да грабне ръката ѝ и практически да я повлече по пътеката между редовете в църквата.

Хенри се надяваше приятелите ѝ да не са я видели как се спъва, докато се опитва да върви в крачка със съпруга си.

* * *

Следващата вечер Хенри се намери на стъпалата на Станидж Парк. Златна халка се беше присъединила към годежния ѝ пръстен на лявата ръка. Нито един от прислугата не беше навън, за да ги

посрещне; беше късно след полунощ и тя си помисли, че всички сигурно си бяха по леглата.

Освен това, тя им беше писала, че пристигат на следващия ден. Никога не си беше представяла, че Дънфорд ще настоява да тръгнат към Корнуол веднага след сватбата. Останаха на приема едва тридесет минути преди да бъде избутана в чакащата карета.

Пътуването ѝ през Англия беше тихо и неудобно. Дънфорд беше взел книга със себе си и я пренебрегваше през целия път.

Докато пристигнаха в странноприемницата — същата, която бяха посетили при предишното си пътуване — нервите ѝ вече бяха напълно съсипани. Беше прекарала целия ден в страх от нощта. Какво щеше да е да правят любов с гняв? Не знаеше как ще издържи това.

И тогава той напълно я зашемети, като я бутна надолу по коридора към една стая далеч от неговата, казвайки:

— Мисля, че нашата сватбена нощ трябва да бъде в Станидж Парк. Изглежда толкова... *уместно*, не мислиш ли?

Тя беше кимнала благодарно и бе избягала в стаята си.

Но сега беше тук и той щеше да настоява за сватбената си нощ. Огънят, горящ в очите му, беше достатъчно потвърждение за намеренията му.

Тя се загледа към предните градини. Нямаше достатъчно светлина, която да идва от къщата, но Хенри познаваше всеки сантиметър от пейзажа толкова добре, че можеше да си представи всичко в детайли до последното клонче. Почувства, че Дънфорд я наблюдава, докато тя гледеше как смразяващият вятър шумоли в листата.

— Хубаво ли е чувството да се завърнеш, Хенри?

Тя кимна рязко, неспособна да събере достатъчно смелост да го погледне.

— Помислих си, че ще е така — измърмори той.

Тя се обърна обратно.

— А *ти* радваш ли се да се върнеш?

Имаше дълга пауза преди той да отговори:

— Все още не знам. — После добави по-отсечено: — Влизай вътре, Хенри.

Тя се скова от тона му, но въпреки това влезе в къщата.

Дънфорд запали няколко свещи в свещника.

— Време е да се качим горе.

Хенри погледна назад през отворената врата към все още пълната карета, докато търсеше нещо, което щеше да отложи неизбежното.

— Нещата ми...

— Лакеят ще ги донесе сутринта. Време е за лягане.

Тя преглътна и кимна, страхувайки се от това, което предстоеше. Жадуваше за близостта, която бяха споделили в Уестънбърт, с всичките чувства на любов и задоволство, които беше намерила в ръцете му. Но това беше лъжа. Трябваше да е лъжа или той нямаше да се нуждае от нощ на допълнително забавление в леглото на любовницата си.

Хенри се заизкачва по стълбите, отправяйки се към старата си спалня.

— Не. — Ръцете на Дънфорд паднаха на раменете ѝ. — Изпратих известие нещата ти да бъдат преместени в господарската спалня.

Тя се завъртя.

— Нямах право.

— Имам всички права — рязко каза той, дърпайки я в спалнята си. — Все още имам всички права. — Той спря, после продължи с по-мек глас, сякаш започнал да осъзнава, че преиграва. — По едно време си мислех, че ще си благосклонна към идеята.

— Мога да се преместя обратно — предложи тя, някак с надежда. — Ако не ме искаш тук, няма нужда да оставам.

Той се засмя накъсано.

— Ох, аз те *искам*, Хенри. Винаги съм те искал. Направо ме убива колко много те искам.

В очите ѝ се събраха сълзи.

— Не трябва да бъде по този начин, Дънфорд.

Той се вторачи в нея за няколко мига, очите му бяха пълни с гняв и болка, и недоверие. После се обърна и закрачи към вратата.

— Пригответи се за двайсет минути — рязко каза той. Не погледна назад.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА

Пръстите на Хенри трепереха, докато сваляше роклята, с която бе пътувала. Бел и Ема бяха допринесли за чеиза ѝ и в резултат сега тя разполагаше с куфар, пълен със свръхпрозрачни нощници. На млада жена, която винаги преди лягане бе обличала дебела памучна нощница, всичко това ѝ се струваше доста неприлично, но сега, когато бе омъжена, се чувстваше задължена да ги носи.

Надяна през глава една от нощниците и когато погледна надолу към тялото си, ахна и скочи в леглото. Бледорозовата коприна дори не претендираше, че скрива извивките на тялото ѝ или тъмната розовина на зърната ѝ. Хенри бързо дръпна завивките до брадичката си. Когато Дънфорд се върна, бе облечен само в тъмнозелен халат, който стигаше до коленете му и тя отмести поглед.

— Хен, защо си толкова нервна? — попита той сухо. — Не е като да не сме го правили преди.

— Тогава беше различно.

— Защо? — Дънфорд я изучаваше внимателно, докато мислите му препуснаха в най-различни депресиращи посоки. Дали беше различно, защото вече не трябваше да се преструва, че го обича? Сега, когато Станидж Парк, като нейна собственост, бе в безопасност, вероятно се опитваше да измисли как най-бързо да го прогони от имението.

Тя замълча за цяла минута преди да му отговори:

— Не знам.

Той я погледна, видя неискреността в очите ѝ и усети как гневът се надига в него.

— Е, не ме интересува — почти изръмжа той. — Не ми пука, ако е различно. — Смъкна халата и се настани на леглото с животинска грация. Покри я с тялото си, подпирайки се на ръцете и коленете си, докато наблюдаваше как очите ѝ се разшириха от страх, изпълнени с опасения.

— Мога да те накарам да ме пожелаеш — прошепна той. — Знам, че мога да го направя. — Отпусна се надолу, докато не се

настани на една страна до нея, върху завивките, под които се бе скрила. Ръката му се промуши зад врата ѝ и я придърпа към себе си.

Хенри усети за частица от секундата горещия му дъх преди устните му да покроят нейните. Докато я примамваше да му отвърне, тя бясно се опитваше да придаде смисъл на поведението му. Със сигурност *действаше*, сякаш я желае.

Все пак знаеше, че не е така, поне не бе достатъчно за него, за да изостави всички останали жени. Нещо в нея си бе отишло, но не знаеше какво. Внезапно смутена, тя се отдръпна, а пръстите ѝ покриха подутите ѝ от целувката устни. Той я изгледа иронично.

— Не съм добра в целуването — изтърси тя.

— Научих те, Хен, доста си опитна — разсмя се той. И тогава сякаш, за да ѝ докаже, я целуна отново, с горещите си и взискателни устни.

Тя не успя да потисне отклика си и топлината разцъфна в нея, изгаряйки кожата ѝ отвътре навън. Умът ѝ обаче остана странно безпристрастен, когато усети езика му да изследва контурите на лицето ѝ, тя се съсредоточи върху реакцията на тялото си, опитвайки се да разбере какво означава за нея, да не е достатъчна, за да поддържа интереса му.

Дънфорд сякаш не забелязваше липсата ѝ на концентрация, ръцете му разпалваха топлината в тялото ѝ, изгаряйки я през тънката коприна на нощницата. Той я разтвори, оголвайки кожата ѝ за хладния нощен въздух. Ръцете му се отправиха нагоре, плъзгайки се по плоския ѝ корем, докато не достигнаха...

Гърдите ѝ!

— О, Господи, недей! — изтърси тя.

Дънфорд повдигна глава и се вгледа в лицето ѝ:

— Хенри, какво, по дяволите, не е наред сега?

— Не можеш, аз не мога.

— *Можеш* — с мъка ѝ отговори той.

— Не, те са твърде...

Тя погледна надолу, обективно неочаквайки да я прониза болка. Чакай малко, не са толкова малки. Какво, по дяволите, не беше наред с него, че не можеше да се наслади на чифт перфектно оформени гърди. Наклони глава, опитвайки се да проучи формата им.

Дънфорд премигна. Момичето... не съпругата му, бе извила врата си по доста неудобен начин и се взираше в гърдите си, сякаш никога не бе виждала нещо подобно.

— Какво правиш? — попита той, твърде объркан, за да поддържа гнева си.

— Не знам. — Погледна го с очи, пълни със странната комбинация от недоумение и раздражение. — Някак си, не изглеждат наред.

— Какво не е наред? — разгневен извика той.

— Гърдите ми.

Би бил по-малко изненадан, ако започнеше да му изнася лекция за относителните различия между Юдаизма и Исляма.

— *Гърдите ти?* — повтори той, но гласът му бе по-суров, отколкото бе искал. — За Бога, Хенри, добре са.

Добре? *Добре?* Не искаше да са добре. Искаше да са перфектни, поразителни, напълно пленителни. Искаше той да я желае толкова много, че да я смята за най-красивата жена на света, дори ако тежеше триста килограма или имаше брадавица на носа. Искаше да я желае толкова силно, че да изгуби всякаква представа за себе си.

Но най-много от всичко искаше да я желае така, че никога да не се нуждае от друга жена.

„Добре“ бе нещо, което не можеше да понесе, дори когато устните му уловиха зърното ѝ в горещата целувка. Изви се и успя да се отскубне от прегръдката му, стана от леглото и трескаво притисна разтворената нощница към тялото си. Дънфорд издиша кратко няколко пъти. Беше му изключително трудно и очевидно губеше търпение с новата си съпруга.

— Хенри, връщай се в леглото, веднага! — нареди той.

Тя поклати глава, мразейки се, задето се крие в ъгъла, но всеки път постъпваше така.

Той скочи от леглото, незаинтересован от начина, по който ерекцията изпъкваше върху голото му тяло. Хенри се вгледа в него с комбинация от уплаха и учудване — уплаха, защото той я настигаше подобно на заплашителен бог, и учудване, защото бе недвусмислено ясно, че има нещо в нея, което той харесва. Този мъж със сигурност я желаше.

Дънфорд я сграбчи за раменете и я разтърси. Но нямаше ефект, не успя да изтръгне думи от устата ѝ, затова я разтърси отново.

— Какво, *по дяволите*, не е наред с теб?

— Не знам — извика тя, изненадана от силата на отговора си. — Не знам и това ме убива.

Каквото и да удържаше яростта на Дънфорд, изчезна и гневът му избухна. Как се *осмеляваше* тя да се изкарва жертвата в този безсрамен съюз.

— Ще ти кажа какво, *по дяволите*, не е наред с теб — каза той с нисък, заплашителен тон. — Ще ти кажа какво *точно* не е наред с теб. Ти...

Запъна се с думите, неподготвен за гледката на пълно нещастие, което заля лицето ѝ. Не. *Не!* Няма да си позволи да я съжалява. Опитвайки се да не обръща внимание на острата болка в очите ѝ, той продължи:

— Знаеш, че малката ти игра свърши, нали? Получи отговор от Розалинд и знаеш, че ми е известно.

Хенри се втренчи в него, дишането ѝ се учести.

— Знам всичко за теб — продължи той с дрезгав смях — Знам, че ме смяташ за *достатъчно добър човек*. Знам, че се омъжи за мен заради Станидж Парк. Е, постигна го. Получи безценното си имение. *Но аз получих теб.*

— Защо се ожени за мен? — прошепна тя.

Той изсумтя в отговор:

— Един джентълмен никога не изоставя една дама. Помниш ли? Правило номер 363 в „Как да се придържаме към...“

— Не! — избухна тя. — Това трябваше да те спре. Защо се омъжи за мен?

Очите ѝ го умоляваха за отговор, но той не знаеше какво иска да чуе тя. По дяволите, дори не знаеше дали желае да отговори на този въпрос. Остави я да се измъчва още известно време.

— Знаеш ли какво, Хенри? — каза той със страшен глас — Нямам ни най-малка представа.

Дънфорд наблюдаваше как огънят трепка в очите ѝ, отвратен от себе си и факта, че се наслаждава на страданието ѝ, но бе прекалено бесен, и да, неспособен да направи друго, освен да я прикове в прегръдката си и да превземе устните ѝ със своите. Разкъса нощницата

й и едва когато остана гола като него, горещата й кожа се притисна към неговата.

— Но сега си моя — прошепна той разпалено, устните му милваха шията й, — моя завинаги.

Целуна я със страст, породена от ярост и отчаяние, и усети момента, в който желанието я връхлетя. Устните й се придвижиха към слепоочията му, ръцете й се плъзнаха по стегнатите мускули на гърба му, а бедрата й и се притиснаха настоятелно към неговите.

Това беше същинско мъчение, но той не можеше да му се насити. Копнееше да бъде обгърнат от нея, да се зарови в тялото й и никога да не я пусне. Загубен в желанието си, не бе сигурен как са се върнали обратно в леглото, но явно се бяха справили, защото скоро се озова над нея, притискайки я по интимен начин.

— Моя си, Хенри — прошепна той, — моя!

Тя изстена, неспособна да отговори. Той се преобърна на една страна и я издърпа със себе си. Ръката му придърпа глезена й над бедрото му.

— О, Дънфорд — простена тя.

— О, Дънфорд, какво? — промърмори той, гризвайки нежно със зъби меката част на ухото й.

— Аз... — въздъхна тя тежко, когато той сграбчи бедрата й.

— Нуждаеш ли се от мен, Хенри?

— Аз н... — не успя да довърши изречението, нещо ставаше с дишането й и тя едва говореше.

Той плъзна ръка надолу по дупето й, подмина чувствените извивки и докосна женствеността й.

— *Нуждаеш ли се от мен?*

— Да, да! — извика тя, отвори очи и погледна в неговите. — Моля те!

Всички мисли за гняв и отмъщение напуснаха ума му, докато се взираше в ясните сиви дълбини на очите й. Можеше да почувства само любов, докато си спомняше единствено смеха и интимността, която бяха споделили. Целуна я по устните, спомняйки си първия път, когато видя усмивката й — тази безочлива, дръзка усмивка. Прокара ръце по нейните, спомняйки си как упорито бе вдигала камъни върху стената на свинарника, докато той бе седял и я наблюдавал.

Това беше Хенри и я обичаше. Не можеше да направи нищо по въпроса.

— Кажи ми какво желаеш — прошепна той.

Тя се втренчи сляпо в него, неспособна да отговори.

— Искаш ли това? — Дънфорд потърка едното ѝ зърно с палеца и средния си пръст, наблюдавайки го как се втвърдява и щръква.

— О, Боже мой, Господи! — простена тя.

— Какво ще кажеш за това? — Нежно я положи по гръб и постави ръцете си отстрани на бедрата ѝ. Бавно ги разтвори, без да среща съпротива. С арогантна усмивка се наведе и я целуна по устните, докато пръстите му галеха горещите гънки на женствеността ѝ.

Препускащият ѝ пулс отговори вместо нея. Той се усмихна дяволито:

— Кажи ми, дяволче, искаш ли *това*? — С целувки се спусна надолу по тялото ѝ, оставяйки огнена пътека между гърдите ѝ и по плоския ѝ корем, докато устните не срещнаха пръстите му.

— О, Дънфорд — простена тя. — О, Боже мой!

Можеше да прекара часове, правейки любов с нея по този начин. Тя бе сладка и загадъчна, истинска жена. Но можеше да усети, че се приближава към кулминацията и искаше да се присъедини към нея и оргазма ѝ. Нуждаеше се от чувството за тялото ѝ, стегнато около него.

Той се плъзна по нея, докато не застанаха отново лице в лице.

— Желаш ли ме, Хенри? — прошепна той. — Няма да го направя, ако не ме искаш.

Хенри го погледна със замъглени от страст очи:

— Да, Дънфорд.

Той почти потръпна от облекчение, без да знае откъде би намерил силата да спази думата си, ако му бе отказала. Мъжествеността му бе тежка и твърда, тялото му копнееше за освобождение. Проникна в нея, напредвайки бавно. Тя бе топла и влажна, но стегната от неопитност и трябваше да се насили да съдържа порива си.

Но Хенри не се интересуваше от това. Притисна се към него и изви бедрата си, за да поеме цялата му дължина. Това беше повече, отколкото Дънфорд можеше да понесе, тласна се напред, изпълвайки я до край.

Беше като завръщане у дома и Дънфорд се облегна на лактите си, за да може да я наблюдава. Изведнъж не можеше да си спомни, защо ѝ е толкова ядосан. Погледна я и всичко, което можеше да види бе лицето ѝ — когато му се бе усмихвала, или присмивала, или треперенето на устните ѝ, когато мъката от смъртта на бебето в изоставената къща я бе застигнала.

— Хенри — простена той. Обичаше я. Гласна се напред в нея, изгубвайки се в ритъм дънфорд като света. Обичаше я. Нов гласък.

Обичаше я. Целуна челото ѝ в отчаян опит да се приближи дори по-близо до душата ѝ.

Обичаше я.

Усети как под него тя ускори ритъма си. Започна да се извива, докато странни кратки звуци се откъсваха от устните ѝ. И тогава извика името му и в тази единствена дума се съдържаше цялата ѝ любов.

Усещането за кулминацията ѝ го гласна към ръба.

— О, Боже мой, Хенри! — извика той, неспособен да контролира мислите, действията или думите си. — Обичам те.

Хенри замръзна, докато хиляди мисли препуснаха през съзнанието в рамките на секунда.

Той каза, че я обича.

Спомни си магазина за дрехи и как внимателно бе настоявал да пробва роклята за несъществуващата му сестра. Дали беше истина? Когато бяха в Лондон, му се наложи да се бори с ревността си, защото тя бе избрала измежду всички хора да се разходи с Нед Блайдън.

Възможно ли бе да я обича, но все още да желае други жени?

Спомни си лицето му, излъчващо дълбока нежност, когато я бе попитал дали го желае. Бе ѝ казал „*Няма да го направя, ако не ме искаш*“.

Можеше ли тези думи да принадлежат на човек, който не е влюбен?

Обичаше я. Вече не се съмняваше в това. Обичаше я, но тя все още не бе достатъчно жена за него. Господи, това бе почти толкова болезнено, колкото и мисълта, че не изпитва нищо към нея.

— Хенри? — гласът на Дънфорд бе дрезгав от преживяната страст.

Тя докосна бузата му и нежно каза:

— Вярвам ти.

— В какво вярваш? — премигна той.

— В теб. — Една сълза се отрони от окоето ѝ, спусна се по слепоочието ѝ, за да изчезне във възглавницата под нея. — Вярвам, че ме обичаш.

Той се втренчи в нея със смаяно изражение. *Вярваше му?* Какво, по дяволите, имаше предвид? Хенри извърна глава, така че да не вижда лицето му:

— Искан ми се... — започна тя.

— Какво, Хенри? — попита Дънфорд. Сърцето биеше в гърдите му, някак си осъзнаваше, че съдбата му висн на косъм.

— Искан ми се... да можех... — тя се задави с думите, желаеща да му каже: „Искан ми се да бях жената, от която се нуждаеш“, но не съумя да признае недостатъците си в тази толкова уязвима ситуация.

Не, че имаше значение, така или иначе. Дънфорд никога нямаше да чуе края на изречението, защото вече бе на крака и на половината път към вратата, тъй като не желаше да усети съжалението ѝ, докато му казва: „Искан ми се да можех и аз да те обичам.“

* * *

Хенри се събуди на следващата сутрин с жестоко пулсиране в слепоочията си. Очите я боляха, вероятно защото бе плакала цяла нощ.

Със залитане тя се отправи към умивалника с вода, наплиска лицето си, но това не облекчи дори малко болката ѝ.

По някакъв начин бе успяла да съсипе брачната си нощ. Предполагаше, че не трябва да се чувства изненадана. Някои жени бяха родени като нежни грации и беше крайно време да приеме, че тя не е една от тях. Беше глупаво дори да се опитва да бъде такава. С тъга си спомни за Бел, която сякаш винаги знаеше какво да каже или да облече. Но всъщност беше много повече. Бел притежаваше вродена женственост, без значение беше колко упорито прекрасната баронеса се бе старала да я обучи. Бел твърдеше, че е постигнала голям напредък, но Хенри знаеше, че баронесата е твърде мила, за да каже нещо друго.

Хенри се отпрати към стаята за преобличане, която свързваше двете големи спални в една господарска. Карлайл и Виола спяха заедно, затова едната стая била използвана за всекидневна. Хенри предположи, че ако не иска да прекарва всяка нощ с Дънфорд, ще трябва да постави още едно легло в другата стая.

Въздъхна, осъзнавайки, че иска да прекарва нощите със съпруга си и се мразеше за това.

Тя влезе в стаята за преобличане, отбелязвайки, че някой вече е разопаковал роклите, които бе донесла от Лондон.

Предполагаше, че сега ще трябва да наеме прислужница, тъй като повечето от роклите биха били невъзможни за обличане без чужда помощ.

Тя премина покрай роклите към купа мъжки дрехи, грижливо сгънати и поставени на един рафт. Взе чифт бричове. Твърде малки, за да са на Дънфорд, вероятно бяха чифт от тези, които бе оставила.

Хенри приглади бричовете с ръка, след което погледна с копнеж към новите рокли. Бяха прекрасни, във всеки нюанс на дъгата и ушити от най-меките платове, които можеше да си представи. Все пак бяха направени за жената, в която се бе надявала да се превърне, а не тази, която бе в действителност.

Хенри преглътна болката си, обърна гръб на роклите и обу бричовете си.

* * *

Дънфорд погледна нетърпеливо към часовника си, докато закусваше. Къде, по дяволите, бе Хенри. Беше слязъл преди около час.

Поднесе поредната хапка от вече студените си яйца към устата си. Вкусът им бе ужасен, но той не забелязваше. Все още можеше да чуе гласа на Хенри в главата си, толкова силен, че притъпяваше останалите му сетива.

Иска ми се да можех... Иска ми се да можех... Иска ми се да можех и аз да те обичам.

Не беше трудно да довърши изречението вместо нея.

Чу ехото от стъпките ѝ по стълбите и се изправи, преди дори да е достигнала до вратата. Когато се появи, изглеждаше уморена, лицето ѝ

бе измъчено и изпито. Дънфорд нахално я огледа отгоре до долу, носеше предишните си дрехи, а косата ѝ бе вързана на конска опашка.

— Нямах търпение да се върнеш на работа, нали, Хенри? — чу се да казва.

Тя кимна рязко в отговор.

— Само недей да обличаш тези неща извън имението. Сега си моя съпруга и поведението ти ми се отразява. — Дънфорд улови присмеха в гласа си и се намрази за това. Винаги бе обичал независимия дух на Хенри, бе се възхищавал на чувството ѝ за практичност, което я караше да носи мъжки дрехи, докато работи. Сега той се опитваше да я нарани, да я накара да изпита същата болка, която сковаваше сърцето му. Осъзнаваше го и се отвращаваше от себе си.

— Ще се опитам да се държа прилично — отговори Хенри със студен глас. Погледна надолу към чинията с храна, която бе поставена пред нея, въздъхна и я отблъсна.

— Не съм гладна.

— Не си гладна? О, хайде сега, та ти ядеш като кон.

Тя трепна:

— Колко мило от твоя страна да посочиш колко съм женствена.

— Не си облечена подходящо за господарка на имението.

— Харесах тези дрехи.

Мили Боже, сълзи ли изпълваха очите ѝ.

— За Бога Хенри, аз... — той прокара ръка през косата си.

Какво му ставаше? Превръщаше се в мъж, който определено не харесваше. Трябваше да се махне отгук.

Изправи се и рязко каза:

— Заминавам за Лондон.

— Какво? — Хенри бързо обърна главата си към него.

— Днес, тази сутрин.

— Тази сутрин? — прошепна тя, толкова тихо, че нямаше шанс да я бе чул. — В деня след брачната ни нощ?

Той напусна стаята, без да се сбогува.

* * *

Следващите няколко седмици бяха по-самотни, отколкото Хенри някога си бе представяла. Животът ѝ бе почти същият, както преди Дънфорд да се появи в него, с едно огромно изключение. Бе опитала от любовта, бе я държала за кратко в ръцете и за една секунда бе изживяла истинско щастие.

Сега всичко, което имаше, бе голямото, празно легло и спомените за мъжа, който бе прекарал една нощ в него.

Прислугата се отнасяше към нея с необичайна доброта, толкова необичайна, че Хенри смяташе, че може да се счупи под тежестта на тяхната загриженост. Искаше ѝ се да престанат да я третираат като крехка черупка и да започнат да се отнасят с нея, като със старата Хенри, която лудуваше из Станидж Парк, облечена с бричове. Тогава не я интересуваше, а и не знаеше какво пропуска, заграбвайки се в Корнуол.

Хенри чуваше какво говорят: „Бог трябва да го накаже, задето остави бедната Хенри сама“ и „Човек не трябва да е толкова самотен“. Единствено мисис Симпсън бе достатъчно откровена, за да я потупа по ръката с думите:

— Бедното пиленце.

Буца бе заседнала в гърлото на Хенри, когато чу утешителните думи на Симпи и избяга, за да скрие сълзите си. А когато сълзите ѝ свършиха, се посвети на работата в Станидж Парк.

Един месец след като Дънфорд я бе изоставил, тя можеше с гордост да признае пред себе си, че имението никога не бе изглеждало по-добре.

* * *

— Връщам ти ги обратно.

Дънфорд отмести погледа си от чашата с уиски към Бел и към купчината с пари, които бе струпала пред него. Повдигна едната си вежда въпросително.

— Това са хиляда лири, моята награда — обясни тя, дразнейки го с искреността, изписана на лицето ѝ. — Спомням се, че залогът, който направих за теб гласеше „вързан, окован и ще ти харесва“.

Този път и двете му вежди се повдигнаха.

— Очевидно не ти „харесва“.

Дънфорд отново отпи от уискито си.

— Няма ли да кажеш нещо?

— Ясно е, че няма — отговори той, вдигайки рамене.

Бел постави ръце на кръста си:

— Въобще можеш ли да кажеш нещо? Нещо, което да обясни жестокото ти поведение?

Изражението му се вкамени:

— Трудно ми е да разбера защо изобщо си мислиш, че си в позиция да изискваш каквито и да е обяснения от мен.

Бел отстъпи назад, покривайки устата си с ръка.

— В какво си се превърнал? — прошепна тя.

— По-добрият въпрос — заяде се той, — би бил „какво ми стори тя?“.

— Хенри не би могла да ти причини това. Какво може да е сторила, за да те направи толкова жесток. Тя е най-сладката, най...

— ... продажната жена, която познавам.

Бел издаде звук, който бе наполовина смях, наполовина изсумтяване и съдържаше чисто недоверие.

— Хенри? Продажна? Със сигурност се шегуваш.

Дънфорд въздъхна, осъзнавайки, че донякъде е бил несправедлив със съпругата си.

— Може би „продажна“ не е най-подходящата дума. Съпругата ми... Тя... — той направи жест на признато поражение с ръка. — Хенри никога не би била способна да обича *някого* така, както обича Станидж Парк. Това не я прави лош човек, просто я прави... прави...

— Дънфорд, за какво говориш?

Той повдигна рамене в отговор и я попита:

— Бел, изпитвала ли си несподелена любов? Имам предвид, била ли си потърпевшата страна?

— Дънфорд, Хенри те обича, знам го.

Безмълвно той поклати глава.

— Очевидно е, всички знаем, че те обича.

— Имам писмо, написано от нея самата, в което е посочено друго.

— Трябва да има някаква грешка.

— Бел, няма грешка — изсмя се с дрезгав, себесъжаляващ смях,
— различна от тази, която направих, когато казах „да“.

* * *

След като бе прекарал цял месец в Лондон, Бел отново го посети. Искаше му се, да може да заяви, че за него е удоволствие да я види, но истината беше, че нищо не можеше го изтръгне от меланхолията му.

Виждаше Хенри навсякъде. Гласът ѝ отекуваше в главата му. Липсваше му толкова много, че усещаше болка.

Самият той се презираше задето я желае, чувстваше се жалък заради любовта, която изпитваше към жена, която никога нямаше да отвърне на чувствата му.

— Добър ден, Дънфорд — поздрави го дружелюбно Бел, когато надникна в кабинета му.

— Бел — наклони глава той в отговор.

— Мисля, че ще ти е приятно да разбереш, че Ема роди момченце преди два дни. Смятам, че и Хенри ще се зарадва на новината — добави тя многозначително.

Дънфорд се усмихна за пръв път от месец насам.

— Момче, а? Ашбърн мечтаеше за момиченце.

Бел омекна:

— Да, негодува, защото Ема винаги получава това, което иска, но не би могъл да бъде по-горд баща.

— Бебето е здраво, нали?

— Голямо и розово, с гъста черна коса.

— Сигурен съм, че ще е голяма напаст.

— Дънфорд — каза Бел тихо, — някой трябва да каже на Хенри. Тя би искала да знае.

Той я погледна безизразно:

— Ще ѝ напиша бележка.

— Не — отвърна тя, а гласът ѝ бе остър. — Някой трябва да ѝ каже лично. Тя много ще се зарадва, ще иска да го отпразнува с някого.

Дънфорд преглътна. Толкова силно копнееше да види съпругата си. Искаше му се да я докосне, да я държи в ръцете си, да вдъхне аромата на косите ѝ. Искаше да притисне с ръка устните ѝ, така че да

не може да му каже нито една проклета дума, да прави любов с нея, преструвайки се отново, че тя го обича.

Размекваше се и го знаеше. Но Бел току-що бе пристигнала с причина, заради която да се върне в Корнуол, без да пожертва каквото бе останало от гордостта му.

— Аз ще ѝ кажа — отвърна той и се изправи.

Облекчението на Бел бе очевидно.

— Заминавам за Корнуол, защото тя трябва да знае за бебето. Ще иска да знае — разсъждаваше той. — Ако аз не ѝ кажа, кой ще го направи? — погледна към Бел сякаш настояваше за одобрението ѝ.

— О, да — съгласи се набързо тя. — Ако не отидеш, не виждам как ще разбере. Със сигурност трябва да отидеш.

— Да, да — съгласи се той разсеяно. — Наистина трябва да се срещна с нея, просто нямам избор.

Бел се усмихна многозначително:

— О, Дънфорд, не искаш ли да знаеш името на бебето?

— Да, това би било от полза — отвърна той, изглеждаше смутен.

— Нарекота го Уилям, в твоя чест.

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Хенри изриваше калта. Не че ѝ харесваше особено да го прави. Никога не ѝ е харесвало. Винаги бе смятала, че като човек, който отговаря за Станидж Парк, трябва да участва в ежедневната неприятна работа в имението. Но дори на нея, не ѝ бе хрумвало да се включва в такава мръсна работа. Сега обаче нямаше нищо против. Физическата работа държеше ума ѝ далеч от мрачните мисли. И вечер, когато си лягаше, се чувстваше толкова уморена, че заспиваше веднага, което бе истинска благословия. Преди да открие лек срещу безсънието, тя прекарваше часове, взирайки се в тавана. Изучаваше, наблюдаваше и не виждаше нищо друго освен проваления си живот.

Хенри заби лопата в мръсотията, опитвайки се да игнорира калта, която опръска ботушите ѝ. Мислеше си за ваната, която ще вземе следобед и колко приятно ще бъде. Да, вана... с лавандула. Не, розовите листенца ухаят по-приятно. Искаше ли да ухае на рози?

Хенри прекарваше по-голямата част от следобедите си по този начин, отчаяно стараейки се да мисли за всичко друго, но не и за Дънфорд.

Приключи с неприятното задължение, остави лопатата и бавно се отпрати обратно към къщата, насочвайки се към входа за прислугата.

Цялата бе мръсна и ако оставеше петна по килима в приемния салон, никога не би могла да се отърве от неприятната миризма.

Една от прислужниците бе на стълбите и хранеше с морков Руфъс. Хенри я помоли да се погрижи за ваната ѝ, навеждайки, се, за да погали заека по главата. След това отвори вратата и се насили да поздрави по обичайния начин мисис Симпсън. Хенри се усмихна на икономката, взе една ябълка и отхапа, преди да се обърне към нея. Изражението на Симпи бе доста странно, почти ядосано.

— Симпи, всичко наред ли е? — попита Хенри, преди да повдигне ябълката към устните си за нова хапка.

— Той се върна.

Хенри замръзна, зъбите ѝ бяха забити в ябълката. Бавно я извади от устата си, оставяйки перфектни отпечатъци от зъбите си върху нея.

— Предполагам, че имаш предвид съпруга ми — каза тя внимателно.

Мисис Симпсън кимна и даде воля на чувствата си:

— Трябваше да му кажа какво мисля за него, без да се замислям за последствията. Трябва да е чудовище, за да те остави по този начин. Той...

Хенри не чу остатъка от думите ѝ. Краката ѝ, неподвластни на ума ѝ, вече я извеждаха от кухнята към страничното стълбище. Не знаеше дали бяга към него или далеч от него. Нямаше никаква представа къде се намира той. Можеше да е в кабинета, всекидневната или в спалнята.

Затаи дъх, надявайки се да не е в спалнята, отвори вратата и замръзна. Никога не е била човек с късмет.

Дънфорд стоеше до прозореца и изглеждаше непоносимо красив. Бе свалил палтото си и разхлабил вратовръзката си. Наклони глава в поздрав към нея:

— Хенри.

— Върнал си се — успя само да каже тя.

Той сви рамене.

— Аз... т-трябва да се изкъпя.

Намек за усмивка докосна устните му.

— Направи го тогава — каза той и посегна към звънеца.

— Вече се погрижих да поръчам. Прислугата всеки момент трябва да е тук, за да напълни ваната.

Дънфорд отпусна ръката си и се обърна.

— Предполагам, че се питаш защо се върнах.

— Ами... всъщност да. Не мисля, че е свързано с мен.

Той трепна.

— Ема роди момченце. Реших, че би искала да знаеш.

Наблюдаваше как изразът на лицето ѝ се промени от безнадеждно недоверие към истинска радост.

— О, но това е чудесно — възкликна тя. — Дадох ли му вече име?

— Уилям — отвърна смутено той. — Нарекох го с моето име.

— Трябва да си много горд.

— Всъщност доста, ще бъда кръстник, това е голяма чест.

— О, да. Трябва да си щастлив, те също.

— Много са щастливи.

В този момент нямаше какво повече да си кажат. Хенри се втренчи в краката на Дънфорд, а той в челото ѝ.

— Наистина трябва да се изкъпя — изтърси тя накрая.

Последва почукване на вратата и две прислужници влязоха, носейки кофи пълни с гореща вода. Изкараха ваната от стаята за преобличане и започнаха да я пълнят.

Хенри се вгледа във ваната, а на свой ред Дънфорд се втренчи в нея, представяйки си я докато се къпе. В крайна сметка изруга и напусна стаята.

* * *

Следващия път, когато Хенри срещна съпруга си, тя ухаеше повече на цветя, отколкото на свинарник. Дори облече една от роклите си, защото не искаше той да мисли, че носи мъжки дрехи само за да го дразни. Не искаше да му доставя удоволствие, като му даде да разбере колко често бе в мислите ѝ.

Преди вечеря той я чакаше в трапезарията, а пред него на масата бе поставена чаша уиски. Изправи се, когато тя влезе, очите му се спряха на лицето ѝ, а изражението му можеше да се определи единствено като измъчено.

— Изглеждаш прекрасно, Хен — каза той, но звучеше сякаш му се искаше да не е така.

— Благодаря, ти също изглеждаш добре. Всъщност винаги изглеждаш добре.

— Желаяш ли питие?

— Тъъ... да. Не. Имам предвид да... Да, желая.

Той ѝ обърна гръб и се засуети с гарафата, така че тя не успя да види усмивката му.

— Какво предпочиташ?

— Всичко би било подходящо.

Дънфорд ѝ наля чаша шери:

— Заповядай.

Тя взе чашата от протегнатата му ръка, уверявайки се, че няма да го докосне. Реши, че виното ще я подкрепи, отпи глътка и попита:

— Колко дълго планираш да останеш?

Устните му се извиха в усмивка:

— Какво нетърпение да се отървеш от мен, нали?

— Не — отрече тя веднага. — Въпреки че по-скоро мислех, че *ти* няма да искаш да прекараш твърде дълго време с мен. Аз ще съм напълно доволна да останеш. — И само от гордост добави: — Няма да нарушиш ежедневието ми.

— О, да, разбира се, че няма. Аз съм достатъчно добър човек, почти бях забравил.

Хенри се сви от горчивината, с която прозвучаха думите му.

— Не бих дошла в Лондон, за да разруша *твое* ежедневието — парира го тя. — Боже опази да преча на *социалния* ти живот.

Той я изгледа безучастно.

— Нямам представа за какво говориш.

— Защото си твърде любезен, за да го обсъждаш — промърмори тя, почти пожелавайки си той да коментира любовницата си, — или може би смяташ мен за твърде любезна?

— Пътувах цял ден и съм твърде уморен, за да се опитвам да разреша малките ти загадки. Ако ме извиниш, отивам да вечерям. Може да се присъединиш към мен, ако желаеш. — С тези думи той се изправи и излезе.

Хенри бе научила достатъчно за обществото и знаеше, че току-що се бе отнесъл непростимо грубо с нея. И го познаваше достатъчно добре, за да знае, че го е направил нарочно. Измарширува след него навън от стаята, обърна се към отдалечаващата му се фигура и извика:

— Не съм гладна.

И след това изтича по стълбите към стаята си, игнорирайки протеста на стомаха си.

* * *

Вечерята имаше вкус на стърготини. Дънфорд гледаше право напред, докато ядеше, пренебрегвайки прислугата, която сочеше

празното място пред него, очевидно чудейки се дали трябва да разтребят.

Той приключи с вечерята си за десет минути, изяждайки първото ястие и игнорирайки останалите. Това чувство бе съкрушаващо, да седи срещу мястото, където Хенри би трябвало да бъде, подложен на враждебното отношение на служителите, всеки от които я обичаше безрезервно.

С избутване на стола, той стана и се оттегли в кабинета си, където си наля чаша уиски. И още една, последвана от още една. Но не бе достатъчно, за да го превърне във вонящ пияница, просто го накара да се замисли. Но беше достатъчно, за да запълни времето си, докато бъде сигурен, че Хенри е заспала.

Проправи си път до спалнята си, лъкатушейки леко докато вървеше. Какво щеше да прави със съпругата си? Господи, каква бъркотия. Обичаше я, но не искаше да я обича. Всъщност искаше да я мрази, но не можеше... въпреки липсата на любов от нейна страна, тя все още бе толкова прекрасна, както когато се срещнаха и никой не можеше да я обвинява за привързаността и предаността, която изпитваше към земята. Желаяше я и се презираше за слабостта си. И кой, по дяволите, знаеше какво мисли тя. Освен, че не го обичаше. Това поне беше ясно.

Иска ми се да можех... Иска ми се да можех и аз да те обичам.

Е, не можеше да съди момичето за липса на желание да опита.

Завъртя дръжката на вратата и със залитане влезе в стаята. Погледът му попадна върху леглото и Хенри. Той си пое дъх и се запита дали го чакаше. Означаваше ли това, че го желае. Не, помисли си той с отвращение, означаваше, че в другата стая няма легло. Тя лежеше там, заспала, а гърдите ѝ се движеха с ритъма на дишането ѝ. Луната беше почти пълна и сиянието ѝ светеше през отворените прозорци. Изглеждаше перфектно, тя бе всичко, което някога е искал. Той се настани удобно в креслото, без да изпуска от поглед спящата ѝ фигура. За сега това беше достатъчно — просто да я гледа докато спи.

* * *

На следваща сутрин Хенри примигна, за да се събуди. Бе спала необичайно добре, което бе изненадващо, предвид стреса от предната вечер.

Тя се прозя, протегна се и седна в леглото.

И тогава го видя.

Беше заспал на стола в другия край на стаята. Все още беше напълно облечен и изглеждаше сякаш му е ужасно неудобно. Защо би го направил? Дали е помислил, че тя не би го приела в леглото си. Или бе толкова отблъснат от нея, че самата мисъл за това му бе непоносима.

С тиха въздишка, тя се измъкна от леглото и се запъти към стаята за преобличане. Облече риза и бричове и на пръсти се върна в спалнята.

Дънфорд не бе помръднал. Тъмната му коса падаше върху очите му, устните му изглеждаха сякаш създадени за целувка, а едрото му тяло все още бе заклещено по най-неудобен начин в малкото кресло.

Хенри не можеше да понесе гледката. Не я интересувахе, че я бе изоставил един ден, след като се бяха върнали в Корнуол. Не я беше грижа за невероятната му грубост от снощи. Дори не я интересувахе, че не я бе пожелал достатъчно, за да се откаже от любовницата си.

Единствената мисъл на сърцето ѝ бе, че въпреки всичко все още го обича и не можеше да понесе да го гледа как страда.

Тя се промъкна тихо до мястото, където седеше, пхна ръце под раменете му, в опит да го повдигне:

— Ставай, Дънфорд — промърмори тя, стараейки се да го изправи на краката му.

Той премигна няколко пъти сънливо:

— Хен?

— Време е за лягане, Дънфорд.

— Ще се присъединиш ли? — усмихна се той небрежно.

Сърцето ѝ подскочи.

— Аз... о... не, Дънфорд, аз съм напълно облечена. И... ъм, имам задължения, с които трябва да се заема. Да, задължения.

Продължавай да говориш Хен, за да не се изкушиш да го последваш.

Дънфорд изглеждаше напълно съкрушен, но се наведе напред и прошепна пиянски:

— Може ли да те целуна?

Хенри преглътна, не беше сигурна дали е буден. Веднъж преди време я бе целунал докато спеше, какво лошо щеше да има, ако се случеше още веднъж. А тя го искаше толкова отчаяно... копнееше така силно за него.

Повдигна се на пръсти и притисна устните си към неговите. Чу стона му, след което ръцете му я обгърнаха, а дланите му се плъзнаха по гърба ѝ.

— О, дяволче — простена той. Ако все още спеше, помисли си тя, поне този път искаше правилния човек. Искаше нея.

Точно сега я желаше. Само нея.

Яростно разкъсаха дрехите си, докато вървяха към леглото, върху което паднаха с преплетени ръце и крака. Той я целуваше отчаяно и вкушваше кожата ѝ, сякаш бе вода, а той умиращ от жажда. Тя бе също толкова обезумяла, обви краката си около него, опитвайки се да го придърпа по-близо и по-близо до себе си, до момента, в който се слоят в един човек.

Преди да се усети той бе вътре в нея, усещането бе сякаш самото небе се бе спуснало в спалнята им, обвивайки ги в перфектна прегръдка.

— О, Дънфорд, обичам те, обичам те, обичам те! — думите излетяха от сърцето към устните ѝ, изпрацайки гордостта ѝ по дяволите.

Вече не я интересуваше, че не бе достатъчно женствена за него. Обичаше го, и той я обичаше по собствен начин, и тя щеше да каже и направи всичко необходимо, за да го задържи. Щеше да преглътне гордостта си, да се унижи — всичко, само за да се избави от болезнената самота, която бе изпитала през изминалия месец.

Изглежда сякаш Дънфорд не я бе чул, толкова бе погълнат от желанието на тялото си. Той се потопи в нея, всеки тласък изтръгваше от устните му стенание. Хенри не можеше да разчете изражението на лицето му, дали изпитваше агония или наслада, а може би по малко и от двете. Накрая точно когато женствеността ѝ започна да трепери около него, той проникна в нея с един последен тласък, крещейки името ѝ, докато се изливаше в нея.

Дъхът на Хенри спря, когато бе завладяна от собственото си освобождение. Приветства тежестта на Дънфорд, когато той рухна

върху нея, наслаждавайки се на резките движения, които съпътстваха накъсаното му дишане. Лежаха така в продължение на няколко минути, мълчаливи и задоволени, когато той изпъшка и се претърколи от нея.

Сега бяха един до друг, лице в лице и Хенри не можеше да откъсне очи от него, а той се наведе напред и я целуна.

— Каза ми, че ме обичаш — прошепна той.

Хенри не отговори, чувстваше се сякаш бе хваната в капан.

Ръката му стисна бедрото ѝ.

— Обичаш ли ме?

Тя се опита да каже да, опита се да каже и не, но не успя да му отговори. Думите я задушаваша, тя се освободи от прегръдката му и изпълзя от леглото.

— Хенри — гласът му беше нисък и настояваше за отговор.

— Не мога да те обичам! — изкрещя тя, пъхайки ръце в разкъсаната преди малко риза.

Дънфорд се втрени в нея, шокиран, в продължение на няколко секунди, преди да попита:

— Какво искаш да кажеш?

Хенри напъха ризата в панталоните си.

— Нуждаеш се от повече, отколкото мога да ти дам — обясни тя, сдържайки риданията си, — затова никога няма да бъдеш това, от което аз се нуждаю.

Сърцето на Дънфорд бе наранено, и той не обърна внимание на първата половина от думите ѝ, фокусиран единствено върху втората. Изражението му стана каменно, отдалечи се от леглото и се зае с обличането на собствените си дрехи.

— Добре тогава — каза той с равен тон, който целеше да скрие колко му е трудно да сдържа емоциите си. — Незабавно заминавам за Лондон, още този следобед, ако е възможно.

Хенри преглътна мъчително.

— Това достатъчно скоро ли е за теб?

— Ти... заминаваш? — попита тя, гласът ѝ бе много тих.

— Нали това искаш? — извика той, извисявайки се над нея, като опасен и гол бог. — Нали?

Хенри поклати глава, движението бе съвсем леко, но той го забеляза.

— Тогава какво, по дяволите, искаш? — извика отново Дънфорд.
— Знаеш ли изобщо?

Тя продължи да го гледа безмълвно, а той изруга яростно.

— Писна ми от твоите игрички, Хенри. Когато решиш какво точно искаш от брака ни, напиши ми бележка. Ще бъда в Лондон, където познатите ми не се опитват да разкъсат душата ми на парчета.

Хенри не усети кога бе завладяна от гнева. Яростта я заля, и преди да осъзнае какво прави, вече крещеше:

— Тръгвай тогава! Хайде! Заминавай за Лондон и се забавлявай с жените си. Отиди да си легнеш с Кристин!

Дънфорд напълно замръзна, лицето му бе изпито и преbledняло.

— За какво говориш? — попита той.

— Знам, че задържа любовницата си — каза тя възмутено, — знам, че спеше с нея дори когато бяхме сгодени, дори когато ми се обясняваше в любов. Каза ми, че ще играеш карти с приятели, защото повечето няма да ги виждаш след като се оженим. Но аз те проследих. Видях те Дънфорд, *видях те!*

Той направи крачка към нея, дрехите се изплъзнаха от ръцете му:

— Това е ужасна грешка.

— Да, грешка е — съгласи се тя, цялото ѝ тяло трепереше от вълнение. — Беше грешка да мисля, че някога една жена ще бъде достатъчна за теб, беше грешка да вярвам, че тази жена мога да бъда аз.

— Хенри — прошепна той дрезгаво, — не желая никоя друга освен теб.

— Не ме лъжи — изплака тя. — Не ме интересува какво ще кажеш, стига да не ме лъжеш. Не мога да те задоволя. А толкова упорито се опитвах. Стараех се да се науча на обноски, да нося рокли, дори започна да ми харесва да ги нося, и това отново не бе достатъчно. Не мога да го направя. Знам, че не мога да го направя, но аз... О, Господи — тя се свлече на канапето, завладяна от сълзите си. Цялото ѝ тяло бе разтърсвано от ридания и тя се вкопчи в себе си, опитвайки се да не се разпадне на парчета. — Всичко, което исках бе да бъда единствената — простена тя. — Това беше всичко, което исках.

Дънфорд коленичи пред нея, взе ръцете ѝ в своите, поднесе ги към устните си и почтително ги целуна.

— Хенри, дяволче, любов моя, ти си всичко, което искам. *Всичко*, което искам. Дори не съм поглеждал друга жена, откакто те срещнах.

Тя го погледна, а сълзите продължаваха да се стичат от очите ѝ.

— Не знам какво си мислиш, че си видяла в Лондон — продължи той, — но мога само да предположа, че става въпрос за нощта, в която казах на Кристин, че се нуждае от нов покровител.

— Остана при нея толкова дълго.

— Хенри, не съм те предал. — Ръцете му стиснаха нейните. — Трябва да ми повярваш. Обичам те.

Тя се взря в тези чисти кафяви очи и усети, как светът започва да се руши около нея.

— О, Боже мой — прошепна Хенри, ужас изпълни сърцето ѝ и тя рязко се изправи на крака. — О, Боже мой. Какво направих? Какво направих?

Дънфорд наблюдаваше как кръвта се отдръпва от лицето ѝ и колебливо я повика:

— Хенри?

— Какво направих? — повтори тя, а гласът ѝ ставаше все по-силен. — О, Боже мой.

Изведнъж избяга от стаята. За съжаление Дънфорд бе твърде гол, за да я последва.

Хенри излезе от къщата, спусна се по предното стълбище и остави мъглата да я погълне. Продължи да тича, докато не се озова под защитата на дърветата, където бе сигурна, че жива душа няма да я чуе. И тогава заплака. Свлече се на влажната земя и остана там, ридаейки. Бе получила възможността да изпита най-чистата радост на света, но бе съсипала всичко с лъжите и недоверието си. Той никога нямаше да ѝ прости. И как би могъл, след като тя самата не можеше.

* * *

Четири часа по-късно Дънфорд бе готов да изстърже боята от стените с ноктите си. Къде можеше да е тя?

Дори не обмисляше да изпраца група, която да я търси. Хенри познаваше тази земя по-добре от всеки друг. Беше малко вероятно да е

претърпяла инцидент, но започваше да вали, по дяволите, и тя беше толкова объркана.

Половин час, реши той. Даваше ѝ още половин час.

Сърцето му се сви, когато си спомни отново за болката, изписана на лицето ѝ. Никога не бе виждал такъв израз на истинско страдание, разбира се, ако не броеше случаите през изминалия месец, когато се бе поглеждал в огледалото.

Изведнъж той бе изгубил представа защо бракът им бе такава бъркотия. Обичаше я, и ставаше все по-очевидно, че тя отговаря на чувствата му.

Но въпросите без отговор бяха твърде много. А единственият, който можеше да им отговори бе изчезнал.

* * *

Замаяна, Хенри се запъти към вкъщи. Дъждът се изсипваше върху нея, но тя не го усещаше. Гледаше право напред повтаряйки си:

— Трябва да го накарам да разбере! Трябва...

Беше седяла в основата на едно дърво в продължение на часове, плачейки, докато сълзите ѝ бяха свършили. И тогава, когато дишането ѝ се бе успокоило, тя се бе запитала дали заслужава втори шанс. Хората се учат от грешките си и продължават напред, нали?

Но преди всичко тя дължеше истината на съпруга си.

Когато стигна до предното стълбище на Станидж Парк преди дори да посегне към дръжката на входната врата, тя се отвори с яростен замах.

Дънфорд.

Приличаше на отмъстителен и леко разрошен бог. Бе намръщен и зачервен, пулсът му бясно биеше в основата на шията, а... ризата му бе закопчана накриво.

Той я дръпна безцеремонно в предверието.

— Имаш ли представа какво мина през ума ми, през последните няколко часа? — попита той, а гласът му бе гръмогласен.

Безмълвно тя поклати глава, а той започна да изброява:

— Ров — извика той. — Можеше да си паднала в някой ров. Не, не го казвай, знам колко добре познаваш местността, но все пак

можеше да паднеш в някой ров. Или да те нападнат животни. Или счупен клон на дърво да падне върху теб. Навън бушува буря все пак.

Хенри го зяпна, мислейки си, че малко вятър и дъжд едва ли можеха да се определят като буря.

— Можеше да си нападната от разбойници — продължи той. — Знам, че това е Корнуол и че е на края на света, но и тук има престъпници. Бандити, които няма да се замислят за... за... За Бога, Хенри, дори не искам да мисля за това.

Тя го наблюдаваше докато прокарваше ръка през вече разрошената си коса.

— Ще те заключа в стаята ти.

Сърцето ѝ бе обхванато от надежда.

— Ще те заключа в стаята ти, ще те вържа и... О, Боже милостиви, Хенри, *ще кажеш ли нещо?*

Тя отвори уста и изтърси:

— Нямам приятелка на име Розалинд.

Той се вгледа безизразно в нея:

— Какво?

— Розалинд не съществува. Аз... — погледна настрана, твърде засрамена, за да срещне погледа му. — Написах писмото, знаейки, че ти ще го получиш. Написах го, за да те накарам да развалиш годежа ни.

Дънфорд докосна брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне.

— Защо, Хенри? — попита той, гласът му се бе превърнал в дрезгав шепот. — *Защо?*

Тя преглътна нервно.

— Защото си мислех, че си бил с любовницата си. Не можех да разбера как може да си с мен, след това с нея и...

— Не съм ти изневерил — заяви той ожесточено.

— Знам, знам и съжалявам, толкова съжалявам. — Тя обви ръце около него и зарови лице в гърдите му, в рая, който представляваше прегръдката му. — Можеш ли да ми простиш?

— Но, Хен, защо не ми се довери?

Хенри се почувства неловко, срамът обагри бузите ѝ в розово. Накрая тя му разказа за лъжите на лейди Уолкът. Но не можеше да обвини нея за всичко, ако Хенри бе напълно сигурна в любовта на Дънфорд, не би паднала в капана от лъжи.

Дънфорд я изгледа невярващо:

— И ти й повярва?

— Да, не, първоначално не. Но тогава те проследих. — Хенри замълча, принуждавайки се да го погледне в очите. Дължеше му това парченце честност. — Остана при нея толкова дълго. Не знаех какво да мисля.

— Хенри, защо си решила, че бих пожелал друга жена? Обичам те. Ти знаеше, че те обичам. Не ти ли го казвах достатъчно често?

Той се наведе и притисна брадичката си към челото й, вдишвайки опияняващия аромат на мократа й коса.

— Предполагам, мислех, че не те задоволявам — отговори тя. — Мислех, че не съм достатъчно красива или достатъчно женствена. Толкова упорито се стараех да се науча да бъда истинска дама. Наслаждавах се на обучението. Лондон е толкова прекрасен. Но дълбоко в себе си, аз винаги ще бъда същия човек. Грубовата особнячка...

Той нежно, но здраво стисна раменете й.

— Вярвам, че ти казах веднъж преди да не определяш себе си така.

— Но аз никога няма да бъда като Бел. Никога няма да бъда...

— Ако исках Бел, щях да помоля *нея* да се омъжи за мен — прекъсна я той и я притисна по-плътно към себе си. — Хенри, *обичам те*. Бих те обичал дори да носеше дрипи. Бих те обичал дори ако имаше мустаци — замълча и я ощипа по носа — Е, с мустаците ще бъде трудно. Моля те, обеща ми, че няма да си пускаш.

Хенри се изкикоти напук на себе си:

— Наистина ли не искаш да се променя?

Той се усмихна в отговор:

— Ти искаш ли аз да се променя?

— Не! — отговори тя твърде бързо. — Имам предвид, много те харесвам такъв какъвто си.

Този път той се ухили — познатата, смъртоносна усмивка, която винаги я размекваше.

— Само ме *харесваш*?

— Е — отговори тя, преструвайки се на срамежлива, — мисля, че казах, че много те харесвам.

Дънфорд зарови ръката си в косата ѝ, завъртя лицето ѝ към своето и промърмори:

— Това не е достатъчно, дяволче.

Тя докосна бузата му:

— Обичам те. Съжалявам, че съсипах всичко. Как бих могла да ти се реванширам?

— Можеш да ми кажеш отново, че ме обичаш.

— Обичам те.

— Можеш да ми го кажеш отново утре.

Тя се усмихна:

— Дори няма да имам нужда от напомняне. Бих могла да ти го кажа два пъти.

— И на следващия ден.

— Вероятно бих могла да се справя с това.

— И на следващия...

ЕПИЛОГ

— Ще го убияя!

Ема докосна ръката на Дънфорд:

— Не мисля, че наистина възнамерява да го направи —
прошепна тя.

Дънфорд преглътна, лицето му бе измъчено и побеляло от тревога.

— Вътре е от толкова дълго време.

Ема обви ръка около китката му и го дръпна далеч от болничната стая.

— Когато раждах Уилям прекарах повече време там — успокои го тя, — а излязох здрава като кон. Хайде, ела с мен. Не трябва да се приближаваш до тази врата. Ще се разболееш, докато слушаш виковете ѝ.

Дънфорд позволи на херцогинята да го отведе. Изминаха повече от пет години, докато Хенри забременее. Копнееха за бебе толкова отчаяно и когато се случи, им изглеждаше като чудо. Но сега, когато Хенри в действителност раждаше, бебето не изглеждаше толкова необходимо. Тя страдаше, той не можеше да направи нищо по въпроса и това разкъсваше сърцето му.

Двамата с Ема се върнаха обратно в гостната, където Алекс играеше с децата си. Шестгодишният Уилям бе въвлякъл херцога в имитация на дуел и шумно налагаше баща си, докато същият бе значително затруднен от присъствието на четиригодишния Джулиън върху гърба му. Да не говорим за двегодишната Клер, щастливо увита около левия му глезен.

— Тя все още ли не е...? — попита Алекс, по твърде шеговит за вкуса на Дънфорд начин.

Вместо да му отговори, той изръмжа.

— Вярвам, че това е не — каза Ема.

— Сега ще те убия! — изкрещя Уилям победоносно и прободе с меч си Алекс в корема.

Херцогът прониза най-добрия си приятел с ироничен поглед:

— И ти си сигурен, че искаш едно от тези.

Дънфорд потъна в едно кресло:

— Стига само тя да е добре — въздъхна той. — Това е всичко, което ме интересува.

— Тя ще се оправи — каза Ема успокоително — Ще видиш... О, Бел!

Бел стоеше до вратата, малко изпотена и разрошена. Дънфорд скочи на крака и попита:

— Как е тя?

— Хенри? О, тя е... Къде е Джон? — премигна Бел.

— Навън, в градината, люлее Летиша — отговори Ема. — Как е Хенри?

— Всичко е наред — отвърна Бел с широка усмивка. — Роди м... Какво му стана на Дънфорд?

Новият баща вече бе изтичал от стаята.

* * *

Дънфорд спря за миг, когато достигна до вратата на спалнята на Хенри. Какво се предполагаше, че трябва да направи сега? Трябваше ли да влезе?

Остана там за момент, с празно изражение на лицето, докато Бел и Ема се появиха, и двете останали без дъх от тичането по стълбите след него.

— Какво чакаш? — настоя Ема.

— Мога ли просто да вляза там? — попита той колебливо.

— Е, може да почукаш първо — предложи Бел.

— Няма ли да бъде твърде... женско?

Бел се опита да приглуши смеха си, а Ема пое инициативата и почука на вратата.

— Ето — каза тя твърдо, — сега трябва да влезеш вътре.

Акушерката отвори вратата, но Дънфорд не я забеляза. Не виждаше нищо друго освен Хенри... и малкото вързопче, което държеше в ръцете си.

— Хенри, добре ли си? — въздъхна той.

Тя му се усмихна в отговор:

— Чувствам се прекрасно, ела седни до мен.

Дънфорд прекоси стаята и се настани до нея.

— Сигурна ли си? Чух, че настояваше доста буйно за смъртта ми.

Хенри завъртя главата си настрани и го целуна по рамото.

— Не бих искала всеки ден да понасям болката от раждане на дете, но смятам, че си струваше, не мислиш ли? — Тя протегна бебето към него: — Уилям Дънфорд, запознай се с дъщеря си.

— Дъщеря? — прошепна той. — Дъщеря, имаме момиченце?

Хенри кимна:

— Проверих много внимателно, тя определено е момиче.

— Момиченце — повтори той, неспособен да сдържи учудването в гласа си. Нежно отметна одеялото, за да види лицето ѝ. — Красива е.

— Мисля, че прилича на теб.

— Не, не, определено прилича на теб.

Хенри погледна надолу към бебето:

— Мисля си, че може би тя ще прилича на себе си.

Дънфорд целуна бузата на съпругата си. След това се наведе и също толкова нежно целуна новородената си дъщеря.

— Не вярвах, че ще е момиче — каза Хенри. — Не знам защо, но бях сигурна, че ще бъде момче. Може би защото риташе толкова често.

Дънфорд целуна дъщеря си отново, когато внезапно осъзна какво удоволствие му доставя това.

— Истината е, че мислих само за имена на момчета — продължи Хенри. — Не съм мислила за момичета.

— Но аз да — усмихна се Дънфорд самодоволно.

— Така ли?

— Мхм, знам точно как ще я кръстим.

— Знаеш и аз не мога да кажа нищо по въпроса?

— Не, ни най-малко.

— Разбирам, е ще споделиш ли това име с мен?

— Джорджиана.

— Джорджиана — повтори Хенри. — Ама, това е почти толкова лошо, колкото Хенриета!

— Знам — усмихна се Дънфорд лениво.

— Не можем да я натоварим с това име. Като си спомня, какво трябваше да изтърпя...

— Не мога да си представя нещо, което да ти отива повече от *Хенри*. — Дънфорд се наведе и целуна дъщеря си отново. И тогава, в добавка, целуна и съпругата си. — Не разбирам как някой като теб би могъл да даде на дъщеря си име, различно от Джорджи.

— Джорджи, а? — Хенри погледна дъщеря си преценяващо. — А ако тя поиска да носи панталони?

— А ако поиска да носи рокли?

Хенри наклони глава на една страна:

— Решението е взето. — Тя докосна носа на бебето. — Е, малката, какво *мислиш*? В крайна сметка това е твоео име.

Бебето изгука щастливо. Дънфорд се пресегна, за да вземе скъпоценното вързопче:

— Може ли?

Хенри се усмихна и постави бебето в ръцете на баща му. Той я залюля за момент, преценявайки тежестта ѝ и усещането за нея в ръцете си, след което се наведе и допря устни до малкото ѝ ухо.

— Добре дошла на света, малка Джорджи — прошепна той. — Мисля, че тук ще ти хареса.

Издание:

Джулия Куин. Дяволче

ИК „Тиара Букс“, София, 2013

Американска. Първо издание

Редактор: Яна Иванова

ISBN: 978-954-2969-13-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.